

UCHWAŁA Nr XLIX/303/10
Rady Miejskiej w Gołdapi
z dnia 16 czerwca 2010 r.

w sprawie zatwierdzenia „Programu opieki nad zabytkami miasta i gminy Gołdap na lata 2010-2013”

Na podstawie art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. nr 162 poz. 1568 ze zmianami) Rada Miejska uchwala, co następuje:

§ 1. Przyjmuje się „Programu opieki nad zabytkami miasta i gminy Gołdap na lata 2010-2013”, zwany dalej Programem, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Gołdapi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej
Remigiusz Karpiński

Załącznik
do Uchwały nr XLIX/303/10
Rady Miejskiej w Gołdapi
z dnia 16 czerwca 2010 r.

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI
MIASTA I GMINY GOŁDAP

2010-2013

Gołdap

I. Wprowadzenie

Program opieki nad zabytkami Miasta i Gminy Gołdap jest dokumentem pomocniczym w pracy samorządu i określa zadania w zakresie podanym w tytule na lata 2010-2013. Zadania te dotyczą sfery szeroko rozumianego dziedzictwa kulturowego na szczeblu gminnym.

Działania związane z rozwojem miasta i gminy muszą opierać się przede wszystkim na jego zasobach i walorach. Istotne jest zatem wykorzystanie w polityce gminnej zarówno zasobów środowiska przyrodniczego jak i środowiska kulturowego. Rozwój miasta i gminy musi uwzględniać

pielęgnowanie jego tożsamości kulturowej przejawiającej się między innymi w dziedzictwie materialnym. Krajobraz kulturowy i zabytki stanowią interesującą odmienność regionu, która odpowiednio wypromowana może podnieść jego atrakcyjność nie tylko w dziedzinie rozwoju turystyki, ale także atrakcyjność ekonomiczną w wymiarze ogólnym i lokalnym. Jakość przestrzeni kulturowej gminy przekłada się również na podniesienie poziomu życia mieszkańców.

Program opieki nad zabytkami Miasta i Gminy Gołdap dotyczy zatem takiej sfery działań, która wpływa na poprawę funkcjonowania materialnego dziedzictwa

kulturowego i która decyduje w znacznym stopniu o stanie zasobów i walorach gminy.

Program jest komplementarny zarówno z rządowymi dokumentami o charakterze strategicznym dotyczącymi ochrony i opieki nad zabytkami, opracowaniami sporządzonymi na poziomie wojewódzkim /Strategia Rozwoju Województwa Warmińsko-Mazurskiego; Strategia Rozwoju Społeczno-Gospodarczego Województwa Warmińsko-Mazurskiego do roku 2020./ jest też zgodny z prawem miejscowym, a w szczególności Strategia Rozwoju Powiatu Gołdapskiego Gołdap 2009 planami zagospodarowania przestrzennego oraz Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Miasta i Gminy Gołdap.

Program opieki nad zabytkami Miasta i Gminy Gołdap został opracowany na zlecenie Urzędu Miasta i Gminy Gołdap, przez Adama Żywiczyńskiego - konserwatora zabytków, w latach 1999-2006 kierownika Delegatury Wojewódzkiego Oddziału Służby Ochrony Zabytków w Elku. Podstawę merytoryczną opracowania stanowi, dokonana przez autora w 2008 roku, lustracja stanu obiektów zabytkowych na interesującym nas obszarze w celu sporządzenia Gminnej Ewidencji Zabytków (GEZ) Miasta i Gminy Gołdap.

II. Uregulowania formalno-prawne

Konstytucyjnym obowiązkiem Państwa (art. 5 i 6 Konstytucji RP) jest ochrona dziedzictwa kulturowego. Zabytki i ich wartości niematerialne są dobrem wspólnym, a dbałość o nie nakazuje art. 82. Konstytucji.

II.1. Prawo samorządowe

Ustawowym zadaniem samorządów jest m.in. wykonywanie zadań w zakresie kultury - art. 7, ust. 1, pkt 9 Ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591, z późniejszymi zmianami) Do zadań własnych gminy zalicza się m.in. ład przestrzenny, kultura (w tym opieka nad zabytkami).

II.2. Prawo w zakresie ochrony i opieki nad zabytkami

Podstawą prawną ochrony dziedzictwa kulturowego w Polsce jest ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z 2003 r. z późniejszymi zmianami). W samej nazwie ściśle powiązano ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami, dlatego też konieczne jest przybliżenie podstawowych przepisów cytowanej ustawy dotyczących zarówno ochrony jak i opieki oraz struktury ochrony zabytków, z którą samorząd lokalny winien współpracować.

II.2.1. Wybrane przepisy ogólne oraz formy i sposoby ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

Przedmiotem ochrony i opieki jest zabytek. W brzmieniu art. 3 pkt 1.), zabytek to: „nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową”.

Obowiązująca ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wyodrębniła dwie formy podejścia do zabytków. Mówi się w niej o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami:

1) Zgodnie z art. 4. cytowanej ustawy:

„Ochrona zabytków polega na podejmowaniu przez organy administracji publicznej działań mających na celu:

- a) zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie;
- b) zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków;

- c) udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków,
- d) przeciwdziałanie kradzieży, zaginięciu lub nielegalnemu wywozowi zabytków za granicę;
- e) kontrole stanu zachowania i przeznaczenia zabytków;
- f) uwzględnianie zadań ochronnych w planowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska.”

2) Zgodnie z art. 5 cytowanej ustawy:

„Opieka nad zabytkiem sprawowana jest przez jego właściciela lub posiadacza polega, w szczególności, na zapewnieniu warunków:

- a) naukowego badania i dokumentowania zabytku;
- b) prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku;
- c) zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie;
- d) korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości;
- e) popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz o jego znaczeniu dla historii kultury”

Kolejny przepis art. 6 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wyszczególnia zabytki nieruchome, ruchome i archeologiczne i wskazuje co pod tymi pojęciami jest rozumiane.

- Za zabytki nieruchome uznaje się krajobraz kulturowy, układy urbanistyczne, ruralistyczne i zespoły budowlane, dzieła architektury i budownictwa, dzieła budownictwa obronnego, obiekty techniki, cmentarze, parki, ogrody i inne formy zaprojektowanej zieleni, miejsca upamiętniające wydarzenia historyczne lub działalność wybitnych osobistości bądź instytucji.
- Za zabytki ruchome uznaje się dzieła sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej, kolekcje, numizmaty oraz pamiątki historyczne, wytwory techniki, materiały biblioteczne, instrumenty muzyczne, wytwory sztuki ludowej i rękodzieła oraz inne obiekty etnograficzne oraz przedmioty upamiętniające wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji.
- Zabytkami archeologicznymi są pozostałości terenowe pradziejowego i historycznego osadnictwa, cmentarzyska, kurhany, relikty działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej.

Ponadto, zgodnie z przepisem, ustawowej ochronie podlegają nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej.

Cztery prawne formy ochrony zabytków określa artykuł 7 cytowanej ustawy:

- wpis do rejestru zabytków;
- uznanie za pomnik historii;
- utworzenie parku kulturowego;
- ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego .

Sposób ochrony zabytków.

- Wpisu do rejestru zabytków na terenie województwa dokonuje wojewódzki konserwator zabytków (art. 8 cyt. ustawy). Zabytek nieruchomy wpisywany jest na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków z urzędu bądź na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy. Do rejestru może być również wpisane otoczenie zabytku wpisanego do rejestru, a także

nazwa geograficzna, historyczna lub tradycyjna tego zabytku (art. 9 ust. 1 i 2 cyt. ustawy). Zabytek ruchomy wpisuje się do rejestru zabytków na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków na wniosek właściciela tego zabytku. Wojewódzki konserwator zabytków może wydać z urzędu decyzję o wpisie zabytku ruchomego do rejestru w przypadku uzasadnionej obawy zniszczenia, uszkodzenia lub nielegalnego wywiezienia zabytku za granicę (art. 10 ust. 1 i 2 cyt. ustawy). Sposób prowadzenia rejestru oraz ewidencji zabytków określa Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 14 maja 2004 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem (Dz. U. z dnia 2 czerwca nr 124, poz. 1305).

- Uznanie za pomnik historii zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru lub parku kulturowego o szczególnej wartości dla kultury następuje w formie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa kulturowego (art. 15 ust 1 cyt. ustawy).
- Utworzenie parku kulturowego w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej może nastąpić na podstawie uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków (art. 16 ust 1 cyt. ustawy).
- Ustalenia ochrony dotyczące w szczególności zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków i ich otoczenia, innych zabytków nieruchomych znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków oraz parków kulturowych, dokonuje się w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W zależności od potrzeb, ustala się strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków (art. 16 ust. 1 cyt. ustawy).

II.2.2. Organy ochrony zabytków

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w art. 89 określa dwuinstancyjność organów ochrony zabytków.

Na szczeblu centralnym organem jest minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje Generalny Konserwator Zabytków (druga instancja);

Organem terenowym jest wojewoda, w imieniu którego zadania i kompetencje, w tym zakresie, wykonuje wojewódzki konserwator zabytków (pierwsza instancja). Obu instancjom przyporządkowana jest określona ranga i zadania (art. 90 cytowanej ustawy).

1. Generalny Konserwator Zabytków jest sekretarzem lub podsekretarzem stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, do jego zadań należy, w szczególności:

- opracowywanie krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;

- realizacja zadań wynikających z krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami oraz z koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju;
- podejmowanie działań związanych z wspieraniem rozwoju regionalnego i realizacją kontraktów wojewódzkich w sprawach opieki nad zabytkami;
- prowadzenie krajowej ewidencji zabytków i krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem;
- wydawanie decyzji, postanowień i zaświadczeń w sprawach określonych w ustawie oraz przepisach odrębnych;
- organizowanie i prowadzenie kontroli w zakresie przestrzegania oraz stosowania przepisów dotyczących ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;
- sprawowanie nadzoru nad działalnością wojewódzkich konserwatorów zabytków;
- promowanie badań naukowych w zakresie konserwacji zabytków;
- organizowanie szkoleń dla służb konserwatorskich;
- organizowanie konkursów promujących opiekę nad zabytkami, w tym przyznawanie wyróżnień, nagród pieniężnych lub rzeczowych;
- opiniowanie wniosków o nadanie odznaki "Za opiekę nad zabytkami";
- współpraca z organami administracji publicznej w sprawach ochrony zabytków;
- organizowanie szkoleń w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;
- podejmowanie działań dotyczących troski o zabytki związane z historią Polski, pozostające poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Do zadań wykonywanych przez wojewódzkiego konserwatora zabytków należy w szczególności (art. 90 pkt 1 cytowanej ustawy):

- realizacja zadań wynikających z krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;
- sporządzanie, w ramach przyznaných środków budżetowych, planów finansowania ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;
- prowadzenie rejestru i wojewódzkiej ewidencji zabytków oraz gromadzenie dokumentacji w tym zakresie;
- wydawanie, zgodnie z właściwością, decyzji, postanowień i zaświadczeń w sprawach określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych;
- sprawowanie nadzoru nad prawidłowością prowadzonych badań konserwatorskich, architektonicznych, prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych i innych działań przy zabytkach oraz badań archeologicznych;
- organizowanie i prowadzenie kontroli w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami;

- opracowywanie wojewódzkich planów ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych oraz koordynacja działań przy realizacji tych planów;
- upowszechnianie wiedzy o zabytkach;
- współpraca z innymi organami administracji publicznej w sprawach ochrony zabytków.

Przy ministrze właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego działa Rada Ochrony Zabytków jako organ opiniotwórczo-doradczy w sprawach realizacji polityki Rady Ministrów w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

Przy Generalnym Konserwatorze Zabytków działa Główna Komisja Konserwatorska jako organ opiniotwórczy do spraw działań konserwatorskich podejmowanych przy zabytkach.

Przy Warmińsko-Mazurskim Wojewódzkim Konserwatorze Zabytków działa Wojewódzka Rada Ochrony Zabytków jako organ opiniotwórczy w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków wraz z ośrodkami regionalnymi (dla regionu Warmii i Mazur powołany został Regionalny Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków w Olsztynie) zajmuje się problematyką rozpoznania, dokumentacji i ochrony dziedzictwa kulturowego.

Wojewoda, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków może powierzyć, w drodze porozumienia, prowadzenie niektórych spraw z zakresu swojej właściwości, w tym wydawanie decyzji administracyjnych, gminom, powiatom, a także związkom gmin i powiatów, położonym na terenie województwa (art. 96, pkt 2 cytowanej ustawy).

II.2.3. Podstawy prawne sporządzania i główne cele gminnego programu opieki nad zabytkami

Podstawą prawną do opracowywania gminnego programu opieki nad zabytkami jest art. 87 ust. 1-6 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z 2003 r.).

Przepis ten wprowadza obowiązek sporządzania przez samorządy wojewódzkie, powiatowe oraz gminne programów opieki nad zabytkami. Zgodnie z wspomnianym artykułem 87 cytowanej Ustawy burmistrz miasta sporządza na okres 4 lat gminny program opieki nad zabytkami. Program ten podlega uchwaleniu przez radę miejską, po uzyskaniu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków. Program jest ogłaszany w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Z realizacji programu burmistrz miasta sporządza, co dwa lata, sprawozdanie, które przedstawia się radzie miejskiej.

Artykuł 87 ust. 2 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wskazuje następujące cele programów opieki nad zabytkami:

1. włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju;
2. uwzględnianie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej;
3. zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania;
4. wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego;

5. podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;

6. określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków;

7. podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc związanych z opieką nad zabytkami.

III. Założenia zawarte w strategicznych dokumentach wykorzystane do opracowywania programu opieki nad zabytkami

III.1. Założenia wynikające z tez do krajowego i wojewódzkiego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

Tezy krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami zostały opracowane przez specjalny zespół składający się z członków Rady Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury. Tezy te zostały pozytywnie zaopiniowane przez Radę Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury w dniach 25 i 26 marca 2004 roku.

W opracowanym dokumencie czytamy między innymi:

„Ich [zabytków] ochrona została zadeklarowana jako konstytucyjny obowiązek Państwa (art. 5 Konstytucji RP – Rzeczpospolita Polska (...) strzeże dziedzictwa narodowego). Zabytki w swych niematerialnych wartościach są dobrem wspólnym, nad którym pieczę kodyfikuje art. 82 Konstytucji stanowiący: obowiązkiem Obywatela (...) jest troska o dobro wspólne. Ochrona i konserwacja zabytków jest istotnym elementem polityki kulturalnej Państwa, są one bowiem nie tylko śladem przeszłości, ale także cennym składnikiem kultury współczesnej, przyczyniając się do kształtowania przyjaznego człowiekowi środowiska jego życia. Taką rolę zabytków mocno podkreślała między innymi Europejska Karta Ochrony Dziedzictwa Architektonicznego z 1975 roku (art. 3, 4, 5). Ich zachowanie, ochrona i konserwacja jest działaniem w ważnym interesie publicznym ze względu na znaczenie zabytków w procesie edukacji, humanizacji społeczeństw, jego kulturowej identyfikacji, wreszcie także znaczenia dla sfery ekonomii i gospodarki.

Ochrona i konserwacja zabytków jest istotnym elementem polityki kulturalnej Państwa, są one bowiem nie tylko śladem przeszłości, ale także cennym składnikiem kultury współczesnej, przyczyniając się do kształtowania przyjaznego człowiekowi środowiska jego życia. Taką rolę zabytków mocno podkreślała między innymi Europejska Karta Ochrony Dziedzictwa Architektonicznego z 1975 roku (art. 3, 4, 5). Ich zachowanie, ochrona i konserwacja jest działaniem w ważnym interesie publicznym ze względu na znaczenie zabytków w procesie edukacji, humanizacji społeczeństw, jego kulturowej identyfikacji, wreszcie także znaczenia dla sfery ekonomii i gospodarki.

Zadaniem głównym polityki Państwa w dziedzinie ochrony zabytków jest stworzenie w najbliższej przyszłości mechanizmów porządkujących tę sferę, dostosowujących ją do warunków gospodarki rynkowej, zarówno poprzez niezbędne uzupełnienia i korekty legislacyjne jak i poprzez zmiany organizacyjne obejmujące konieczne rozszerzenie zakresu działań istniejących instytucji, aż po zmiany w strategii i organizacji ochrony. Te niezbędne, wprowadzone na zasadzie ewolucji, zmiany powinny z jednej strony nie dopuścić do utracenia dotychczasowego bezcennego dorobku Polski w dziedzinie ochrony, z drugiej umożliwić funkcjonowanie i rozwój tej dziedziny w Zjednoczonej Europie./.../ Program krajowy określi cele i kierunki działań oraz zadania, które powinny być podjęte w szczególności przez organy i jednostki administracji publicznej w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

Celem programu krajowego jest wzmocnienie ochrony i opieki nad tą istotną, materialną częścią dziedzictwa kulturowego oraz poprawa stanu zabytków w Polsce. W założeniach program ma również uporządkowanie działań

w sferze ochrony poprzez wskazanie siedmiu podstawowych zasad konserwatorskich:

- zasada *primum non nocere* (po pierwsze nie szkodzić),
- zasada maksymalnego poszanowania oryginalnej substancji zabytku i wszystkich jego wartości (materialnych i niematerialnych),
- zasada minimalnej niezbędnej ingerencji (powstrzymywania się od działań niekoniecznych),
- zasada, zgodnie z którą usuwać należy to (i tylko to), co na oryginał działa niszcząco,
- zasada czytelności i odróżnialności ingerencji,
- zasada odwracalności metod i materiałów,
- zasada wykonywania wszelkich prac zgodnie z najlepszą wiedzą i na najwyższym poziomie.

Wymienione zasady dotyczą postępowania konserwatorów - pracowników urzędów, restauratorów dzieł sztuki, architektów, urbanistów, budowniczych, archeologów, właścicieli i użytkowników obiektów zabytkowych”.

W tezach do Krajowego Programu Ochrony Zabytków i Opieki nad Zabytkami wyznaczone zostały następujące cele działań:

1. W zakresie uwarunkowań ochrony i opieki nad zabytkami:

- Pełna ocena stanu krajowego zasobu zabytków nieruchomych. Określenie kategorii i stopnia zagrożeń.
- Pełna ocena stanu krajowego zasobu zabytków ruchomych. Określenie kategorii i stopnia zagrożeń.
- Pełna ocena stanu krajowego zasobu dziedzictwa archeologicznego. Określenie kategorii i stopnia zagrożeń oraz wyznaczenie stref o szczególnym zagrożeniu dla zabytków archeologicznych.
- Objęcie skuteczną i zorganizowaną ochroną przynajmniej najcenniejszych zabytków techniki.
- Pełna ocena stanu krajowego zasobu pomników historii i obiektów wpisanych na listę światowego dziedzictwa. Określenie kategorii i stopnia zagrożeń.
- Ocena stanu służb i możliwości wypełniania całokształtu zadań związanych z ochroną i opieką nad zabytkami.
- Ocena stanu i stopnia objęcia opieką zabytków w poszczególnych kategoriach. Doskonalenie i rozwijanie oraz podnoszenie efektywności i skuteczności instytucjonalnej i społecznej ochrony i opieki nad zabytkami.
- Udoskonalenie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych w zakresie ochrony i opieki nad dziedzictwem kulturowym i zabytkami.

2. W zakresie działań o charakterze systemowym:

- Realizacja powszechnych tendencji europejskich i światowych do rozszerzania pola ochrony na całe dziedzictwo kulturowe obejmujące i dobra kultury i natury World Cultural Heritage (Światowe Dziedzictwo Kulturowe).

- Przygotowanie strategii ochrony dziedzictwa kulturowego wytyczającej główne założenia koncepcji ochrony w Polsce. Wprowadzenie jej do polityk sektorowych we wszystkich dziedzinach i na wszystkich poziomach zarządzania i gospodarowania.

3. W zakresie systemu finansowania:

- Stworzenie stabilnego i przejrzystego systemu finansowania ochrony i opieki konserwatorskiej.

4. W zakresie dokumentowania, monitorowania i standaryzacji metod działania:

- Tworzenie systemu stale aktualizowanych, elektronicznych baz informacji o zasobach i stanie zabytków w Polsce i ich dokumentacji. Stworzenie warunków do realizacji ustawowego obowiązku dokumentowania wszystkich prac, przy wszystkich grupach i typach obiektów zabytkowych.
- Gromadzenie stale aktualizowanej wiedzy o stanie zachowania, postępach i wynikach prac konserwatorskich i restauratorskich, zagrożeniach, prawidłowości zarządzania i bezpieczeństwa użytkowania obiektów zabytkowych oraz o innych formach ochrony dziedzictwa.

- Wypracowanie i wprowadzenie szczegółowych zasad ochrony dziedzictwa w planach zagospodarowania przestrzennego. Wypracowanie standardów zagospodarowania i estetyki zabytkowych przestrzeni publicznych.

5. W zakresie kształcenia i edukacji:

- Utrzymanie i doskonalenie dotychczas wypracowanego systemu kształcenia w dziedzinie konserwacji i ochrony. Zorganizowanie systemu podnoszenia kwalifikacji w każdej grupie zawodowej pracującej na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego.
- Kształcenie społeczeństwa w duchu poszanowania dla autentyzmu oraz wartości materialnych i niematerialnych wspólnego, wielokulturowego dziedzictwa. Budowanie klimatu społecznego zrozumienia i akceptacji dla idei ochrony i dawności zabytków odczytywanych jako źródło tożsamości, wiedzy i dumy z przeszłości, tradycji, wiedzy o sposobie życia i pracy przodków.
- Upowszechnianie wśród właścicieli i użytkowników obiektów zabytkowych znajomości zasad konserwatorskich, zasad etyki i profilaktyki konserwatorskiej. Tworzenie mechanizmów ekonomicznych sprzyjających prawidłowemu traktowaniu obiektów zabytkowych.

6. W zakresie współpracy międzynarodowej:

- Wzmocnienie obecności Polski w światowym i europejskim środowisku działającym na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego i promocja polskich osiągnięć w tej dziedzinie.
- Oparcie działań na pojęciu wspólnego dziedzictwa kultury ludzkości. Troska o ochronę polskiego dziedzictwa kulturowego za granicą.

Do czasu zakończenia prac nad Programem opieki nad zabytkami Miasta i Gminy Gołdap nie ukończono prac zarówno nad programem krajowym, jak i wojewódzkim.

III.2. Założenia zawarte w Narodowej Strategii Kultury na lata 2004-2020

Ogólne założenia do programu gminnego zawiera przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 21 września 2004 r. Narodowa Strategia Kultury na lata 2004-2013 (w 2005 r. Ministerstwo Kultury przygotowało Uzupełnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004-2020), będąca rządowym dokumentem tworzącym ramy dla nowoczesnego mecenatu państwa w sferze kultury, a przede wszystkim dla nowoczesnie pojmowanej polityki kulturalnej państwa, funkcjonującej w warunkach rynkowych, a także dla wspólnoty Polski z Unią Europejską. Głównym celem strategii jest działanie na rzecz zrównoważonego rozwoju kulturalnego regionów w Polsce.

Dokumentem służącym wdrożeniu Narodowej Strategii Kultury w sferze materialnej spuścizny kulturowej Polski jest Narodowy Program Kultury "Ochrona zabytków i dziedzictwa kulturowego". Stanowi on część składową Narodowej Strategii Kultury. Program ten jest zgodny z Narodowym Planem Rozwoju (Ustawa z dnia 20.04. 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju, Dz. U. Nr 116, poz. 1206) oraz z założeniami do krajowego programu ochrony zabytków. Podstawą do sformułowania Narodowego Programu Kultury "Ochrona Zabytków i dziedzictwa kulturowego" jest uznanie sfery dziedzictwa za podstawę rozwoju kultury i upowszechniania kultury, a także za potencjał regionów, służący wzrostowi konkurencyjności regionów dla turystów, inwestorów i mieszkańców.

W ramach tej strategii określone zostały podprogramy, priorytety i działania Narodowego Programu Kultury „Ochrona Zabytków i Dziedzictwa Narodowego”:

Priorytet 1. Aktywne zarządzanie zasobem stanowiącym materialne dziedzictwo kulturowe.

Działania realizowane w ramach niniejszego priorytetu mają na celu materialną poprawę stanu zabytków, ich adaptację i rewitalizację oraz zwiększenie dostępności do nich mieszkańców, turystów i inwestorów. Realizacja działań pozwoli na zwiększenie atrakcyjności regionów, a także wykorzystanie przez nie potencjału związanego z posiadanym dziedzictwem kulturowym.

Działanie 1.1 Budowa nowoczesnych rozwiązań organizacyjno-finansowych w sferze ochrony zabytków.

Jednym z celów tego działania jest wykształcenie zachęt dla przedsiębiorców i osób fizycznych do inwestowania w zabytki.

Działanie 1.2. Kompleksowa rewitalizacja zabytków i ich adaptacja na cele kulturalne, turystyczne, edukacyjne i inne cele społeczne.

Przewidziano między innymi programy wsparcia finansowego (program „polskie regiony w europejskiej przestrzeni kulturowej” i Program „Promesa Ministra Kultury”).

Priorytet 2. Edukacja i administracja na rzecz ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego.

Działanie 2.1 Rozwój zasobów ludzkich oraz podnoszenie świadomości społecznej w sferze ochrony dziedzictwa kulturowego.

Przewidziano między innymi organizowanie letnich szkół dziedzictwa dla uczniów.

Działanie 2.2 Ochrona i zachowanie dziedzictwa kulturowego przed nielegalnym wywozem i przewozem przez granicę.

Przewidziano budowę sieci informacji wirtualnej.

III.3. Program opieki nad zabytkami a Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Warmińsko-Mazurskiego oraz Strategia Rozwoju Województwa Warmińsko-Mazurskiego

Program opieki nad zabytkami Miasta i Gminy Gołdap jest zgodny z wyznaczonymi w Planie zagospodarowania przestrzennego województwa warmińsko-mazurskiego (przyjęty przez Sejmik Województwa Warmińsko-Mazurskiego uchwałą Nr XXXIII/505/02 z dnia 12 lutego 2002 r.) celami polityki przestrzennej, zasadami zagospodarowania przestrzennego województwa oraz zasadami ochrony i kształtowania dziedzictwa kulturowego. W sferze kulturowej obejmującej ochronę dziedzictwa kulturowego przyjęto w planie ogólne zasady kompleksowych działań ochronnych i rewitalizacyjnych oraz promowania regionalnych walorów dziedzictwa kulturowego:

- ochrona dziedzictwa kulturowego jako filaru turystyki,
- otoczenie szczególną troską obiektów zabytkowych o randze krajowej i międzynarodowej, a także obiektów o mniejszej randze lecz decydującej o odrębności regionalnej,
- przywrócenie zespołom staromiejskim historycznego charakteru (rewitalizacji),
- zachowanie historycznej zabudowy wiejskiej z układem drożnym oraz zabytkowych układów pałacowych, dworskich i parkowych,
- respektowanie w zagospodarowaniu przestrzennym bezkonfliktowego wkomponowania zabudowy w przestrzeń historyczną.

Ponadto Program opieki nad zabytkami Miasta i Gminy Gołdap jest zgodny ze Strategią Rozwoju Społeczno-Gospodarczego Województwa Warmińsko-Mazurskiego (zatwierdzona Uchwałą nr XVIII/272/00 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 24 lipca 2000 r.)

Wśród celów strategicznych w ośmiu obszarach rozwoju, przyjętych jako priorytetowe dla województwa warmińsko-mazurskiego, wymieniono również dziedzictwo i kulturę. Cel strategiczny w tym obszarze został nazwany: Bogactwo dziedzictwa i kultury regionu istotnym czynnikiem rozwoju społeczno-gospodarczego. Dla celu strategicznego określono natomiast następujący cel operacyjny: Dobry stan zabytków i muzeów, który rozwinęto w następujący sposób:

„Ochrona dziedzictwa stanie się priorytetem polityki kulturalnej w regionie, uwzględnianym w lokalnych strategiach i programach, wspieranym środkami finansowymi:

- Ewidencja i badania wszystkich kategorii zabytków oraz współpraca administracji rządowej, samorządowej, właścicieli i użytkowników stworzą warunki do rozwoju, konserwacji, rewitalizacji i zagospodarowania dóbr kultury z pożytkiem dla społeczności lokalnych i regionu.
- Zwiększy się dbałość o muzea w województwie. Lepsze warunki ich funkcjonowania zapewnią - odpowiedni stan kadry merytorycznej, poprawę bazy lokalowej i lepsze wyposażenie techniczne.
- Wsparcie otrzymają inicjatywy lokalne (w tym mniejszości narodowe) w tworzeniu placówek muzealnych, izb regionalnych, kolekcji oraz promocji miejsc historycznych.”

Strategia Województwa Warmińsko-Mazurskiego została zaktualizowana - Strategią Rozwoju Społeczno-Gospodarczego Województwa Warmińsko-Mazurskiego do roku 2020 (zatwierdzona Uchwałą Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego nr XXXIV/474/05 z dnia 31 sierpnia 2005 r.).

W opracowaniu tym uproszczono system priorytetów:

- Konkurencyjna gospodarka
- Otwarte społeczeństwo
- Nowoczesne sieci

i celów strategicznych:

- Wzrost konkurencyjności gospodarki
- Wzrost aktywności społecznej
- Wzrost liczby i jakości powiązań sieciowych

Jednym z celów operacyjnych Priorytetu: konkurencyjna gospodarka jest wzrost potencjału turystycznego.

Wśród planowanych działań przyjęto:

A. Opracowanie koncepcji produktów turystycznych:

- stałe badania rynku turystycznego, w tym ewidencja i badania wszystkich kategorii zabytków (w celu rozwoju, konserwacji, rewitalizacji i zagospodarowania dóbr kultury),
- wyeksponowanie specyfiki i wypromowanie tradycji regionu, opracowania szerokiej i urozmaiconej oferty turystycznej opartej o tradycje wydarzeń historycznych w regionie, posiadane obiekty zabytkowe i regionalną kuchnię.

B. Wspieranie rozwoju infrastruktury:

- zwiększanie dbałości o muzea w województwie, poprzez wsparcie kadry merytorycznej, poprawę bazy lokalowej i lepsze wyposażenie techniczne;

C. Współpraca na rzecz rozwoju turystyki:

- wsparcie otrzymują inicjatywy lokalne (w tym mniejszości narodowych) w tworzeniu placówek muzealnych, izb regionalnych, kolekcji oraz promocji miejsc historycznych;

Działanie te obejmują zatem wsparcie dla poczynań związanych z ewidencjonowaniem, ochroną oraz propagowaniem dziedzictwa kulturowego regionu z uwzględnieniem dorobku kulturowego mniejszości narodowych, etnicznych i religijnych.

III.4. Program opieki nad zabytkami a akty prawa miejscowego

Program opieki nad zabytkami jest zgodny z dokumentami powiatowymi i gminnymi o charakterze strategicznym:

- Strategia Rozwoju Powiatu Gołdapskiego Gołdap 2009
- Plan Rozwoju Lokalnego Gminy Gołdap, Gołdap 2005 rok
- Plan odnowy miejscowości Górne na lata 2009-2016 - Górne, Gmina Gołdap 2009, przyjęty uchwałą Nr XXXIX/243/09 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 5 sierpnia 2009 r.

oraz dokumentami określającymi kierunki polityki przestrzennej miasta i gminy:

- Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Miasta i Gminy Gołdap
- miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego.

Strategia Rozwoju Powiatu Gołdapskiego Gołdap 2009

Strategia Rozwoju Powiatu Gołdapskiego stworzono jako jeden z najważniejszych dokumentów planistycznych jednostki samorządu terytorialnego. Powstała w celu wskazania silnych i słabych stron Powiatu, jego potrzeb oraz możliwości ich zaspokojenia, jak również określenia kierunków i działań dalszego rozwoju. Strategia Rozwoju Powiatu Gołdapskiego opracowana w 2003 roku, została zaktualizowana i dostosowana do polityki regionalnej Unii Europejskiej na lata 2007-2013.

W strategii tej wskazano na istnienie placówki muzealnej funkcjonującej w budynkach pokoszarowych od roku 2008 pod nazwą Gołdapska Izba Muzealna. Z terenu Miasta i Gminy Gołdap wskazano takie zabytki jak układ urbanistyczny miasta Gołdap, kościół poewangelicki (ruina) pw. Najświętszej Marii Panny Matki Kościoła, kościół parafialny p.w. Św. Leona, dwa wiadukty kolejowe w Botkunach, wieżę ciśnień znajdującą się w Gołdapi przy ulicy Suwalskiej, kolejową wieżę ciśnień, budynki w Gołdapi przy ulicach: Mazurska 5, 7, 9 i 11, Tatyzy 9, Wolności 11, 13 i 1, Plac Zwycięstwa 14, 15 i 20 oraz magazyn zbożowy przy ulicy Jaćwieskiej 4a, cmentarz wojenny z I wojny światowej w Gołdapi, cmentarz ewangelicki w Gołdapi, cmentarz żydowski w Gołdapi, kościół parafialny p.w. Matki Boskiej Różańcowej w Grabowie, zespół pałacowy w Galweciach.

Doceniono w strategii, że zabytki te stanowią ważny element kultury narodowej i stanowią istotny element otoczenia. Świadczą ponadto o dziedzictwie, kulturze i historii oraz że są niezbędne do kształtowania świadomości narodowej i społecznej. Zauważono zły stan techniczny zabytków wymagających podjęcia działań konserwatorskich. Uznano wręcz konieczność zachowanie zabytków w krajobrazie jako jeden z wiodących priorytetów. Zadeklarowano podjęcie wszelkich działań zmierzających do odpowiedniego zachowania zabytków oraz ich ekspozycji w terenie. Wskazano na istnienie konkursu ofert na zadania publiczne powiatu z zakresu prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków położonych na terenie Powiatu Gołdapskiego.

W ramach działań związanych z rozwojem turystyki odbywa się promocja powiatu dokonywana przez jednostki samorządu terytorialnego między innymi w formie:

- wydawnictw
- udziału przedstawicieli Powiatu w konferencjach tematycznych krajowych i zagranicznych, które zwiększają szansę uzyskania środków na działalność prorozwojową,
- organizowania i promocji wydarzeń kulturalnych, turystycznych, gospodarczych, sportowych,
- budowania tożsamości lokalnej na bazie kultury i tradycji,
- budowania silnej, łatwo rozpoznawalnej marki lokalnych produktów utożsamianych z Powiatem,
- kreowania wizerunku Powiatu w Polsce i za granicą jako regionu atrakcyjnego turystycznie,
- zainteresowania mediów sprawami Powiatu,
- nawiązania stosunków partnerskich z organizacjami pozarządowymi,
- wspierania wymiany przygranicznej i handlu ze Wschodem.

W ramach analiz wskazano na:

Mocne strony

- jeden z najmniej zanieczyszczonych regionów w Polsce,
- unikatowe walory krajobrazowo-przyrodnicze,
- rozległe tereny leśne z Puszczą Romincką jako głównym kompleksem,
- różnorodność świata fauny i flory,
- bogactwa naturalne – borowiny, torf, glina, podziemne wody mineralne,
- status uzdrowiska,
- region chętnie odwiedzany przez turystów,
- warunki do rozwoju turystyki masowej oraz kwalifikowanej (Mazury Garbate, Puszcza Romincka, Puszcza Borecka, Piękna Góra),
- imprezy sportowe zimą (narciarstwo) - Bieg Jaćwingów, wyciąg narciarski,
- imprezy kulturalne o zasięgu ogólnopolskim,
- bogata historia regionu i miasta Gołdapi,
- korzystna struktura demograficzna,
- duży potencjał siły roboczej,
- duży udział trwałych użytków zielonych,
- przynależność do Euroregionu Niemen,
- przejście graniczne w Gołdapi,
- podstrefa Suwalskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w Gołdapi,
- baza dla przemysłu drzewnego,
- dobrze rozwinięta sieć szkół na terenach wiejskich,
- dobrze rozwinięta sieć szkół ponadgimnazjalnych

Słabe strony

- niski standard dróg,
- niski poziom rozwoju gospodarczego,
- bezrobocie,
- niski poziom dochodów ludności,
- brak wyższej uczelni lub jej filii,
- peryferyjne położenie,
- słabo rozwinięta infrastruktura turystyczna,
- nieliczne i niespójne połączenia komunikacji publicznej,
- likwidacja przewozów kolejowych pasażerskich w Powiecie,

- brak dużych zakładów produkujących w oparciu o miejscowe surowce,
- niewielka liczba zakładów przetwórstwa rolnego,
- brak sądu, prokuratury,
- trudna sytuacja finansowa szpitala,
- niedostateczne wyposażenie w sprzęt medyczny lokalnej służby zdrowia,
- niedostateczne wyposażenie szkół w urządzenia sportowe.

Szanse rozwoju

- możliwości pozyskiwania funduszy zewnętrznych (m.in. na kapitałowe wsparcie planowanych inwestycji),
- zainteresowanie potencjalnych inwestorów,
- wykorzystanie miejscowych bogactw naturalnych,
- rozwój infrastruktury turystycznej,
- rozwój turystyki pieszej, rowerowej i wodnej,
- wzrost popytu na turystykę aktywną, leczniczą i biznesową,
- rozwój rolnictwa ekologicznego,
- rozwój agroturystyki na terenach wiejskich,
- rozwój policealnych form kształcenia,
- rozwój współpracy transgranicznej i międzyregionalnej,
- granica Unii Europejskiej,
- intensywna promocja Powiatu we wszystkich sferach działalności.

Zagrożenia rozwoju

- brak środków własnych na realizację inwestycji,
- wąskie i kręte drogi dojazdowe oraz zły stan nawierzchni dróg,
- problemy komunikacji samochodowej w okresie zimy,
- niewielkie perspektywy zatrudnienia dla absolwentów szkół średnich i zawodowych,
- liczne patologie życia społecznego,
- migracja ludności,
- brak funduszy na renowację zabytków,
- duża konkurencja ze strony regionów wysoko uprzemysłowionych w pozyskiwaniu inwestorów strategicznych,
- duża konkurencja na rynku turystycznym,
- niewielka opłacalności produkcji rolnej.

W Strategii przyjęto Cel główny:

Spójność ekonomiczna, społeczna i przestrzenna Powiatu Gołdapskiego z Regionem Warmii i Mazur oraz regionami Europy.

Wśród Celów strategicznych:

Ochrona środowiska naturalnego i przestrzeni kulturowej,

Przewidziano obszary działań do realizacji:

1. Rozwój w strukturze gospodarczej obszaru
Rozwój kultury, turystyki i sportu:

- Rozwój kultury
- prowadzenie działań na rzecz ochrony zabytków,

Opracowano Tabelę 18, w której przyjęto zadania w ramach: Kultury, turystyki, sportu i rekreacji

Lp.	Nazwa zadania	Lokalizacja	Przewidywany okres realizacji w poszczególnych latach		
			2009	2010-2013	2014-2018
1.	Wyznaczenie, opis i oznakowanie tras i ścieżek rowerowych oraz szlaków turystycznych (pieszych, rowerowych, kajakowych) na terenie Powiatu	Powiat Gołdapski	x	x	
3.	Promowanie walorów turystycznych, kulturowych, sportowych m.in. poprzez wydawnictwa, filmy, foldery, albumy, ulotki	Powiat Gołdapski	x	x	x
5.	Wymiana kulturalna, młodzieżowa	Powiat Gołdapski	x	x	x
6.	Popularyzacja produktów turystycznych Powiatu	Powiat Gołdapski	x	x	x
9.	Opieka nad zabytkami (odnawianie, znakowanie, wydawnictwa)	Powiat Gołdapski	x	x	x
10.	Wdrożenie systemu informacji turystycznej, kulturalnej, sportowej i rekreacyjnej (tablice informacyjne, drogowskazy itp.)	Powiat Gołdapski	x	x	x

Plan Rozwoju Lokalnego Gminy Gołdap, Gołdap 2005 rok

Celem opracowania Planu Rozwoju Lokalnego Gminy Gołdap jest wyznaczenie kluczowych działań i przedsięwzięć realizujących przyjęte strategiczne kierunki rozwoju Gminy na lata 2005-2013.

W dokumencie dokonano analizy SWOT

SILNE STRONY

- położenie geograficzne (pomiędzy Pojezierzem Mazurskim a Suwalskim, na skraju Puszczy Rominckiej z pasmem Wzgórz Szeskich, przecinającym region),
- walory naturalne (zróżnicowana rzeźba terenu),
- walory klimatyczne (szczególnie do uprawiania sportów zimowych),
- ciekawe i unikalne miejsca – Stańczyki, piramida (grobowiec), safari – hodowla dzikich zwierząt największa w Polsce hodowla jeleniowatych,
- najczystsze powietrze w kraju – lokalizacja na obszarze funkcjonalnym „Zielonych Płuc Polski”,
- bogata historia regionu i miasta Gołdap,
- status uzdrowiska (bogate złoża błota borowinowego),
- tereny przyjazdów sentymentalnych – Niemcy,
- duże zdolności adaptacyjne regionu,
- jeden z najbogatszych obszarów leśnych Mazur – m.in. Puszcza Romincka,
- potencjał ludzki – wysokie zaangażowanie społeczności lokalnej w rozwój regionu,
- znane, wypromowane imprezy w zakresie sportów zimowych (Bieg Jaćwingów), „Piękna Góra” – centrum sportów zimowych,
- strategia rozwoju produktu turystycznego Gołdapi i okolic,
- uzbrojone tereny pod inwestycje w SSE,
- walory krajobrazowe – jeden z najatrakcyjniejszych obszarów krajobrazowych Mazur,
- atrakcyjne tereny dla badaczy przyrody (m.in. rzadka roślinność tundrowa),
- stosunkowo niskie ceny usług,
- możliwość dokonania atrakcyjnych cenowo zakupów w strefie granicznej.

SŁABE STRONY

- zła dostępność komunikacyjna,
- brak infrastruktury okołoturystycznej
- niedostateczna baza noclegowa,
- słabe, mało zróżnicowane zaplecze gastronomiczne,
- słabo rozwinięta agroturystyka,
- brak zabytków i innych walorów kultury i sztuki,
- brak jednolitego wizerunku na zewnątrz,
- brak wspólnej kultury, tradycji, obyczajów (ludność napływowa),
- brak imprez kulturalnych o wymiarze ponadregionalnym (na wzór np. Piknik Country Mrągowie, Złota Tarka w Iławie, Festiwal Szanty w Giżycku),
- wysokie bezrobocie,
- słabo rozwinięte rolnictwo indywidualne (głównie obszary po-pegeerowskie),
- ograniczony kapitał własny na rozwój infrastruktury turystycznej,
- brak obecnie dostępu do źródeł tanich kredytów na inwestycje,

- słaby, niewielki potencjał rynku wewnętrznego (popyt na usługi poza sezonem),
- brak stałego partnera – patrona medialnego (np. kanału radiowego, TV, tytułu prasowego),
- nikła rola turystyki biznesowej (bez handlu przygranicznego),

SZANSE

- region przygraniczny – możliwość oparcia rozwoju zarówno ekonomicznego jak i turystycznego na wzroście aktywności ruchu przygranicznego,
- istniejąca podstrefa Suwalskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej,
- dobre warunki dla wykreowania i rozwoju produktu ekoturystycznego,
- dobre warunki do rozwoju agroturystyki i turystyki wiejskiej,
- pozytywny wizerunek woj. Warmińsko-Mazurskiego, w tym umocnienie wizerunku „Zielonych Płuc Polski” w kraju i za granicą,
- wzrost zamożności części społeczeństwa,
- wzrost zainteresowania turystyką aktywną,
- poprawa funkcjonalności „Pięknej Góry” dla nowych form sportów i rekreacji:
 - powstanie rynny snowboardowej na jednym ze stoków
 - wydłużenie długości tras zjazdowych (odpowiedni nasyp)
 - dodatkowe wyciągi, w tym kolejka widokowa o najwyższym przewyższeniu w kraju
- możliwość rekonstrukcji praosady Jaćwingów odkrytej w trakcie prowadzonych badań archeologicznych,
- stworzenie muzeum o tematyce historii regionu,
- Fundusze Strukturalne UE jako szansa na kapitałowe wsparcie planowanych inwestycji,
- dostęp do preferencyjnych kredytów z NFOŚiGW i EBOiR na cele rozwoju uzdrowiska po stworzeniu odpowiednich biznesplanów inwestycji.

ZAGROŻENIA

- istniejąca konkurencja na rynku,
- wzrost świadomości gmin w zakresie potrzeby rozwoju produktu turystycznego ich regionu,
- postępujące ubożenie części społeczeństwa (rozwarstwienie społeczne),
- brak jasno określonej strategii rozwoju produktu turystycznego dla woj. Warmińsko-Mazurskiego,
- stopniowe zmniejszanie się ruchu w turystyce sentymentalnej (turyści z Niemiec),
- silna konkurencja ze strony gmin i powiatów o profilu turystycznym w województwie, np. Giżycko - Węgorzewo, Mikołajki - Mrągowo,
- konkurencja ze strony innych miejscowości o zbliżonych walorach klimatycznych i przyrodniczych na obszarze północno-wschodniej Polski, np. Augustów (uzdrowisko + puszcza),
- rosnący odsetek migracji z regionu, szczególnie absolwentów studiów wyższych.

Kwestie związane z opieką nad zabytkami ujęto w rozdziale - Turystyka w Gminie Gołdap „Strategia rozwoju produktu turystycznego regionu Gołdap” zakłada, że priorytetem gospodarczym gminy Gołdap jest turystyka oraz przedsiębiorczość niezagrażająca środowisku naturalnemu, do której zalicza się między innymi: plantacje roślin energetycznych, elektrownie wodne i wiatrowe.

Największym atutem gminy Gołdap jest otoczenie geograficzne i przyrodnicze oraz nieliczne, ale znaczące, zabytki. Ponadto Gołdap została uzdrowiskiem w październiku 2000 roku. Jest to jedyne w województwie warmińsko-mazurskim uzdrowisko, które funkcjonuje w dawnej kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych (OKL) „ROBINSON”. Gołdapskie uzdrowisko bazuje na leczeniu błotami borowinowymi, których złoża znajdują się w okolicy pobliskiej wsi Niedzwica. Dużą rolę odgrywa element klimatyczny oraz wysoka jakość tutejszych wód gruntowych, które nie są obecnie pozyskiwane do celów leczniczych.

W priorytecie 1 przyjęto - polepszenie warunków rozwoju funkcji uzdrowiskowej, sektora turystycznego, infrastruktury granicznej i transportowej w następujących działaniach:

Działania

1.1 Budowa infrastruktury technicznej i turystycznej dzielnicy uzdrowiskowej

Nr projektu	Nazwa projektu	Wykonawca projektu
1	Rewitalizacja centrum miasta: odnowa elewacji budynków (ulice: Mickiewicza, Żeromskiego, Paderewskiego, Suwalska, Armii Krajowej, Mazurska, Jaćwieska, Partyzantów, Wojska Polskiego), odnowa nawierzchni parkingu, nowe nasadzenia drzew, zmiana koncepcji zagospodarowania placu, stworzenie pasaży wokół rynku, budowa infrastruktury teleinformatycznej, mała architektura	Urząd Miejski w Gołdapi

Działanie

1.4 Restauracja obiektów dziedzictwa kulturowego

Nr projektu	Nazwa projektu	Wykonawca projektu
7	Restauracja zabytkowego kościoła w Gołdapi	Parafia p/w NMP Matki Kościoła w Gołdapi
8	Zabezpieczenie ruin kościoła w Górnem wraz z zagospodarowaniem terenu wokół kościoła - zabytkowy cmentarz, stworzenie wewnątrz ruin miejsc do realizacji plenerowych koncertów i spektakli.	Urząd Miejski w Gołdapi
9	Uporządkowanie i oznakowanie turystyczne miejsc kultu religijnego, cmentarzy	Urząd Miejski w Gołdapi

Plan odnowy miejscowości Górne na lata 2009-2016 - Górne, Gmina Gołdap 2009, przyjęty uchwałą Nr XXXIX/243/09 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 5 sierpnia 2009 r.

W dokumencie tym dokonano analizy SWOT i wskazano następujące cechy.

SILNE STRONY MIEJSCOWOŚCI

- atrakcyjne, nieskażone środowisko naturalne, „czyste” powietrze i wody,
- bogate walory przyrodniczo-krajobrazowe (rzeki, rzeźba terenu, bezpośrednie sąsiedztwo dużych kompleksów leśnych),
- bogata i cenna historia miejscowości,
- zintegrowana, aktywna społeczność lokalna,
- brak uciążliwego przemysłu,
- bliskie sąsiedztwo (11 km) głównego lokalnego centrum gospodarczego miasta – Gołdap,
- dobre położenie względem drogi krajowej nr 65 (2,5 km).

SŁABE STRONY MIEJSCOWOŚCI

- niski poziom infrastruktury technicznej
- brak infrastruktury społecznej
- mała liczba mieszkańców
- brak podmiotów gospodarczych
- niski poziom dochodu na mieszkańca
- zbyt mała świadomość ekologiczna mieszkańców,
- brak bazy turystycznej, pomimo cennych walorów środowiskowych
- brak miejsca spotkań kulturalnych
- infrastruktura drogowa wymagająca modernizacji
- brak bezpiecznych ciągów pieszych

SZANSE

- możliwości pomocy finansowej, oferowanej przez fundusze unijne
- duża podaż ziemi o względnie niskiej cenie
- rosnące zainteresowanie mieszkalnictwem poza miastami
- rozwój gospodarstw agroturystycznych,
- rolnictwo ekologiczne

ZAGROŻENIA

- stały odpływ ludzi młodych
- niedostateczny poziom środków finansowych na infrastrukturę
- brak wpływu na stan czystości rzek i atmosfery

Dokument wskazuje na istnienie pozostałości dawnego znaczenia wsi czyli kościoła ewangelickiego zbudowanego w latach 1612-1617, przebudowanego 1840, a od 1945 roku pozostającego w ruinie. Stacji nieczynnej linii kolejowej z budynkami dworcowymi, siedliska podworskiego i cmentarza ewangelickiego.

Wizja dla miejscowości Górne w perspektywie roku 2016 została zdefiniowana następująco:

Górne zadbaną, malowniczą miejscowością, w której podwoiła się liczba mieszkańców i która jest uznanym miejscem na turystycznych szlakach Mazur Garbatych

Wśród planowanych zadań inwestycyjnych na lata 2009-2016 wskazano:

Zadanie 6 (lata 2013-2014)

Ustawienie oznakowania drogowego i turystycznego

Celem jest poprawa atrakcyjności turystycznej. Przedsięwzięcie polega na ustawieniu nowych tablic miejscowości, tablic turystycznych informujących o osobliwościach i znaki dwóch szlaków turystycznych w miejscowości.

Zadanie 8 (do 2011 roku)

Budowa miejsc postojowych przy ruinach kościoła z XVII w.

Celem zadania jest poprawa warunków infrastrukturalnych dla turystyki. Przedsięwzięcie obejmuje roboty rozbiórkowe, prace ziemne, wykonanie podbudowy i konstrukcji, ułożenie nawierzchni z płyt ażurowych 40 x 60 x 10; długość miejsc postojowych 47,5 m, szerokość miejsc postojowych od 3,0 do 5,0 mb., powierzchnia całkowita miejsc postojowych 158 m²

Dla terenu Miasta i Gminy Gołdap zostały uchwalone następujące plany:

1. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Suwalskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej, Podstrefy Gołdap zatwierdzony uchwałą nr XXX/225/98 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 06 kwietnia 1998 r., ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Suwalskiego nr 24, poz.137.
2. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obwodnicy miasta Gołdapi, w ciągu drogi krajowej 657 wraz z terenami przyległymi zatwierdzony uchwałą Nr XX/174/96 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 17 grudnia 1996 r ogłoszoną w Dz. U. Woj. Suwalskiego Nr 7, poz.46 z 1997 r;
3. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenów położonych w śródmieściu Gołdapi ograniczonych ulicami: Królewską, Armii Krajowej, Tatyzy i Jaćwieską zatwierdzony uchwałą nr XXXII/240/98 Rady Miejskiej w Gołdapi

z dnia 10 czerwca 1998 r., ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Suwalskiego z dnia 16 lipca 1998 r. nr 44, poz. 234.

4. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kwartału miasta Gołdap, ograniczonego ulicami Warszawską i Wileńską oraz ogrodami działkowymi „Przyszłość”, zatwierdzony uchwałą nr XLII/228/02 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 30 kwietnia 2002 r., ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 21 czerwca 2002 r. nr 73, poz. 1118.
5. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kwartału miasta Gołdap, ograniczonego ulicą Stadionową, rzeką Gołdapą i torem kolejowym, zatwierdzony uchwałą nr XLII/229/02 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 30 kwietnia 2002 r., ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 21 czerwca 2002 r. nr 73, poz. 1119.

Sukcesywnie uchwalane miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, zgodne ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Gołdap, realizują wyznaczone kierunki polityki przestrzennej wobec środowiska kulturowego. Zawarte są w nich ustalenia z zakresu ochrony krajobrazu kulturowego. Plany miejscowe stanowią prawo lokalne.

IV. Chronione zabytki Miasta i Gminy Gołdap.

IV. 1. Zabytki wpisane do Rejestru Zabytków Województwa Warmińsko-Mazurskiego

Obiekty i założenia urbanistyczne wpisane do rejestru zabytków objęte są rygorami ochrony konserwatorskiej wynikającymi z ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Wszelkie prace remontowe, zmiany własności, funkcji i przeznaczenia obiektu wymagają pisemnego pozwolenia elckiej Delegatury Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków.

Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich i architektonicznych, a także innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych (Dz. U. z dnia 30 czerwca 2004 r. Nr 150., poz. 1579) określa wymagania względem osób prowadzących prace przy obiektach zabytkowych oraz tryb postępowania. Wskazuje ono tryb i sposób wydawania pozwoleń, w tym szczegółowe wymagania, jakim powinien odpowiadać wniosek i pozwolenie na prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich, badań architektonicznych i innych działań (określonych w ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami) przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, robót budowlanych w otoczeniu zabytku, badań archeologicznych, poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych w zabytkach wpisanych do rejestru zabytków. Rozporządzenie określa również wymagane kwalifikacje osoby uprawnionej do prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich, badań konserwatorskich, badań architektonicznych lub badań archeologicznych; dodatkowe wymagania, jakie powinny spełniać osoby kierujące robotami budowlanymi; sposób potwierdzania posiadanych kwalifikacji i dodatkowych wymagań; standardy dotyczące dokumentacji prowadzonych prac konserwatorskich i restauratorskich przy zabytku ruchomym wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych.

Rejestr Zabytków Województwa Warmińsko-Mazurskiego, Miasta i Gminy Gołdap Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Olsztynie.

- Rejestr zabytków nieruchomych obejmuje w mieście Gołdap 1 zabytkowy układ urbanistyczny i 22 obiekty, w tym dwa w zespole kościoła p.w. NMP Matki Kościoła, (Tabela 1.1), a na terenie gminy 12 obiektów (Tabela 1.2); co daje łącznie 1 układ urbanistyczny i 34 obiekty.
- Rejestr zabytków archeologicznych obejmuje dwa stanowiska objęte wpisem do rejestru zabytków nieruchomych (Tabela 2), jedno na terenie miasta Gołdap, drugie w Konikowie.
- Rejestr zabytków ruchomych obejmuje na terenie miasta Gołdap 27 obiektów (Tabela 3), a na terenie gminy brak obiektów ruchomych wpisanych do rejestru

Do rejestru zabytków nie wpisuje się zabytków wpisanych do inwentarza muzeum. Muzea stanowią najważniejszą formę organizacyjną opieki nad zabytkami ruchomymi. Sprawy związane z ochroną zbiorów muzealnych reguluje ustawa z dnia 21 XI. 1996 r. o muzeach (Dz. U. Nr 5 z 1997 r., poz. 24 z późniejszymi zmianami). Na terenie Miasta i Gminy Gołdap działają Muzeum Ziemi Gołdapskiej i Izba muzealna gołdapskiego Stowarzyszenia Mniejszości Niemieckiej- informacja o placówkach w dziale IV.3.

IV. 1.1. Rejestr zabytków nieruchomych.

Z obszaru Miasta i Gminy Gołdap żaden obiekt nie został wpisany na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturalnego i Naturalnego UNESCO, jak również nie został uznany przez Prezydenta RP za Pomnik Historii.

Do rejestru zabytków nieruchomych w Mieście i Gminie Gołdap wpisano jeden układ urbanistyczny i 34 obiektów.

Przedmiotem ochrony prawnej są:

- obiekty sakralne: w Gołdapi - kościół ewangelicki, ob. rzymskokatolicki p.w. NMP Matki Kościoła, kościół rzymskokatolicki p.w. Św. Leona; w Grabowie - kościół ewangelicki ob. rzymskokatolicki kościół parafialny p.w. Matki Boskiej Różańcowej
- zespoły dworsko: parkowe - Gieraliszki, Niedrzwica, Rakówko, Wilkasy - park

- zabytki inżynierskie: wiadukty kolejowe w Botkunach
- obiekty infrastruktury technicznej: Gołdap – wieża ciśnień, magazyn zbożowy
- obiekty wojskowe: koszar w Gołdapi
- budynki mieszkalne: Gołdap – 11 domów

Uznane za zabytkowe zostały również założenia cmentarne (ewangelickie - w Gołdapi Broniszach; wojenne – w Gołdapi, Grabowie, Wronkach Wielkich; żydowski - w Gołdapi).

Wśród obiektów wpisanych do rejestru zabytków z obszaru miasta i gminy są obiekty pozostające własnością komunalną, prywatną, państwową czy wyznaniową co z punktu widzenia gospodarowania i zarządzania obiektami nie jest korzystne, zwłaszcza kiedy obiekt stanowi współwłasność kilku podmiotów.

Wśród obiektów wpisanych do rejestru zabytków z obszaru Miasta i Gminy Gołdap przeważają budynki o funkcji mieszkalnej (dwory i domy miejskie).

DANE LICZBOWE DLA MIASTA I GMINY GOŁDAP Z WOJEWÓDZKIEGO REJESTRU ZABYTEKÓW NIERUCHOMYCH

Wyszczególnienie	Liczba zabytków
zabytki nieruchome wpisane do rejestru zabytków	35
w tym:	
- układy urbanistyczne	1
- obiekty zabytkowe	34

Zabytki ruchome pod względem własności

Własność	Liczba zabytków
Skarb Państwa/państwowa	4
gminna/komunalna	18
prywatna	8
związków wyznaniowych	3
współwłasność	1
inna	0

Zabytki nieruchome pod względem rodzaju zabytku

Rodzaj zabytku	Liczba zabytków:
zespoły urbanistyczne	1
sakralne	4
obronne	0
użyteczności publicznej	0
parki – zieleń	1
mieszkalne	11
przemysłowe	1
cmentarze	9
zespoły dworskie	3
inne	2

IV. 1.2. Rejestr zabytków ruchomych

Do Rejestru Zabytków Ruchomych Województwa Warmińsko-Mazurskiego zostało wpisane wyposażenie zabytkowych świątyń. Zabytki ruchome miasta i gminy stanowią własność związków wyznaniowych.

DANE LICZBOWE DLA MIASTA I GMINY GOŁDAP Z WOJEWÓDZKIEGO REJESTRU ZABYTEKÓW RUCHOMYCH

Wyszczególnienie	Liczba
ilość decyzji	2
ilość obiektów	27
w tym:	
wyposażenie świątyń	27
inne	0

IV. 1.3. Rejestr zabytków archeologicznych.

Do rejestru zabytków archeologicznych w granicach administracyjnych Miasta Gołdap wpisano 1 stanowisko archeologiczne - zespół osadnictwa pradziejowego. W granicach administracyjnych gminy wpisano jedno stanowisko - grodzisko w Konikowie.

IV.2. Zabytki wpisane do Gminnej Ewidencji Zabytków

Zgodnie z art. 21. Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami "ewidencja zabytków jest podstawą do sporządzania programów opieki nad zabytkami przez województwa, powiaty i gminy".

Ewidencją zostają objęte zabytki architektury i budownictwa: zespoły i obiekty o istotnych, lokalnych walorach historycznych, kulturowych i krajobrazowych. Obowiązek prowadzenia gminnej ewidencji zabytków nieruchomości spoczywa na Burmistrzu Miasta i Gminy (art. 22. pkt 4. Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami).

Miasta i Gminy Gołdap posiada aktualny wykaz obiektów zabytkowych, objętych ewidencją gminną (GEZ).

Zaktualizowany wykaz stanowi podstawę sporządzenia kart ewidencji gminnej. Wzór karty ewidencyjnej został opracowany w Krajowym Ośrodku Badań i Dokumentacji Zabytków w Warszawie.

Ewidencja gminna winna podlegać okresowej aktualizacji, polegającej m.in. na wykreśleniu z ewidencji obiektów nieistniejących oraz gruntownie przebudowanych (zmiana bryły budynku, układu i wielkości otworów okiennych, skucie wystroju elewacji etc.), a także uzupełnianiu o wpisy do rejestru zabytków, nowe ustalenia naukowe dotyczące uzupełniania i weryfikacji wykazu zabytków i stanowisk archeologicznych na podstawie danych z Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków.

Jej zmiany nie powodują unieważnienia ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz gminnego programu opieki nad zabytkami.

- Gminna Ewidencja Zabytków (GEZ) - zabytki nieruchome Ewidencją gminną Miasta Gołdap objęto 96 obiektów (Tabela 4.1). a na terenie gminy 187 obiektów (Tabela 4.2).co daje łącznie 283 obiekty, w tym również w zespołach obiektów (Tabela 4.1 i 4.2).

Najliczniejszą grupę obiektów ujętych w ewidencji (w tym obiektów objętych ochroną prawną poprzez wpis do rejestru zabytków) stanowią zabytki zlokalizowane w mieście oraz w obrębie wsi i zespołów podworskich. Wokół miejscowości występują także cmentarze.

- Gminna Ewidencja Zabytków (GEZ) - zabytki archeologiczne Opracowanie zostało poprzedzone kwerendą w archiwum Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Olsztynie, Delegatura w Elku. Poszukiwania archiwalne dotyczyły stanowisk odkrytych i zweryfikowanych w trakcie akcji Archeologicznego Zdjęcia Polski (AZP) prowadzonej w latach 80. XX w. oraz stanowisk, których badania, głównie interwencyjne, podjęto pod koniec lat 90. XX w. i po roku 2000. W wyniku poszukiwań archiwalnych ustalono, że obecnie na terenie Miasta i Gminy Gołdap jest 258 stanowisk i luźnych znalezisk (Tabela 5).

Uwzględnione w opracowaniu stanowiska należą do większości do tzw. typu płaskiego (osady, cmentarzyska, ślady i punkty osadnictwa).

IV.3. Placówki muzealne

IV. 3.1. Muzeum Ziemi Gołdapskiej

Muzeum Ziemi Gołdapskiej działa w ramach Ośrodka Sportu i Rekreacji w Gołdapi od 2008 r. Załącznikiem muzeum była izba regionalna w świetlicy szkolnej, którą

od 1962 r. tworzył nauczyciel Mieczysław Ratasiewicz - geograf, pasjonat i miłośnik ziemi gołdapskiej. Celem jego działania była chęć ocalenia przedmiotów związanych z życiem, dawnymi mieszkańcami i historią miasta oraz dokumentowanie rozwoju Gołdapi i jej pięknych okolic. W gromadzenie eksponatów zaangażowały się też dzieci i młodzież szkolna oraz ich rodzice. W ten sposób zaczęła tworzyć się kolekcja, która liczy ok. 8000 eksponatów i która stanowi bazę dzisiejszych zasobów muzealnych. Są to eksponaty etnograficzne, militaria, numizmaty oraz skały i minerały.

Muzeum Ziemi Gołdapskiej mieści się obecnie na terenie byłych koszar, dysponuje dwoma małutkimi bliźniaczymi budynkami, z których jeden przeznaczony jest na wystawę stałą, drugi na wystawy czasowe, lekcje muzealne, a ostatnio także na wydarzenia kulturalne (koncerty, przedstawienia teatralne). W budynku wystaw stałych można obejrzeć trzy kolekcje: etnograficzną, historyczną oraz geologiczną.

IV.3.2. Izba muzealna Gołdapskiego Stowarzyszenia Mniejszości Niemieckiej

Gołdapskie Stowarzyszenie Mniejszości Niemieckiej prezentuje, w swojej siedzibie w Gołdapi przy ul. Żeromskiego 16a, wystawę stałą zawierającą informacje historyczne, źródła kartograficzne, dokumenty i liczne fotografie przedstawiające historię Gołdapi i okolic wpisaną w dzieje Prus Wschodnich.

IV. 4. Ochrona krajobrazu kulturowego miasta i gminy w dokumentach prawa miejscowego.

Dla realizacji polityki przestrzennej wobec środowiska kulturowego w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Miasta i Gminy Gołdap wyznaczone zostały następujące instrumenty:

- Rejestr zabytków.
- Ewidencja dóbr kultury.
- Zapisy regulacyjne dotyczące polityki przestrzennej wobec środowiska kulturowego, wprowadzone do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w tym - ustalenia dotyczące stref ochrony konserwatorskiej.
- Wytyczne urbanistyczne dotyczące ochrony i kształtowania wartości środowiska kulturowego, przydatne do opracowywania ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego lub wprowadzania do decyzji administracyjnych dotyczących zmian w zagospodarowaniu przestrzennym.

Zapisy regulujące politykę samorządu dotyczącą przestrzeni kulturowej są wprowadzane w zapisach miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które po uchwaleniu stanowią prawo lokalne.

V. Charakterystyka zasobów kulturowych Miasta i Gminy Gołdap

V.1. Rys historyczny.

V.1.1. Pradzieje

Tereny Północno-Wschodniej Polski, gdzie leży obecnie Miasto i Gmina Gołdap, do schyłku plejstocenu kilkakrotnie ulegały zmianom klimatycznym spowodowanym przez zlodowacenie. Ewentualne ślady bytności człowieka na tym terenie w okresach ocieplenia zostały zniszczone lub przykryte grubą warstwą osadów polodowcowych. Ostateczne wytopienie się lodowca w XIV tysiącleciu

p.n.e. i ocieplanie się klimatu w następnych tysiącach lat pozwoliło na powolne wytworzenie się ekosystemu przyjaznego człowiekowi. Najstarsze ślady przebywania człowieka na Mazurach pochodzą z późnego paleolitu (XI tysiąclecie p.n.e.). Wówczas pojawiły się tu niewielkie koczownicze grupy, związane z tzw. kulturą hamburską. Ich egzystencja w całości opierała się na eksploatacji środowiska naturalnego (łowiectwie, zbieractwie i rybołówstwie). Taki typ gospodarki i osadnictwa panował na interesującym nas obszarze przez następne dwa tysiące lat. Opisywane terytorium zamieszkiwały wówczas plemiona kręgu kultur z liściakami, nazywane tak od przewodniej formy narzędzia krzemienno-łupkowego - grotu strzały w kształcie liścia wierzby. Stanowiska archeologiczne z tego okresu zostały dotychczas odkryte w okolicach Siedlisk i Gołdapi.

Z końcem epoki lodowej (ok. 8300 lat przed Chrystusem) klimat ocieplił się na tyle, że miejsce tundry zajęła tajga. W tych nowych warunkach rozwinęła się urozmaicona roślinność (między innymi jagody) oraz pojawiły się liczne gatunki zwierząt, w tym łownych. Bogactwo pożywienia spowodowało z kolei znaczący przyrost demograficzny i przejście ludzi na wpół osiadły tryb życia. Okres ten nazywamy mezolitem - środkową epoką kamienia. Wówczas na brzegach jezior i rzek (np. wzdłuż biegu Gołdapy, Jarki, Szeszupy) zakładano obozowiska składające się z kilku szałasów. Stanowiska z tego okresu odkryto w Bałupianach. Myśliwsko-rybacko-zbieracki sposób gospodarowania na ziemiach obecnie Północno-Wschodniej Polski charakterystyczny dla kundańskiego kręgu kulturowego trwał jeszcze w późnym mezolicie. Przedstawiciele dwóch kultur tego kręgu (niemeńska i narwska) pozostawili ślady w okolicach Gołdapi. Ludy tego kręgu przejęły jednak od sąsiadów, prowadzących już rolniczy tryb życia, umiejętności wytwarzania naczyń glinianych.

Ludność neolityczna, której egzystencja opierała się już na hodowli i uprawie roli z malejącym udziałem polowania i rybołówstwa, podejmując próby ekspansji na omawiany teren (świadczą o tym nieliczne stanowiska archeologiczne), nie zdołała jednak osiedlić się tutaj na stałe. Sytuacja taka trwała bardzo długo, jeszcze w głąb epoki brązu (po 1800 p.n.e.). Nieliczne archeologiczne ślady osadnictwa plemion posługujących się narzędziami wykonanymi z brązu odkryto w okolicach Gołdapi. Dopiero w połowie pierwszego tysiąclecia przed Chrystusem nastąpiła tutaj zasadnicza zmiana w strukturze zasiedlenia. Na Mazury przybył nowy lud – Bałowie Zachodni. Zakładali oni osiedla obronne na platformach drewnianych, lokalizowanych na wypłyceniach jeziornych lub silnie obwałowane i chronione palisadami grody na szczytach wzgórz. Od charakterystycznej formy pochówku zmarłych określa się ten lud kulturą kurhanów zachodniobałtyjskich. Ludność do niej należąca zajmowała się przede wszystkim rolnictwem, wprowadziła też na te tereny umiejętność wytopu i obróbki żelaza.

Na przełomie er pojawiła się kultura bogaczewska. Wytworzył ją również lud bałtyjski, jednak o znacznie bardziej rozwiniętej kulturze materialnej, najpewniej dzięki kontaktom i wymianie handlowej z Cesarstwem Rzymskim. Na terenie obecnej gminy Gołdap nie natrafiono na ślady kultury bogaczewskiej z I wieku. Prawdopodobne jest jednak, że przedstawiciele tej kultury penetrowali dorzecze Gołdapy z okolic dzisiejszego Węgorzewa gdzie są liczne ślady osadnictwa. Z przełomu I i II wieku pochodzi natomiast cmentarzysko kurhanowe z okolic Okrasina. W późnym okresie rzymskim (III-IV w.) silnie rozwijało się osadnictwo – Boćwinka, Niedrzwica, Nowa Boćwinka, Juchnajcie, Rostki.

Wczesne średniowiecze (w periodyzacji archeologicznej) było ostatnią fazą samodzielnego bytu plemion bałtyjskich

na tych ziemiach. Tereny obecnej gminy Gołdap zamieszkiwały w tym okresie plemiona Jaćwingów (graniczących z pruską Nadrowią). Rody możnowładców plemiennych (nobiles) podzieliły między siebie poszczególne włości, w których wznoszono grody obronne otoczone wieńcem osad. Na terenie gminy pozostały ślady ich grodzisk w Bałupianach i Rostku. Podstawą gospodarki Jaćwingów było rolnictwo uzupełniane hodowlą bydła, łowiectwem, rybołówstwem i bartnictwem. Zajmowali się oni również wyprawami łupieżczymi na ziemie sąsiadów, co powodowało wyprawy odwetowe. Bałtyjskie plemiona Prusów i Jaćwingów nigdy nie zdołały się zjednoczyć, a walki wewnętrzne Bałtów stały się przyczyną ich osłabienia. Jaćwingowie, do początku XIII w. toczyli, ze zmiennym szczęściem, walki z sąsiadami.

V.1.2. Osadnictwo na terenie gminy w XIII-XIV wieku.

Datowany od 1226 r. podbój Prus przez Zakon Szpitala Najświętszej Marii Panny Domu Niemieckiego w Jerozolimie zwany Zakonem Krzyżackim, prowadzony z udziałem wojsk księcia mazowieckiego dotarł do jaćwieskich ziem. W 1277 r. rozegrała się krwawa bitwa między Jaćwingami, a Krzyżakami nad jeziorem Skomentno w okolicach Elku. Kilka lat później kronikarz krzyżacki Piotr z Dusburga pod datą 1280 zapisał: "Koniec wojny w Prusach. Początek wojny litewskiej." Oznaczało to pokonanie plemion pruskich i zajęcie ich terytoriów aż po Niemen.

Rozwój osadnictwa na zdobytym terenie następował znacznie wolniej niż jego podbój. Teren obecnej gminy Gołdap nie był zasiedlany przez Krzyżaków w ciągu dwóch kolejnych stuleci. Po zaciętych wojnach, na tym obszarze pozostało niewiele ludności, ale do całkowitego wyludnienia nie doszło, o czym świadczą archeologiczne znaleziska ceramiki datowane na XIV-XV w. Pas puszczy pokrywający ten teren stanowił granicę z Litwą, a drogi wypraw krzyżackich prowadzące przez puszcze na Litwę omijały ziemie obecnej gminy Gołdap. Dwie wielkie wojny w 1410 i 1414 r. chociaż toczyły się z dala, miały jednak wpływ na sytuację terenu. W 1422 r. zgodnie z traktatem nad jeziorem Mełno ustalono granicę między Zakonem, a ziemiami podległymi Jagiellonom. Granica ta z niewielkimi korektami dotrwała do okresu międzywojennego. Ziemie obecnej gminy Gołdap stały się tym samym terenem niemal przygranicznym Państwa Zakonnego z Litwą. Leżały one wówczas na terenie komturii Królewieckiej w prokuraturii Węgorzowskiej (Węgorzewo). Mimo uporządkowania kwestii przynależności państwowej, osadnictwo nadal rozwijało się z dala od tych terenów.

Kolejne działania wojenne na terenie państwa zakonnego rozpoczęte w 1454, a zakończone drugim pokojem toruńskim w 1466 roku, spowodowały osłabienie pozycji państwa zakonnego i jego znaczne zmniejszenie terytorialne. Zakon podejmował próby odzyskania dawnej swojej pozycji. Ostatni wielki mistrz krzyżacki Albrecht von Hohenzollern – Ansbach, siostrzeniec Zygmunta Starego, odmawiał złożenia hołdu królowi polskiemu i wszczął wojnę pruską (1519-1521), która nie przyniosła jednak rozstrzygnięcia. Zainteresowanie wielkiego mistrza i księcia prądami reformacji spowodowało przekształcenie w 1525 roku państwa zakonnego w świeckie Prusy Książęce, które pozostawały lennem Polski. Czas panowania księcia Albrechta von Hohenzollern - Ansbach (1525-1568) to nowy okres osadniczy. Obszar obecnej gminy Gołdap wszedł wówczas w skład starostwa Węgorzowskiego (Węgorzowskiego). Akcja osadnicza podjęta do 1540 roku zaczęła rozwijać się wzdłuż rzeki Gołdapy (bez przywileju lokalizacyjnego). Powstała wówczas wieś czynszowa Górne. Po 1540 natomiast utworzono na podobnych zasadach wieś Botkuny. Obie były wsiami czynszowników. Powstała też wieś czynszowa Boćwinka z inicjatywy

starosty Jana Puscha, majątek ziemski Galwecie. Jednak zagospodarowywanie terenów obecnej gminy Gołdap, na obszarach wydartych puszczo, wiąże się z okresami kolonizacji Prus do 1569 (nadania starosty Jana Puscha do 1562 roku i Wawrzyńca Rocha w latach 1563-1569). Tereny puszczy to Puszcza Borecka i Puszcza Romincka. Wówczas, zgodnie z wykazem z 1563 roku, powstały dobra szlacheckie Babki, Bałupiany, Błędowie, Broniszach, Dorsze, Dzięgiele, Dunajek Blenda, Główka, Górne, Jany, Konikowo, Kowalki, Kozaki, Marcinowo, Nasuty, Niedrzwica, Pogorzeli, Regiele, Rudzie, Stara Buda (Siedlisko), Sokoły, Suczki, Tatary, Wilkasy, Zatyki. Powstały także wsie czynszowe Bitkowo, Botkuny, Dunajek, Grabowo, Dunajek, Grygieliszki, Jałońskie, Jeziorki Małe, Jeziorki Wielkie, Juchnacie, Kamionki, Kolniszki, Kolkowo, Łobody, Marcinowo, Mażucie, Młyniki, Pietrasze, Pogorzeli, Rożyńsk Wielki, Samoniny, Skoczce, Wilkacie, Włosty, Wronki Wielkie, Żelazki.

Na ten okres przypada również utworzenie miasta Gołdap. Nie powstało ono na „surowym korzeniu”, wcześniej na tym terenie, około połowy XVI wieku, istniały wsie Jerszyski i Szylajty. W 1551 we wsi Szylajty wzmiankowany był dwór myśliwski czy też folwark książęcy. 15 grudnia 1565 roku książę Albrecht von Hohenzollern – Ansbach polecił starostom Rynu, Olecka i Wystruci wskazać miejsce na założenie nowego miasta. Wybrano teren nad spławną rzeką Gołdąpą w miejscu przeprawy na szlaku z Litwy do Królewca, zaledwie 3 mile (ok. 22 km) od granicy, w miejscu gdzie istniały już wspomniane wsie i nieruchomości książęca. Nadzór nad założeniem miasta przyjął radca dworu Kasper von Nostitz. Bezpośrednio odpowiedzialny był Bronisz Rostek. Początkowo miasto planowano na stu obywateli, jednak chętnych było około 350. Dlatego też poza setką pełnoprawnych obywateli otrzymujących po jednej włóce, osadzono zagrodników z przydziałem po trzy morgi. 14 maja 1670 roku w Królewcu książę Albrecht Fryderyk potwierdził na piśmie przywilej dla Gołdapi, podobny do aktu oleckiego. Miastu nadano prawo chełmińskie z herbem, sądem i ławą sądowniczą. Z wyższymi instancjami w starościńskiej Wystruci i książęcym Królewcu. Pierwsze lata były niezwykle trudne z powodu konkurencji Olecka. Jako datę ustabilizowania się pozycji miasta wskazuje się 1608 rok kiedy to geodeta Marcin Nagiel wyznaczył granice i naniósł je na mapy. Miasto usytuowane na lewym, wysokim brzegu rzeki Gołdapy, otrzymało regularny układ z rynkiem na którym zlokalizowano ratusz. Kościół z domem kapelana umieszczono na północ od rynku, w pobliżu rzeki Gołdapy. Z rynku wychodziły cztery ulice. Miasto otrzymało grunt pod szkołę, szpital i cmentarz. Zezwolono na budowę cegielni. W Gołdapi miały odbywać się cztery jarmarki w roku i cotygodniowy targ.

Na terenie obecnej gminy Gołdap utworzono trzy parafie ewangelickie: w Gołdapi w 1568 roku, w Górnem w 1574 roku i w Grabowie w 1588 roku. Taki rozmach osadnictwa na terenie „uśpionym” przez dwa stulecia był działaniem uwarunkowanym względami geopolitycznymi i demograficznymi (utrata ziem i przemieszczenie się ludności z dawnych terenów zakonnych oraz napływ Polaków, Litwinów, Rusinów i Niemców na wschodnie tereny Prus Książęcych). W tym czasie interesujący nas obszar nawiedzały jednak zarazy, po części jako wynik migracji ludności. Nie wpłynęły one jednak znacząco na sytuację ludnościową. Do końca wieku XVI na terenie gminy Gołdap w pełni ukształtował się trzon osadniczy, który przetrwał do 1945 roku. Nieliczne miejscowości jakie powstały w wiekach późniejszych dopełniły obrazu osadnictwa.

V.1.3. Przemiany w XVII-XVIII wieku.

Leżące w obszarze powiatu węgorzewskiego ziemie obecnej gminy Gołdap (parafia Grabowo, Górne) i powiatu wystruckiego (parafia Gołdap) miały swoje wójtostwa. Mimo podejmowanych działań administracyjnych i zachęt rozwój interesującego nas terenu gminy osłabł. Jednostki osadnicze zaplanowane z dużym rozmachem w wieku XVI, w wyniku niesprzyjających okoliczności, nie tylko nie rozwinęły się, ale uległy w wielu przypadkach zniszczeniu. Regres trwał do początku XVIII w. Przyczyniły się do niego zarazy (1620, 1625, 1630) dziesiątkujące ludność zniszczenia spowodowane najazdem wojsk tatarsko-litewsko-polskich z lat 1656 i 1657. Sytuacja nie uległa jeszcze ustabilizowaniu, a już w pocz. XVIII w. pojawiła się straszna w skutkach dżuma. Miasto Gołdap, w którym podejmowano budowę świątyni, domostw i budynków miejskich nawiedzały pożary, zarazy i wspomniane wyżej najazdy wojsk tatarsko-litewsko-polskich. Rolniczy charakter Gołdapi utrzymywał się przez cały XVII wiek, a nieszczęścia jakie ją nawiedzały powodowały potrzebę ciągłej, kosztownej odbudowy i przebudowy domostw kościoła czy ratusza. Zabudowa miasta musiała być jednak nadal drewniana skoro w 1691 roku z pożogi ocalał jedynie kościół z plebanią, ratusz i trzy domy.

W XVII wieku powstały wsie chłopskie Dąbie, Janowo, Pietraszki Rakówek oraz w ramach tzw. osadnictwa szkatułowego wieś Gieralszki (1695).

W 1701 roku Prusy stały się królestwem. Książę Fryderyk III został królem Fryderykiem I. Jego następca Fryderyk Wilhelm I odwiedził w 1721 r. wschodnie tereny Królestwa aby ocenić ich stan. Od tego roku z inicjatywy króla rozpoczęła pracę komisja nadzorująca zagospodarowywanie kraju i jego nową kolonizację. W tych czasach wprowadzono nową miarę gruntów - miarę olecką (pręt olecki 4,16 m), która obowiązywała w latach 1722-1750, a przy wymierzaniu zagród chłopskich w dobrach królewskich stosowano ją jeszcze w 1773 r. W okresie panowania Fryderyka Wilhelma I podejmowano usilne działania zmierzające do ożywienia gospodarczego omawianego terenu jak i całych Prus. Wprowadzono nowe podziały administracyjne. Dawne wójtostwa zastąpiły urzędy królewskie. Parafie w Grabowie i Górnym podlegały urzędowi we Wróblach a parafia Gołdap urzędowi w Kiautach (Kiauten) Król przywiązywał też dużą wagę do rozwoju oświaty (Principia Regulativa z 3 lipca 1736 r.) dokonując reformy szkolnictwa elementarnego. Powstał również fundusz Mons Pietatis, z którego środki przeznaczono na uposażenia nauczycieli szkół wiejskich. Powstały wówczas szkoły w miejscowościach: Boćwinka (1736), Botkuny (1736), Dunajek (1737), Grabowo (pocz. XVIII w.), Juchnacie (1736), Kamionki (1737), Kalniszki (1737), Łobody (1737), Rożyńsk Wielki (1737).

W 1719 roku król Fryderyk Wilhelm I zdecydował o utworzeniu garnizonu wojskowego w Gołdapi sprowadzając oddziały kawalerii. Przy tej okazji wzniesiono w mieście koszary i szkołę jazdy. W kolejnych latach zmieniały się jednostki wojskowe i rodzaje wojska. Miasto stopniowo zmieniało swój charakter z rolniczego na rzemieślniczy. Rozwijał się również układ przestrzenny. Oprócz czterech ulic wychodzących z rynku, a wiodących do czterech bram, było czternaście bocznych ulic. W mieście powstał nowy kościół ewangelików reformowanych (garnizonowy) stojący na rynku wraz z ratuszem, szkołą jazdy i czterema domami. Wśród, przeważnie piętrowych domów, tylko nieliczne były murowane. W drugiej połowie XVIII wieku wybudowano wodociąg miejski i wybrukowano ulice. Ponadto miasto miało cztery budynki bramne, dwa zespoły koszarowe, folusz i młyn wodny, wiatrak, szpital, wagę publiczną. Wśród ludności i wojskowych byli katolicy do których z

posługą przyjeżdżał jezuita ze Świętej Lipki. W końcu XVIII wieku przez miasto przechodziły dwie poczty (polska i litewska). W Gołdapi, w latach 60. XVIII wieku, przebywał słynny filozof Immanuel Kant.

Panujący w latach 1740-1786 Fryderyk II zwany Wielkim podjął kolejne działania reformatorskie. Z jego inicjatywy w 1751 r. została wprowadzona reforma administracyjna, dawne starostwa uznano za zbędne i z ich połączenia powstały nowe powiaty ziemskie. W latach 70. XVIII wieku utworzono urzędy sądownicze. Na terenie obecnej gminy wybudowano dalsze szkoły: Grabowo (2 poł. XVIII w.), Jeziorki Wielkie (1756), Konikowo (1780), Kozaki (2 poł. XVIII), Rakówek (1778), Marckinowo (2 poł. XVIII), Siedlisko (1779), Surminy (2 poł. XVIII), Włosty (1759), Zatyki (2 poł. XVIII), Żelazki (2 poł. XVIII). Reformy i wyprowadzanie kraju z kryzysu przerwała jednak wojna siedmioletnia (1756-1763), która spowodowała kolejne spustoszenia i okupację wschodnich terenów Prus przez wojska rosyjskie.

W XVIII wieku powstały wsie chłopskie: Czarnówka jako wieś królewska (1785), Nowa Boćwinka (XVIII/XIX w.), Osowo (1719) oraz w ramach tzw. osadnictwa szkatułowego wieś Kalniszki (1736)

Z końcem XVIII w. nastąpiło wzmocnienie terytorialne Prus kosztem Polski jako wynik rozbiorów (1772, 1793 i 1795). Wiązała się z tym nowa akcja osadnicza wspierana finansowo przez państwo pruskie.

V.1.4. Wiek XIX.

Początek wieku XIX to wojny napoleońskie, które przyniosły na wschodnie ziemie Mazur spustoszenie zasobów żywności, głód i zarazy. W roku 1807 do Gołdapi wkroczyły oddziały polskie generała Jana Henryka Dąbrowskiego. liczące pięć tysięcy żołnierzy. Po wycofaniu się wojsk polskich do Węgorzewa ścignięto oddziały rosyjskie i pruskie.

Jeszcze w czasie tych wojen, w wyniku klęski pod Jeną konieczna była gruntowna przebudowa wewnętrzna Prus. Projekt opracowany przez reformatora Prus barona Karla von und zum Steina, zakładał reformę agrarną („Oktoberedikt” z 9.X.1807 r.), zmiany w ordynacji miejskiej i reorganizację urzędów („Städteordnung” z 19.XI.1808 r.). Edyktem z 9 października 1807 r. zniesiono poddaństwo i umożliwiono zakup ziemi przez mieszczan i chłopów. Celem było uśmierzenie buntów chłopskich zapoczątkowanych w końcu XVIII w. i poprawa efektywności rolnictwa. Prawdziwe uwłaszczenie przyniósł jednak edykt wydany za ministra K. A. von Hardenberga z 14 września 1811. Uwłaszczenie wprowadzano w życie powoli - do 1847 r. co piąty chłop posiadał ziemię. Trzecia z reform dotyczyła aparatu państwowego i wojska (16. XII.1808). Edykt z 11 marca 1812 r. umożliwiał Żydom osiedlanie się na terenie Prus. Ludność żydowska pojawiła się tutaj dopiero w pocz. XIX wieku, z 1823 roku pochodzi informacja o istnieniu synagogi.

Reforma administracyjna z 1816 r. dokonała zmian w rozgraniczeniu rejencji królewieckiej i gabińskiej. Nowy podział na powiaty spowodował włączenie obszaru obecnego Miasta i Gminy Gołdap weszła w 1818 roku w skład powiatu gołdapskiego należącego do rejencji gabińskiej. Podział ten stawał się z wolna podstawą do wyznaczenia granic obwodów kościelnych i okręgów sądowniczych.

Około połowy XIX w. podjęto budowę dróg bitych na Mazurach. W latach 1846-1855 wybudowano drogę z Wystruci przez Gołdap i Olecko do Elku. Po 1860 roku natomiast wytyczono drogi do Węgorzewa i do Żytkiej.

W XIX wieku powstały majątki ziemskie: Okrasin (1826) i Rostek oraz wieś chłopska Marcinowa Wólka (1817)

W omawianym okresie na terenie obecnej gminy osiedlali się katolicy, dla których w 1894 roku utworzono parafię i

wybudowano kościół w 1899 roku. Była to jedyna parafia katolicka w powiecie gołdapskim i należała do diecezji warmińskiej.

Powstanie Cesarstwa Niemieckiego (1stycznia 1871) wpłynęło na rozwój gospodarczy terenu i wyprowadzenie z izolacjonizmu. Wejście państwa w epokę pary spowodowało rozwój sieci kolei żelaznej jak też przemysłu i rolnictwa. Nowa maszyna parowa umożliwiała szybki przewóz towarów i ludzi oraz dynamiczny rozwój przemysłu, którego wyroby sprawnie przewożono we wszystkie zakątki cesarstwa. Rozwinął się również przemysł przetwórczy płodów rolnych. Przy dworach powstawały liczne gorzelnie. W 1878 roku Gołdap stała się stacją kolei żelaznej, kiedy to zbudowano linie łączące miasto z Wystrucią. Dalsze połączenia z Elkiem (1879), Węgorzewem (1899), Romontami Wielkimi (1900), Żytkiejmami (1927) uczyniły ze stacji węzeł kolejowy. Powstała gęsta sieć kolejowa na terenie powiatu umożliwiającą szybkie przemieszczanie się ludności do miasta powiatowego - Gołdapi, ale dająca także bardzo dobre połączenia obszaru powiatu z centrami w całych Niemczech. To z kolei wpływało na migracje ludności i pozwalało intensyfikować i mechanizować rolnictwo, które było podstawowym zajęciem ludności na omawianym obszarze. Pojawiały się produkty przemysłowe, których nie wytwarzano na miejscu. Ścisłe kontakty z uprzemysłowionymi landami prowadziły do zmian osadniczych: tworzenia nowych gospodarstw chłopskich, rozwoju sieci osadnictwa kolonijnego. Coraz większego znaczenia nabierała także sieć dróg kołowych, proces jej rozbudowy trwał jeszcze do I wojny światowej.

Przełom XIX i XX wieku to okres kształtowania się zachowanego do dziś krajobrazu kulturowego obszaru gminy. Wcześniejsze formy ubogiego budownictwa mazurskiego (drewniane, gliniane i kamienne) zachowały się w formie szczątkowej. Ważnym dla rozwoju budownictwa było wynalezienie pieca kręgowego Fryderyka Hoffmana, które przyczyniło się do rozwoju budowy cegielni na terenie powiatu. Wydajność cegielni z piecem Hoffmana przyczyniła się do dynamicznego rozwoju budownictwa ceglanego. Pojawiły się dość powszechnie budowle murowane z cegły kryte dachówką. Nadal wykorzystywano jednak naturalny materiał jakim był kamień polny.

W latach 70. XIX w. na terenie gminy istniały majątki ziemskie ukształtowane już od ok. poł. XVI w. (Babki, Broniszach, Dąbie, Dorsze, Dunajek Blenda, Galwiecie, Gieralszki, Górne, Jany, Konikowo, Kowalki, Kozaki, Nasuty, Niedzwica, Pogorzel, Rudzie, Wilkasy, Zatyki). Do pierwszej wojny światowej powstały jeszcze majątki Bitkowo (Slepowo), Boćwinka Młyn, Jabramowo, Mażucie, Okrasin, Rakówek, Rostek, Rożyńsk Mały.

Miasto Gołdap zmieniało swoje oblicze, powstawały nowe murowane domy i obiekty użyteczności publicznej między innymi szkoła powszechna, szpital na sześćdziesiąt łóżek, który powstał przed pierwszą wojną światową, banki. Rzeźnia miejska - 1889 rok. W 1900 roku miasto zgazyfikowano, w 1905 roku wybudowano wodociągi i kanalizację. W panoramie miasta pojawiły się budynki techniczne z charakterystycznymi metalowymi zbiornikami gazowymi oraz wieże wodne systemu miejskiego i kolejowego. Stacja kolejowa poza budynkiem dworcowym otrzymała lokomotywnie z zapleczem technicznym i rozbudowane osiedle domów mieszkalnych dla kolejarzy. W zachodniej części miasta pojawił się duży zespół zabudowań koszar wojskowych, które zajął 44 pułk piechoty hrabiego Dönhoff. W koszarach tych stacjonowały ponadto drugi batalion 59 Pułku Piechoty oraz szwadrony kawaleryjskie (najpierw 12 pułku ułanów z Wystruci, potem Pułku strzelców konnych z Węgorzewa). Wokół miasta, jak i na terenie gminy Gołdap, nie budowano fortyfikacji.

Naturalne walory przyrodnicze (las i jeziora) zaczęły wzbudzać zainteresowanie letników. Puszcza Romincka zasobna w zwierzynę łowną była z kolei atrakcyjna dla myśliwych. W pobliżu Romint, już poza granicami gminy i miasta Gołdap powstał pałac myśliwski i kościółek św. Huberta. Miejsce to często odwiedzał cesarz Wilhelm II. W puszczy wchodzącej w obszar gminy odnaleźć można kamienie upamiętniające sukcesy myśliwskie cesarza.

V.1.5. Od I wojny do końca II wojny światowej.

Spokojny rozwój powiatu przerwała pierwsza wojna światowa. Zajęcie miasta i terenu gminy przez wojska rosyjskie nastąpiło już 20 sierpnia 1914 roku. W trakcie walk miasto zostało wyzwolone przez wojska niemieckie i ponownie zajęte przez Rosjan. Okupacja miasta trwała od listopada 1914 do lutego 1915 roku i przyniosła duże straty materialne. Praktycznie większość budynków przy rynku została spalona. Zniszczony został dworzec kolejowy, liczne zabudowania w mieście jak i na terenie wsi. Zniszczenia objęły budynki użyteczności publicznej oraz infrastrukturę. Obecnie widomym śladem walk są liczne cmentarze wojenne.

Po wojnie spór między Polską a Niemcami o przynależność Mazur rozstrzygnął plebiscyt na korzyść Niemiec. Prusy Wschodnie, w tym również interesujący nas obszar, oddzielone od Niemiec terytorium Polski, która odzyskała niepodległość po pierwszej wojnie światowej, były izolowane i zubożone.

Okres międzywojenny to czas odbudowy ze zniszczeń wojennych. Charakterystyczna zabudowa tych czasów dominuje obecnie wśród historycznej zabudowy miasta. Dojście do władzy w 1933 roku Adolfa Hitlera rozbudziło nadzieje na poprawę sytuacji regionu. Widocznymi zmianami, była rozbudowa obszaru miasta, która zaznaczyła się w budownictwie komunalnym (1936-1937). Zmiany polityczne prowadziły jednak do utraty tożsamości Prus na rzecz nowoczesnego totalitarnego państwa hitlerowskiego. Wprowadzenie systemu monopartyjnego, zmiany dawnych mazurskich nazw miejscowości - to widoczne, choć nie jedyne przejawy działania nowej władzy.

Porozumienia traktatu wersalskiego z 1919 roku zabraniały pokonanym Niemcom budowy umocnień, na terenie gminy nie pojawiły się formy tego budownictwa. Z uwagi na przygraniczne położenie gminy, z natury mało obronne, nie planowano rozbudowy kompleksów fortyfikacyjnych. Łatwość dostępu z tych ziem poza granice Prus Wschodnich spowodowała natomiast myślenie ofensywne. Rozbudowano w latach 1936-1939 linię Gołdap - Żytkiejmy i zbudowano liczne mosty na przecięciu drogi żelaznej i kołowych. W mieście Gołdapi w latach 1935/36 powstał nowy kompleks koszarowy po zachodniej stronie miasta, na zachód od koszar piechoty. Stacjonowała w nim 2 kompania 1 Pruskiego Pułku Zmechanizowanego czyli strzelcy pancerni. W koszarach 44 Pułku Piechoty stacjonował 22 Pułk Piechoty.

W okresie międzywojennym na terenie gminy silnie rozwijał się przemysł drzewny, wydobywczy (żwir i torf), produkcja materiałów budowlanych (cegła palona i sylikatowa). Rolnictwo to przede wszystkim mleczarstwo i produkcja żywności, co z kolei wpływało na rozwój przemysłu mięsnego.

Na terenie gminy działała pływalnia nad jeziorem Szylińskim ob. Gołdap. Rozwijało się narciarstwo w pobliżu Piękną Góry. Puszcze Borecka i Romincka stanowiły atrakcję dla letników.

Hitlerowskie Niemcy zmierzały ku wojnie. Atak na Polskę 1 września 1939 roku rozpętał drugą wojnę światową. Przesunięcie się działań wojennych na wschód spowodowało budowę kwater dowódczych. W otoczeniu kwatery Hitlera w Gierłozie powstały kwatera dowodzenia. W okolicach Gołdapi, w lesie Kumiecie powstała, jedna

z dwóch mazurskich kwater marszałka Hermana Göringa, Kwatera Dowództwa Wojsk Lotniczych (OKL) „ROBINSON” (1940-1942) składająca się z baraków i żelbetowych schronów. W tymże lesie powstały równocześnie inżynierskie budowle doświadczalne, w których testowano silniki do broni rakietowej.

Puszcza Romincka, tak jak w czasach cesarstwa, była nadal miejscem polowań dygnitarzy Rzeszy, w tym marszałka Hermana Göringa. W 1935 roku dwa kilometry od cesarskiego pałacu myśliwskiego w Romintach rozpoczęto budowę rezydencji Göringa, którą oddano do użytku 26 września 1936 roku i nazwano „Jaegerhof”. Świadectwem tej przeszłości jest potoczna nazwa polskiej części Puszczy Rominckiej – „Puszcza Göringa”.

Działania wojenne prowadzone początkowo z dala od terenów obecnej gminy Gołdap, w wyniku kontrofensywy radzieckiej, zbliżyły się nieuchronnie do granic Prus Wschodnich, a tym samym do terenu gminy. Armia Czerwona dotarła do granic Prus w październiku 1944 roku. W nocy z 19 na 20 października 1944 roku na hasło „Johannisfeuer” dokonano zniszczenia obiektów w lesie Kumiecie.

Evakuacja ludności cywilnej, trwała do końca 1944 roku. Wsie, majątki dworskie i zabudowa kolonijna znacznie się wyludniły.

V.1.6. Okres od roku 1945 do pocz. XXI w.

Wojska radzieckie wkroczyły na teren gminy już w październiku 1944 roku, ale zostały wyparte. W styczniu 1945 roku ziemie powiatu gołdapskiego zajęły ostatecznie oddziały Armii Czerwonej, w ślad za nimi ruszyła polska ludność przygraniczna. Symboliczne przekazanie władzy przez Rosjan stronie polskiej nastąpiło 10 czerwca 1945 roku. Omawiany teren włączono do Polski, administracyjnie do woj. białostockiego, a główne miasto przedwojennego powiatu Gołdap utrzymało swoją funkcję. Utrzymano powiat, mimo że duża jego część weszła w skład Obwodu Kaliningradzkiego. Dość szybko gmina i miasto zostały splądrowane przez ludność z terenu Suwalszczyzny, ale osiedlanie następowało jednak wolniej. Zniszczenia w powiecie były znaczne. Bardzo ucierpiała Gołdap. Wiele wsi uległo całkowitemu zniszczeniu, wiele ocalało w formie szczątkowej. Znacznej likwidacji uległy linie kolei normalnotorowej. Przez długie lata powojenne działała jedynie linia Gołdap przez Olecko do Elku (obecnie linia ta jest nieczynna).

Lata powojenne to nie tylko zmiana przynależności państwowej terenu dawnego powiatu Gołdap, ale również tworzenie nowej administracji i zrębów nowego systemu politycznego. System ten wywarł znaczący wpływ na przekształcenia własnościowe, światopoglądowe, gospodarcze i planistyczne. Rolniczy charakter powiatu gołdapskiego, ze słabo rozbudowanym przemysłem, utrzymał się w okresie powojennym. Ustrój socjalistyczny, funkcjonujący wówczas w Polsce, dopuszczał wprawdzie formalnie własność prywatną, jednak dominującą stała się własność państwowa i spółdzielcza. Zniszczone w 80% tereny zabudowy miejskiej zostały w znacznym stopniu upaństwowione, a nowa zabudowa niszczyła dawne podziały geodezyjne. Dawne majątki, jak i część gruntów dawnych wsi zostały włączone do Państwowych Gospodarstw Rolnych, akweny wodne przejęły Państwowe Gospodarstwa Rybackie, lasy upaństwowiono. Z czasem też miejsce prywatnego handlu zajęły spółdzielnie - Spółdzielnia Spożywców Społem, Miejski Handel Detaliczny i Gminna Spółdzielnia Samopomoc Chłopska. Scentralizowany system zarządzania i finansowania odciskał swoje piętno na wielu dziedzinach życia ludności, między innymi na oświacie, kulturze i ochronie zdrowia. Wprowadzanie zasad planowania przestrzennego powodowało zmiany zabudowy wsi z Państwowymi Gospodarstwami Rolnymi

jak i standardowymi zagrodami chłopskimi. Krajobraz mazurski ulegał przeobrażeniom. W wyniku reformy administracyjnej z 1975 r., zwiększono liczbę województw i zlikwidowano powiaty, na omawianym terenie utworzono Miasto i Gminę Gołdap i włączono do województwa suwalskiego. Był to okres systemowego budownictwa i rozwoju firm państwowych. Na terenie dawnych majątków dworskich pojawiała się nowa utylitarna zabudowa produkcyjna oraz osiedla domów z betonu. Widoczną pozostałością tego okresu są ponadto jednolite sklepy GS i zlewnie mleka.

Przemiany społeczno-polityczne, które dokonały się w Polsce po 1989 roku, doprowadziły między innymi do zmian własnościowych. Ich pierwszym przejawem była komunalizacja majątku państwowego, prywatyzacja i wyprzedaż nieruchomości rolnych Skarbu Państwa. Proces ten, trwający do dzisiaj, obok skutków pozytywnych (tworzenie nowych przedsiębiorstw prywatnych, rozwój budownictwa, głównie prywatnego), rodzi też negatywne (bezrobocie, znaczne zróżnicowanie dochodów społeczeństwa). W sferze usługowej wyraźnie dominują gospodarstwa agroturystyczne związane z obsługą ruchu turystycznego.

W 1998 roku dokonano kolejnej reformy administracyjnej. Powstał wówczas powiat olecko-gołdapski. Zmniejszono również liczbę województw likwidując województwo suwalskie i tworząc województwo warmińsko-mazurskie z siedzibą w Olsztynie, w którego skład weszło Miasto i Gmina Gołdap w powiecie olecko-gołdapskim (1999-2001), a od 1 stycznia 2002 roku w powiecie gołdapskim.

Walory przyrodnicze (czyste powietrze, lasy, jeziora) wpływają na rozwój turystyki na tym terenie. Dynamicznie rozwija się agroturystyka. Specyfiką ostatnich lat jest powstawanie prywatnych, rodzinnych zagród letniskowych wytyczanych od nowa lub tworzonych w wyniku przekształceń. Od października 2000 roku miasto posiada status uzdrowiska klimatyczno-borowinowego. Dawna kwatery Góringa w lesie Kumiecie, funkcjonująca po II wojnie światowej jako ośrodek wypoczynkowy Telewizji Polskiej, stała się bazą sanatorium w Gołdapi. Władze samorządowe i mieszkańcy wiążą z uzdrowiskiem nadzieje na rozwój miasta i regionu.

V. 2. Historyczny układ urbanistyczny

Naturalną linią, o którą oparto układ przestrzenny miasta, był północny brzeg rzeki Gołdapy. Wytyczenie miasta nastąpiło na terenie istniejącego już osadnictwa wiejskiego. Nadanie praw miejskich w 1570 roku nie doprowadziło jednak do szybkiego ukształtowania miasta, proces ten trwał do 1608 roku. W tym bowiem roku geodeta Marcin Nagel, wymierzał grunty miejskie, również z tego roku pochodzi pierwszy plan miasta. Schematyczny plan, uważa się na ogół za dokument mało precyzyjny. Innymi źródłami wiedzy o mieście są: akt nadania praw miejskich, późniejsze przekazy pisane i ikonograficzne oraz zachowany i czytelny jego układ urbanistyczny. Szesnastowieczne miasto otrzymało rozległy, prostokątny rynek o wymiarach 175 na 200 metrów, wokół którego stały domy mieszkalne. Domy te lokalizowano na działkach o długości 50-60 m i szerokości 10-15 m. w planie z 1608 roku przedstawione zostały domy piętrowe, ustawione szczytem do rynku, wejścia do nich były umieszczone asymetrycznie, z boku. Przekazy archiwalne nie potwierdzają takiego obrazu miasta. Domy w Gołdapi były przeważnie parterowe. Miasto w XVI i XVII wieku nie miało tak regularnej zabudowy jak przedstawia to plan z 1608 roku. Podział geodezyjny zastosowany wówczas w przypadku zabudowy przyrynkowej utrzymywał się do końca okresu międzywojennego, choć na przełomie XIX i XX wieku były przypadki scalania działek. Typowy dom,

wznoszony w Gołdapi na przestrzeni dziejów, był budowany zarówno w układzie kalenicowym jak i szczytowym. Jego skalę wyznaczał podział parcel i wysokość do dwóch kondygnacji z gospodarczym poddaszem w wysokim, dwuspadowym dachu. Przy ulicach stały raczej parterowe domy typu wiejskiego jedno-, dwu- i wieloizbowe. Według planu z 1608 roku na rynku stał parterowy potrójny dom szczytowy - ratusz. Na podstawie przekazów historycznych wiemy, że ratusz był drewniany, piętrowy z wieżyczką mieszczącą zegar. Na parterze znajdowała się waga i odwach, a na piętrze odbywały się nabożeństwa w obrządku ewangelicko-reformowanym. Wokół ratusza były ławy i kramy. Na planie z 1608 roku z naroży rynku w kierunku wschodnim i zachodnim wychodzą po dwie ulice, wiemy, że miały one szerokość ok. 6 m. Domy przy tych ulicach były parterowe. Od wschodu dwie ulice wychodzące z rynku zbiegają się w jedną. Zabudowa mieszkalna musiała być uzupełniona budynkami gospodarczymi w tym inwentarskimi, czego plan z 1608 roku nie ukazuje.

Możemy przyjąć, że w Gołdapi od XVI wieku po wiek XIX nie wykształcił się typ kamienicy mieszczańskiej znany z innych miast z terenu Prus, jednak na stosowane tutaj rozwiązania miały wpływ liczne tendencje wypracowane przez wieki, a znane z zachowanych przykładów na terenie Prus Wschodnich i Zachodnich bez względu na stosowany materiał i technologie. Częste wojny i kataklizmy, które miały wpływ na losy miasta, nie dały szansy na wypracowanie jednolitej architektury. Przez następne stulecia stały się tylko jeden element w zabudowie miasta - podział własnościowy, choć i on ulegał okresowym zachwianiom.

Ważnym elementem miasta była świątynia ewangelicko-augsburska. Plan z 1608 roku umieszcza ją, zgodnie ze stanem faktycznym, na północ od rynku i na południe od koryta rzeki Gołdapy. W tym miejscu znajduje się wzgórze dominujące nad okolicą. Kościół miał burzliwe losy, jednak jego bryła budowli orientowanej, z wieżą od zachodu, pozostała od przełomu wieków XVI/XVII pozostała charakterystyczną dominantą miasta. Zgodnie z przywilejem, pod budowę świątyni wyznaczono obszar 15 (ok. 57 m) na 10 prętów (ok. 38 m). Na dom kapelana i szkołę, po połowie, obszar 5 prętów (ok. 19 m) na 20 prętów (ok. 76 m). Na cmentarz przeznaczono dwie morgi. Pod szpital przewidziano obszar 20 prętów (ok. 76 m) na 5 prętów (ok. 19 m).

Przekazy historyczne informują o istnieniu palisady wokół miasta i czterech bramach (Wystruckiej, Węgorzewskiej, Młynarskiej i Kozackiej). Brama Węgorzewska była zapewne w pobliżu ul. Żeromskiego. Brama Wystrucka stała prawdopodobnie przy obecnej ulicy Mazurskiej, ponieważ w jej okolicy przeniesiono w XVIII wieku cmentarz istniejący do dziś. Nazwę Młyńskiej nosiła obecna ul. Pionierska i przy tej ulicy, nad rzeką stał młyn. Brama Młyńska musiała zatem być zlokalizowana przy tej ulicy. Nazwę Bramy Kozackiej wiąże się z miejscowością Kozaki czyli wyjazdem w kierunku Olecka.

Mimo licznych kataklizmów jakich doświadczało miasto - jego obszar powiększał się. Około 1790 roku w mieście, poza rynkiem, było czternaście ulic, istniało 1200 budynków, w tym 326 mieszkalnych, a 104 place były wolne. Domy były nadal w większości drewniane i parterowe. Ulice były wybrukowane, działały cysterny i wodociągi. Pośrodku rynku wznosił się murowany ratusz wzniesiony w 1773 roku i murowany kościół ewangelicko-reformowany z 1778 roku z drewnianą wieżą. Przy rynku istniały domy murowane, z których cztery miały przejazdy bramne. Istniały dwa zespoły koszar, z których jeden znajdował się za bramą Węgorzewską. Czynny był młyn i wiatrak. Na południe od miasta znajdowała się cegielnia i wapiennik, a na północ - browar.

16 października 1834 roku w Gołdapi wybuchł wielki pożar. Ogień strawił wówczas niemal całe miasto. Zostało odbudowane od nowa jako murowane, uzyskało między innymi nowy ratusz i gmach sądu. Kościół na rynku zamknięto w 1842 roku, a po jego rozbiórce wzniesiono nowy, neogotycki poświęcony 14 października 1860 roku. Obok niego zbudowano nową murowaną, neogotycką pocztę. Przy rynku powstawały murowane budynki które przetrwały do I wojny światowej. Drewnianą zabudowę przy ulicach zastępowano murowaną, piętrową i parterową. Pod koniec XIX wieku głównym czynnikiem rozwoju miasta była budowa linii kolejowej i umieszczenie stacji kolejowej na północ od miasta. Powstanie stacji kolejowej doprowadziło do budowy całego systemu budynków zgodnych z rangą stacji. Powstał oczywiście dworzec z magazynem spedycji kolejowej jak i parowozownia z budynkiem administracyjnym. Granice stacji wyznaczały nastawnie, a nad całością dominowała kolejowa wieża wodna. Obsługa stacji wymagała całego sztabu ludzi, dla których wzniesiono typowe, kolejowe domy. Zabudowa miejska rozwinęła się w sposób naturalny w kierunku kolei. Rozwój miasta powodował wydzielanie kolejnych kwartałów zabudowy i nowy podział parcel budowlanych. Powstały wówczas nowe budynki noszące już cechy budownictwa przełomu wieków, kiedy to wprowadzono normy budowlane i powszechnie stosowano zdobnictwo historyzujące lub secesyjne. Wiele wcześniej wybudowanych domów w wyniku remontów otrzymało nową formę lub zostało całkowicie przebudowanych. Na szybki rozwój budownictwa murowanego miał wpływ rozwój technologiczny i budowa nowych cegielni z piecem Hoffmana. Kontakty z całym terenem Niemiec, które umożliwiła kolej, przyczyniły się do rozwoju infrastruktury miejskiej, rzemiosła i handlu. W końcu XIX wieku istniał zalewie jeden dom z końca XVIII wieku z barokowym portalem.

W panoramie miasta zaistniał neogotycki kościół katolicki, użytkowany przez diasporę rzymskokatolicką.

W zabudowie miasta pojawiły się budynki w formach architektury neogotyckiej z obszernymi stalowymi zbiornikami na gaz i koksownicą. Symbolem nowoczesnego wówczas systemu wodociągów i kanalizacji miejskiej stała się wieża wodna. Ważnym elementem, w panoramie miasta, były budynki koszarowe wzniesione w zachodniej jego części. Nad jeziorem Gołdap pojawiły się budowle związane ze sportami wodnymi, a rozwój turystyki przyczynił się do sezonowego ruchu miłośników sportów wodnych.

W wyniku działań I wojny światowej miasto zostało zajęte przez wojska rosyjskie i dotkliwie zniszczone. W okresie międzywojennym nastąpiła szybka odbudowa w pierzejach przyrynkowych. Pojawiły się nowe osiedla (np. przy ul. Kościuszki), nowy zespół koszarowy, budynki użyteczności publicznej z obszernym gmachem starostwa, oraz kamienice, wille.

Ponownie zabudowa miasta uległa zniszczeniu w blisko 80%, w wyniku działań II wojny światowej. Przystępując do powojennej odbudowy centrum miasta po 1945 roku zachowano dawny układ ulic, nie zachowano jednak podziału dawnych parcel. Nowa zabudowa - to ciągi bloków wzdłuż przyrynkowych pierzei i w głąb kwartałów, niestety zacierająca dawny charakter miasta. Próba nawiązania do skali miasta, kształtowanej przez stulecia, jest zabudowa południowej pierzei rynku.

V.3. Historyczne układy ruralistyczne

Wsie terenu Gminy Gołdap mają przeważnie rodowód szesnastowieczny lub siedemnastowieczny. Kształtowały się w dwojaki sposób: w powiązaniu z siedliskiem dworskim lub w sposób czyszczowo-zagrodowy (wsie zagrodowe). Te pierwsze, poza zespołami dworskimi, mają zabudowę składającą się z czworaków i dwojaków

usytuowanych wzdłuż jednej ulicy. Zabudowa pochodzi głównie z przełomu XIX i XX w. i ma charakter kalenicowy. Przeważają wsie ulicowe (Niedrzwica, Rostek, Rudzie, Wilkasy).

Licznie reprezentowane wsie zagrodowe to ulicówki. Poza wsiami ulicowymi są również wielodrożnice (Dunajek, Górne, Grabowo, Pogorzel) ze zróżnicowaną zabudową. Przeważa w nich zabudowa z przełomu XIX/XX w. Ich zabudowę stanowią przeważnie gospodarstwa rolne składające się z frontowego domu mieszkalnego i budynków gospodarczych wokół prostokątnego podwórza. Murowany dom, to przeważnie typowy dom kalenicowy. Dom taki wykształcił się w okresie nowożytnym z połączenia dwóch domów dwuizbowych i był popularny na rozległym terenie Prus, Litwy i Mazowsza zarówno na wsi jak i w mieście. Miał plan prostokąta. Wejście do budynku poprzez sieni, umieszczono pośrodku ściany kalenicowej. Sieni, umieszczona centralnie, zajmowała całą szerokość budynku. Wyjście z sieni prowadziło na podwórze. Z boków znajdowały się po dwie izby w trakcie frontowym i podwórzowym, każda była doświetlona dwoma oknami. Uzyskiwano tym samym charakter symetrycznych, pięcioosiowych elewacji podłużnych i cztery izby mieszkalne. Z czasem dodawano dalsze izby w obu traktach wydłużając budynek. W niektórych budynkach ograniczano rozmiary sieni do głębokości traktu frontowego. Dom tego typu mógł być też rozbudowywany poprzez dodanie izb z obu stron sieni. Budynki gospodarcze zazwyczaj wznoszono prostopadłe do domu z użyciem kamienia i cegły. Drewniana stodoła ustawiona równoległe do domu zamykała podwórze.

W trakcie odbudowy ze zniszczeń po I wojnie światowej, pojawiły się nowe typy budynków mające charakter stylu narodowego lub typowo willowy, indywidualny rozkład. Ciekawym elementem krajobrazu wiejskiego są typowe, powtarzalne niewielkie domy osadnicze typu siedlung, pojawiające się zwłaszcza przy zakładach przemysłowych, w odbudowywanych wsiach i siedliskach dworskich. Jak również budynki na planie prostokąta, w których pod jednym dachem funkcjonował dom mieszkalny, budynek inwentarski i stodoła.

Ważnym elementem wsi parafialnych był kościół z terenem przykościelnym. W takich wsiach pojawiły się karczmy składające się z zabudowań usługowo-mieszkalnych i gospodarczych (np. stajni dla podróżnych). Przy karczmach powstawały również sale zgromadzeń wiejskich.

Z budynków publicznych we wsiach przeważały szkoły, głównie jednoklasowe, rzadziej dwu- i wieloklasowe. Budynki oświatowe pochodzą głównie z pocz. XX wieku, kiedy to z funduszu ministerstwa osadnictwa stawiano obiekty upamiętniające dwustulecie powstania Królestwa Pruskiego.

We wsiach, przez które wiodła linia kolejowa, powstawały stacje składające się z budynku dworcowego z magazynem spedycji kolejowej, szaletu, domu mieszkalnego i budynków pomocniczych. Zespoły stacji miały jednolicie rozlokowane budynki składowe, jednorodne plany zabudowy i formy architektoniczne. W wyniku zniszczeń po pierwszej wojnie światowej ich forma ulegała przeobrażeniom.

Uzupełnieniem krajobrazu wiejskiego jest zabudowa kolonijna o formach jak we wsiach chłopskich.

Stałym elementem wszystkich wsi są cmentarze, zdarza się, że w jednej wsi jest kilka cmentarzy - wiejski, dworski i rodzinne.

Charakterystyczne dla gminy Gołdap są pozostałości po zabudowie dawnych wsi, całkowicie zniszczone lub zachowane w formie szczątkowej.

V.4. Charakterystyka zasobu obiektów zabytkowych

Zasób zabytków zawiera obiekty wpisane do rejestru zabytków i obiekty objęte wojewódzką i gminną ewidencją zabytków.

Budynki stanowią grupy o różnych funkcjach użytkowych, różnym przeznaczeniu, różnej formie przestrzennej i o różnym stopniu zachowania. Obiekty kubaturowe występują w formie zabudowy skupionej lub rozproszonej. Powstawały w XIX i XX wieku, jednak większość budynków pochodzi z przełomu XIX/XX wieku oraz z okresu międzywojennego.

Na omawianym terenie są również obiekty liniowe (aleje i nieczynne linie kolejowe). Zmieniły one na trwałe naturalny sposób ukształtowania terenu i w większości służą obecnie komunikacji kołowej.

Cmentarze są obiektami usytuowanymi w pobliżu zabudowy i układów liniowych oraz w przestrzeni krajobrazu. Obecnie, po likwidacji zabudowań na koloniach i wtórnych załesieniach terenu, można je odnaleźć w najmniej spodziewanych miejscach.

Pod powierzchnią ziemi niezależnie od obecnego ukształtowania terenu odnaleziono archeologiczne ślady obecności człowieka z różnych epok. Teren gminy objęto planowymi badaniami archeologicznymi w formie tzw. Archeologicznego Zdjęcia Polski (AZP). Teren Miasta i Gminy Gołdap jest przebadany w ok. 80%.

BUDOWNICTWO

Forma obiektów omawianego terenu była zależna od środowiskowych trendów, z czasem jednak na charakter zabudowy miały wpływ tendencje ogólnopruskie, a następnie ogólnoniemieckie (style historyzujące, secesja, międzywojenny styl narodowy). Wielkość budowli i różnorodność form zdobniczych zależała od zamożności mieszkańców, co miało wpływ także na rodzaj stosowanego materiału budowlanego (drewno, kamień, glina, szachulec, cegła, beton). Publiczna, przemysłowa i infrastrukturalna oraz publiczna zabudowa wsi (dworce, szkoły, urzędy, tartaki, gorzelnie, młyny, wiatraki) miały charakter zunifikowany, najczęściej w formie neogotyckich budowli lub obiektów licowanych cegłą. Mimo burzliwych dziejów tych ziem, stosunkowo dobrze zachowały się chłopskie zabudowania wsi z przełomu XIX/XX w. Część wsi uzupełniona została formami z okresu międzywojennego. Ważnym elementem zabudowy wsi były zespoły dworskie. Na terenie gminy zachowała się skromna liczba parków związanych z ziemiaństwem wschodniopruskim. Jedynym obiektem mieszkalnym jest pałac w Galwiciach pochodzący z XIX w. o silnie przebudowanych wnętrzach, pozbawionych pierwotnego wystroju.

Grupa zabytkowych obiektów sakralnych na terenie gminy jest stosunkowo nieliczna. W samym mieście są dwa kościoły zabytkowe: ewangelicki, ob. rzymskokatolicki p.w. Najświętszej Marii Panny Matki Kościoła z lat 1678-1717, katolicki p.w. Św. Leona i Św. Bonifacego z 1894 roku.

Na terenach wiejskich, zgodnie z podziałem parafialnym istniały ewangelickie zespoły sakralne. Kościół parafialny, ewangelicki, ob. rzymskokatolicki w Grabowie p.w. Matki Boskiej Różańcowej z około 1590 r. oraz kościół ewangelicki w Górnym, obecnie pozostający w ruinie, z lat 1612-1617.

W okresie międzywojennym na terenie powiatu, a tym samym miasta i gminy Gołdap istniała gęsta sieć kolejowa. Do chwili obecnej zachowała się jedna, nieczynna linia kolejowa z Gołdapi do Olecka. Przestała istnieć linia normalnotorowa z Gołdapi do Węgorzewa z Gołdapi do Wystruci z Gołdapi do Romint i z Gołdapi do Żytłkajm. Na wymienionych liniach częściowo usunięto również budynki kolejowe. Pozostałością tego systemu są jeszcze nasypy kolejowe, wiadukty i mosty. Z imponującą budowlą inżynierską w Botkunach.

Omawiany teren gminy nie wchodzi w skład obszaru fortyfikacyjnego rozbudowanego na terenie Mazur. Kompleksem o charakterze fortyfikacyjnym jest Kwatery Dowództwa Wojsk Lotniczych (OKL) „Robinson” w lesie Kumiecie. Dodatkowo zachowały się umocnienia polowe budowane w 1944 r. - transeje z betonowymi cylindrycznymi umocnieniami (Kochtopfe) oraz rowy przeciwczołgowe.

Działania konserwatorskie wobec tak różnorodnej grupy jaką są zabytki budownictwa, muszą być prowadzone z uszanowaniem pierwotnych elementów obiektów oraz w technologiach i materiałach zbliżonych do stosowanych pierwotnie (np. tynki wapienne, okna drewniane, dachówka ceramiczna). Każdy przypadek jest indywidualny i podjęcie jakichkolwiek prac remontowych lub konserwatorskich wymaga specjalistycznej wiedzy, a przede wszystkim uzgodnień z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków

CMENTARZE

Na terenie miasta i gminy Gołdap zachowały się ponad 122 obiekty cmentarne. Są to przede wszystkim nieczynne cmentarze ewangelickie, głównie wiejskie, rzadziej rodzinne (rodowe), założone przeważnie w XIX w. Kilka obiektów należy do grupy cmentarzy wojennych z I i II wojny światowej. Większość cmentarzy jest położona w miejscach eksponowanych (wzniesienia, pagórki, wzgórza), najczęściej w pobliżu wsi, dworu, sporadycznie w parku. Założenia cmentarne są z reguły skromne (głównie na planie prostokąta). Wśród form sepulkralnych dominują nagrobki betonowe lub lastrykowe w kształcie skrzyni. Rzadko spotyka się krzyże żeliwne. Na obiektach wojennych przeważają płytki betonowe, stelle oraz krzyże. Obiekty te posiadają dość dobrze zachowany starodrzew, a część z nich także interesujące nagrobki o cechach zabytkowych. Należy szczególnie podkreślić walory artystyczne krzyży żeliwnych, które występują sporadycznie. Niektóre cmentarze są obecnie trudne do odnalezienia w terenie z powodu kompletnej dewastacji (np. w Barkowie i we Wronkach). Duże wartości historyczne posiadają cmentarze oraz mogiły wojenne z I i II wojny światowej. W zakresie tym wyróżniają się cmentarze w Gołdapi gdzie spoczywają żołnierze niemieccy i rosyjscy polegli w latach 1914-1915. Przykładem architektury sepulkralnej jest też cmentarz żołnierzy radzieckich zlokalizowany na wzgórzu w bezpośrednim sąsiedztwie szosy do Węgorzewa w miejscowości Wronki. Ogromna większość cmentarzy jest bardzo ważnym elementem krajobrazowym, charakterystycznym dla pejzażu dawnych Prus Wschodnich. Dwa cmentarze wojenne z I wojny światowej zostały odrestaurowane w 1990 r. (Gołdap). Na terenie gminy zachowały się dwa cmentarze żydowskie. Jeden został odrestaurowany, drugi wymaga uporządkowania.

PARKI

Na omawianym obszarze zachowało się 12 dworskich parków. Parki te mają charakter krajobrazowy i są z reguły usytuowane w sąsiedztwie dworu, pałacu lub nieistniejących siedzisk dworskich. Pochodzą z XIX wieku. Przeważają obiekty małe o powierzchni paru hektarów.

Stan zachowania parków dworskich jest zły. Nie prowadzono w nich, w okresie minionego pięćdziesięciolecia, prac pielęgnacyjnych i rewitalizacyjnych (poza wycinką uschniętych drzew). Brak opieki nad nimi spowodował, że parki są w dużym stopniu zarosnięte samosiejkami i mało czytelne. Wśród licznych parków na wyróżnienie zasługują obiekty w Broniszach, Niedrzwicy, Rostku. Są to parki, z czytelnymi osiami i zróżnicowanym drzewostanem.

Większość obiektów parkowych pełni ważną rolę w miejscowym krajobrazie. Są one dobrze widoczne w panoramach wsi i zespołów dworsko-parkowych.

OBIEKTY ARCHEOLOGICZNE

Gmina Gołdap należy do obszarów lepiej zbadanych pod kątem rozpoznania archeologicznego. Systematyczne badanie rozpoznawcze (powierzchniowe) w ramach ogólnopolskiego programu badawczego - Archeologiczne Zdjęcie Polski (AZP), objęły do chwili obecnej ok. 80% obszaru gminy. Badaniom wykopaliskowym poddano zaledwie kilka stanowisk archeologicznych (część to badania niemieckie sprzed II wojny światowej, a kilka stanowisk pochodzi z odkryć przypadkowych). W archiwum Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Olsztynie znajdują się dane o 258 stanowiskach archeologicznych, w tym o znaleziskach luźnych. W rejestrze zabytków są ujęte stanowiska: Gołdap st. I, Konikowo (Rostki) 1.

Do obiektów najcenniejszych należą te, które posiadają tzw. własną formę krajobrazową. Są to grodziska pradziejowe i wczesnośredniowieczne w Bałupianach, Konikowo (Rostki) i Marciniowo, Osowo. Oprócz grodzisk własne formy krajobrazowe posiadają cmentarzyska o różnej chronologii zlokalizowane w Babkach st. 1, Dąbie st. 12, Dunajek st. 6, Gołdap st. 33, Juchnacie 1, Okrasin st. 1, Rożyńsk 1. Pozostałe stanowiska zalicza się do tzw. obiektów płaskich, nie zaznaczających się na powierzchni gruntu. Należą do nich ślady osadnictwa, osady, obozowiska i cmentarzyska ciałopalne z różnych okresów pradziejów, średniowiecza i okresu nowożytnego o różnej wartości. Do najcenniejszych pod względem poznawczym należy zaliczyć: Bałupiany st. 3, 4 i 7, Niedzwica st. 1, Juchnacie st. 9, Rostek st. 2.

Obiekty archeologiczne objęte wpisem do rejestru zabytków podlegają ochronie konserwatorskiej. Jakiegokolwiek prace ziemne w ich obrębie należy poprzedzić ratowniczymi badaniami wykopaliskowymi, a prace w najbliższej okolicy nadzorem archeologicznym. Prace w obrębie pozostałych stanowisk objętych wojewódzką i gminną ewidencją zabytków należy prowadzić pod nadzorem archeologicznym. Prace na wszystkich obiektach wymagają zgody Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

VI. Ocena stanu i funkcjonowania środowiska kulturowego

VI.1. Ochrona krajobrazu kulturowego miasta i gminy

- Rezerваты i parki kulturowe:
Na obszarze gminy nie ustanowiono tego typu obszarów. Historyczne struktury przestrzenne:
 - Na obszarze miasta i gminy nie występuje 1 zespół urbanistyczny.
- Układy ruralistyczne:
Na obszarze miasta gminy nie objęto ochroną żadnego układu ruralistycznego.

W Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Miasta i Gminy Gołdap ujęte zostały i zabytkowe zespoły kościelne i podworskie na terenie gminy wokół których utworzono strefy ochrony konserwatorskiej zgodnie z decyzjami konserwatorskimi o wpisie do rejestru zabytków. Taki zapis zapewnia ochronę konserwatorską najcenniejszych kulturowo, historycznie i krajobrazowo obszarów miasta i gminy.

Dla terenów gminy zasobnych w zabytki zostały opracowane cztery plany miejscowe. Plany takie opracowywane są głównie do terenów przeznaczanych pod nową zabudowę. Inwestycje na obszarze wsi i zabudowy kolonijnej są poprzedzane wydawaniem

decyzji o warunkach zabudowy z uwzględnieniem wiedzy o obiektach objętych wpisem do rejestru zabytków oraz wojewódzką i gminną ewidencją zabytków.

VI.2. Współczesne funkcje obiektów zabytkowych

Większość obiektów zabytkowych (wpisanych do rejestru zabytków, jak również objętych Gminną Ewidencją Zabytków) użytkowana jest zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem lub pełni funkcje zbliżone do pierwotnych. Dotyczy to przede wszystkim obiektów sakralnych, mieszkalnych i usługowych, w przypadku których stosunkowo łatwe jest utrzymanie funkcji pierwotnych. Wiele obiektów zabytkowych na terenie gminy stanowi własność prywatną. Utrzymywanie ich i remontowanie regulują możliwości finansowe właścicieli. Zagrożeniem dla ich zachowania jest zmiana własności i funkcji z rolniczej na leśniczkową.

Obiekty sakralne są utrzymywane i na bieżąco remontowane. Istnieją jednak potrzeby remontowe. Remontu elewacji wymaga kościół w Grabowie.

Domy w zagrodach wiejskich należące do osób prywatnych są w większości przypadków utrzymywane i użytkowane na cele mieszkalne. Część zagród, zwłaszcza we wsiach nad jeziorami, jest przeznaczana na funkcje letniskowe.

Cmentarze ewangelickie nie są użytkowane. W większości pozostają w krajobrazie jako trudnodostępne kompleksy zielone, a zachowane nagrobki pozostają ukryte wśród krzewów.

VI.3. Ocena stanu technicznego obiektów zabytkowych i stanu dokumentacji konserwatorskiej

Obecnie tylko część obiektów zabytkowych na terenie miasta i gminy znajduje się w stanie dobrym. Stan techniczny budynków o walorach zabytkowych jest oceniany jako dobry w 25%, dostateczny dotyczy to 40% obiektów. W złym stanie technicznym jest 35% obiektów. Stan techniczny budynków murowanych na terenie wsi położonych nad jeziorami i w pobliżu terenów leśnych ulega zdecydowanej poprawie poprzez inwestycje i remonty prywatnych właścicieli. Remontu dokonują inwestorzy z regionu. Zły stan techniczny dotyczy zwłaszcza budynków podworskich. Wynika on w sposób oczywisty z niewielkiej o nie dbałości przez minione sześćdziesiąt lat. Brak remontów wynikał z kolei ze szczupłości środków finansowych oraz polityki władz lokalnych w tym względzie, które w przeszłości swoje wysiłki koncentrowały głównie na zastępowaniu starej substancji nowymi blokami mieszkalnymi w skupiskach Państwowych Gospodarstw Rolnych..

W planach zagospodarowania przestrzennego zakłada się w przeważającym stopniu utrzymanie zabytkowej zabudowy.

VII. Ocena słabych i mocnych stron mających wpływ na środowisko kulturowe Miasta i Gminy Gołdap

W rozdziale tym wykorzystano między innymi wyniki analizy dokonanej w Strategia Rozwoju Powiatu Gołdapskiego Gołdap 2009, Plan Rozwoju Lokalnego Gminy Gołdap, Gołdap 2005 rok, Plan Rozwoju Lokalnego Gminy Gołdap, Gołdap 2005 rok, Plan odnowy miejscowości Górne na lata 2009-2016 - Górne, Gmina Gołdap 2009, przyjęty uchwałą Nr XXXIX/243/09 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 5 sierpnia 2009 r. określającej mocne i słabe strony gminy oraz jej mocne strony. Biorąc pod uwagę specyfikę Gminy i szanse jego rozwoju wskazuje się następujące czynniki, związane z dziedzictwem kulturowym Miasta i Gminy Gołdap:

SŁABE STRONY

- Peryferyjne położenie – lokalizacja gminy.
- Słaby stan bazy rekreacyjno-turystycznej.

- Zły stan infrastruktury technicznej, ekonomicznej i społecznej.

SILNE STRONY

- Położenie w obrębie szlaku Wielkich Jezior Mazurskich.
- Atrakcyjny krajobraz.
- Istnienie terenów przeznaczonych pod działalność gospodarczą.

SZANSE MIASTA I GMINY GOŁDAP

- Pozyskanie inwestorów na stworzenie bazy turystycznej.
- Przedłużenie sezonu turystycznego poprzez wykorzystanie zasobów naturalnych i krajobrazowych.
- Rozwój działalności turystycznej.
- Położenie blisko granicy.

ZAGROŻENIA MIASTA I GMINY GOŁDAP

- Pogarszająca się sytuacja gospodarcza kraju.
- Zmniejszenie się zainteresowania Polską jako obszarem turystycznym.
- Konkurencja ze strony pobliskiego większego miasta Giżycka.

VIII. Założenia programowe ochrony zabytków Miasta i Gminy Gołdap

VIII.1. Główne cele polityki gminnej związane z opieką i ochroną zabytków.

- Planowe i konsekwentne realizowanie zadań samorządowych w zakresie opieki nad zabytkami.
- Ścisłe powiązanie zadań służących opiece nad zabytkami ze Strategią Strategia Rozwoju Powiatu Gołdapskiego Gołdap 2009 oraz polityką przestrzenną gminy.
- Rozumienie znaczenia dziedzictwa kulturowego dla rozwoju gminy, popularyzacja idei opieki nad zabytkami odczytywanej jako źródło tożsamości, wiedzy i tradycji.
- Integrowanie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami oraz walorów przyrodniczych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego w szerokim rozumieniu dziedzictwa kulturowego jako dobra kultury i natury World Cultural Heritage (Światowe Dziedzictwo Kultury).
- Stworzenie i wprowadzenie zasad ochrony materialnego dziedzictwa kulturowego w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.
- Podejmowanie działań mających na celu zwiększenie atrakcyjności przestrzeni wiejskiej i zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków łączonych na opiekę nad zabytkami.
- Prowadzenie działań planistycznych i inwestycyjnych mających na celu powstrzymanie degradacji obszarów i obiektów zabytkowych i kulturowych oraz podjęcie wielopłaszczyznowych działań mających na celu poprawę stanu zabytków.
- Aktywne i kreatywne zarządzanie zasobami stanowiącymi dziedzictwo kulturowe, jego rewitalizacja, adaptacja i ścisłe akcentowanie potencjału tożsamości kulturowej.
- Racjonalne wykorzystanie funduszy gminnych na ratowanie, konserwację i dokumentowanie dziedzictwa kulturowego.
- Wspieranie projektów związanych z opieką nad zabytkami i zagospodarowaniem obiektów zabytkowych.
- Upowszechnianie wśród właścicieli i użytkowników obiektów zabytkowych znajomości zasad opieki nad zabytkami, zasad etyki i profilaktyki konserwatorskiej, wspieranie odpowiedzialności właścicieli obiektów zabytkowych za posiadane mienie.

VIII.2. Działania związane z opieką nad zabytkami oraz ochroną krajobrazu kulturowego miasta i gminy

- Realizacja zadań z zakresu opieki nad zabytkami wynikających ze Strategii Rozwoju Powiatu Gołdapskiego Gołdap 2009.
- Realizacja kierunków polityki przestrzennej wskazanych w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz zapisów dotyczących ochrony dziedzictwa i krajobrazu kulturowego w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.
- Kontynuacja sukcesywnego opracowywania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla terenów wymagających sporządzenia planów ze względu na istniejące uwarunkowania środowiska kulturowego.
- Wprowadzanie zmian w gminnej ewidencji zabytków w oparciu o aktualizowany wykaz obiektów zabytkowych stanowiący załącznik do niniejszego programu jako bazy danych.
- Okresowe przeglądy zabezpieczeń obiektów zabytkowych zgodnie z Gminnym programem ochrony zabytków Miasta i Gminy Gołdap o na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych.
- Podjęcie działań promocyjnych w celu znalezienia użytkowników dla zdegradowanych obiektów zabytkowych na terenie gminy; prowadzenie na oficjalnej stronie internetowej oferty inwestycyjnej.
- Podejmowanie działań w zakresie ustalenia stanu prawnego nieruchomości zabytkowych opuszczonych przez poprzednich właścicieli (nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym).
- Przekazywanie informacji właścicielom i dysponentom obiektów zabytkowych o możliwościach korzystania z programowych funduszy Wspólnoty Europejskiej na dofinansowanie prac konserwatorskich przy zabytkach.
- Podjęcie działań zmierzających do uporządkowania zabytkowych nekropolii i remontów zabytkowych nagrobków.
- Interwencja władz miasta przy rażących naruszeniach prawa budowlanego (zwłaszcza w zakresie samowoli budowlanych na obszarach objętych ochroną konserwatorską), przy obiektach zabytkowych oraz ujętych w ewidencji gminnej (zwłaszcza jeśli chodzi o rozbudowy i przebudowy zmieniające bryłę budynków).

VIII.3. Działania informacyjne, popularyzacyjne i edukacyjne związane z promocją zabytków i walorów miejskiej przestrzeni kulturowej Gołdapi

Udostępnienie na oficjalnej stronie internetowej Urzędu Miasta i Gminy Gminnej Ewidencji Zabytków wraz z podaniem ich aktualnego stanu prawnego (dot. Obiektów wpisanych do rejestru zabytków).

- Wspieranie wydawnictw obejmujących zagadnienia związane z historią gminy oraz ochroną dóbr kultury.
- Wspieranie działań sprzyjających szerszemu zaangażowaniu się sektora prywatnego w ochronę dziedzictwa kulturowego.
- Wspieranie działalności organizacji społecznych, pozarządowych i środowisk zajmujących się ochroną i opieką nad zabytkami.
- Zapewnienie wsparcia przy tworzeniu systemu informacji o zabytkach gminy.
- Aktywna współpraca z lokalnymi mediami w celu promocji zabytków i upowszechniania działań związanych z opieką nad zabytkami.

IX. Realizacja i finansowanie przez miasto i gminę zadań z zakresu ochrony zabytków

Główny obowiązek dbania o stan zabytków, a tym samym ponoszenia nakładów na prace konserwatorskie,

spoczywa na właścicielach i użytkownikach obiektów zabytkowych. Istnieją jednak możliwości finansowania prac przy zabytkach z różnych źródeł, z zaangażowaniem samorządu gminnego. Poniżej wskazano różne możliwości pozyskiwania środków.

- Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 6 czerwca 2005 r. w sprawie udzielania dotacji celowej na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków. (Dz. U. z 2005 r. Nr 112, poz. 940), istnieje możliwość dofinansowania zadań z zakresu ochrony zabytków m.in. z budżetu państwa. Wsparcie finansowe pochodzi ze środków:
 - Ministerstwa Kultury;
 - Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, będących w dyspozycji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków;
 - Budżetu województwa warmińsko-mazurskiego i jednostek samorządu terytorialnego;
 - Funduszu Kościelnego (dla prac przy obiektach sakralnych, nie obejmujących konserwacji ruchomego wyposażenia kościołów);
 - Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (dla zabytkowych założeń zielonych).
- W zależności od sytuacji budżetowej samorządu istnieje możliwość udzielenia dotacji na prace restauratorskie, konserwatorskie i roboty budowlane przy obiektach wpisanych do rejestru zabytków (zarówno nieruchomości jak i ruchomych) na drodze podjęcia stosownej uchwały przez Radę Miasta i Gminy Gołdap.
- Przy sprzedaży obiektów zabytkowych należących do miasta i gminy stosuje się dozwolone prawem zniżki.
- Pozyskiwanie środków finansowych na zadania inwestycyjne jest możliwe ze źródeł zewnętrznych. Współfinansowania działań obejmujących zarówno podnoszenie poziomu wiedzy w zakresie kultury i historii, jak również zachowanie oraz ochronę dziedzictwa kulturowego, może być dokonywane ze środków finansowych Unii Europejskiej. Fundusze strukturalne utworzono dla wyrównywania poziomu rozwoju regionów w zjednoczonej Europie, z uwagi na uznanie kultury za jeden z czynników rozwojowych regionów.
- Dla inicjatyw pozarządowych istnieje możliwość wsparcia ze strony fundacji europejskich i zagranicznych

X. Zadania miasta i gminy związane z ochroną środowiska w zakresie konserwacji zieleni zabytkowej

Na obszarze Miasta i Gminy Gołdap występuje Park Krajobrazowy Puszczy Rominckiej, na terenie parku występują rezerваты (Boczki, Mechacz Wielki, Żytkejska Struga, Dziaki Kąt i Czerwona Struga). Wyznaczono także obszary chronionego krajobrazu

(Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Błędzianki, Obszar Chronionego Krajobrazu Puszczy Boreckiej, Obszar Chronionego Krajobrazu Wzgórz Szeskich, Obszar Chronionego Krajobrazu Grabowo, Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Gołdapy i Węgorapy, Obszar Chronionego Krajobrazu Puszczy Rominckiej, W granicach gminy Gołdap zaplanowano ponadto objęcie formą specjalnych obszarów ochrony siedlisk Natura 2000 Puszcze Romincką oraz następujące siedliska przyrodnicze (górskie i niżowe ziołorośla nadrzeczne i okrajkowe, lasy łęgowe i nadrzeczne zarośla wierzbowe, łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe, niżowe i górskie łąki użytkowane ekstensywnie, żywe torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą, źródła wapienne) pod nadzorem Dyrekcji Parku Krajobrazowego Puszczy Rominckiej. Wyznaczone zostały zespoły przyrodniczo-krajobrazowe (Gołdapska Struga, Tatarska Góra). W formie pomników przyrody są chronione drzewa na terenie miasta (ul. Kościuszki - jarząb szwedzki - 21 sztuk; ul. Malarzka - dąb szypułkowy - 1 sztuka; Plac Zwycięstwa - dąb - 1 sztuka, klon zwyczajny - 1 sztuka; ul. Pionierska 34 dąb szypułkowy - 1 sztuka; ul. Wolności - klon zwyczajny - 1 sztuka; ul. Wojska Polskiego - jesion wyniosły - 1 sztuka; przy zabudowaniach Nadleśnictwa - dąb szypułkowy - 4 sztuki) i gminy (Bleda – buk purpurowy - 1 sztuka; Bludzie - buk zwyczajny - 7 sztuk; Bronisze - modrzew europejski 1 sztuka; Galwiecie - buk zwyczajny – 1 sztuka, topola biała - 1 sztuka, jesion wyniosły - 1 sztuka, klon zwyczajny - 1 sztuka; Hajnówek - żywotnik olbrzymi - 1 sztuka; Jany - żywotnik zachodni - 1 sztuka; Juchnacie - Lipa drobnolistna - 4 sztuki, klon zwyczajny - 1 sztuka; Jurkiszek - dąb szypułkowy - 1 sztuka, klon zwyczajny - 1 sztuka; Kalniszek - dąb szypułkowy - 3 sztuki).

Integralną częścią krajobrazu Miasta i Gminy Gołdap są obszary zieleni w tym zabytkowej, przy których są podejmowane zabiegi pielęgnacyjno-chirurgiczne, obejmujące:

- cięcia przyrodnicze,
- cięcia sanitarne,
- leczenie i pielęgnowanie ubytków powierzchniowych i głębszych; zwalczanie grzybów pasożytniczych i chorobotwórczych, zwalczanie owadów drążących drewno,
- wzmocnienia mechaniczne,
- prace pielęgnacyjno-zabezpieczające przy systemie korzeniowym,
- nawożenie drzew,
- wzbogacanie nasadzeniami.

Plan działań w zakresie konserwacji zieleni na lata 2010-2013

- Prace pielęgnacyjne, cięcia sanitarne i nasadzenia nowych drzew i krzewów.
- Nasadzenia i pielęgnacja drzew oraz zieleni w pasach drogowych.
- Tworzenie wokół jezior i rzek stref ochronnych zagospodarowanych zielenią w celu zapobiegania spływu zanieczyszczeń.

XI. Wykazy zabytków wpisanych do Rejestru Zabytków Województwa Warmińsko-Mazurskiego

TABELA 1.1. MIASTO GOŁDAP. WYKAZ ZABYTEKÓW NIERUCHOMYCH. REJESTR ZABYTEKÓW WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO.

L.p.	Obiekt zabytkowy	Czas powstania, okresy przebudowy, stopień zachowania	Numer i data decyzji o wpisie do rejestru zabytków	Numer działki - obręb aktualny	Własność – zarząd
1	2	3	4	5	6
1.	Gołdap, część miasta Gołdap (układ urbanistyczny wg opisu w decyzji)	XVI-XX w.	A-182 10 listopada 1956 NR KULT.V-2B/69-30-56		

2.	Gołdap, Cmentarz żołnierzy rosyjskich z I wojny światowej	1914-1918	A-3369 6 czerwca 1992 WKZ 534/910/D/92	2-766	komunalna
3.	Gołdap, kościół ewangelicki ob. rzymskokatolicki p.w. NMP Matki Kościoła Gołdap, kościół ewangelicki /ruina/ wieża gotycka	1578, odbudowa 1625 (?), szczyty 1667, kruchta 1706, zakrystia 1717, odbudowa 1981-1984	A-9/S 13 lutego 1979 KL.WKZ 534/9/D/79 A-137 22 marca 1956 NR KULT. V-2B-10-49-56	2-659/2	wyznaniowa
4.	Gołdap, ul. Cmentarna, Cmentarz ewangelicki //	ok. 1800 r.	A-3810 16 marca 1995 WKZ 534/1025/D/95	2-519	komunalna
5.	Gołdap, ul. Cmentarna, Cmentarz żydowski	I poł. XIX w.	A-3809 16 marca 1995 WKZ 534/1026/D/95	2-522	komunalna
6.	Gołdap, ul. Jaćwieska 004 A, magazyn zbożowy	XIX/XX w.	A-36623 1 stycznia 1994 WKZ 534/985/D/94	2-1158/3	prywatna
7.	Gołdap, ul. Mazurska 011, budynek mieszkalny	XIX/XX w.	A-535/S 30 grudnia 1986 KL.WKZ 534/535/D/86	2-1960/53;1	komunalna
8.	Gołdap, ul. Mazurska 009, budynek mieszkalny	XIX/XX w.	A-530/S 7 października 1986 KL.WKZ 534/530/D/86	2-1960/13	komunalna
9.	Gołdap, ul. Mazurska 005, budynek mieszkalny	XIX/XX w.	A-528/S 7 października 1986 KL.WKZ 534/528/D/86	2-1960/18	komunalna
10.	Gołdap, ul. Mazurska 007, budynek mieszkalno-usługowy	XIX/XX w.	A-529/S 7 października 1986 KL.WKZ 534/529/D/86	2-642/3	komunalna
11.	Gołdap, ul. Partyzantów / Wolności, zespół dawnych koszar piechoty Hrabiego Donhoffa	XIX/XX w., okres międzywojenny.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25 2-970/2;1 2-970/21 2-970/22	państwowa państwowa komunalna komunalna
12.	Gołdap, Plac Zwycięstwa 015, dom	okres międzywojenny.	A-3680 23 marca 1994 WKZ 534/991/D/94	2-873/3	komunalna
13.	Gołdap, Plac Zwycięstwa 014, dom	okres międzywojenny.	A-3678 23 marca 1994 WKZ 534/989/D/94	2-871/1; 2-871/2	komunalna
14.	Gołdap, Plac Zwycięstwa 020, dom	okres międzywojenny.	A-4183 21 czerwca 2000 SOZ. IZN-5340/237/2000	2-874/30	prywatna
15.	Gołdap, ul. Suwalska /Padrewskiego/, wieża ciśnień	XIX/XX w.	A-3208 8 listopada 1991 WKZ 534/858/D/91	2-700/9	prywatna
16.	Gołdap, ul. Suwalska, cmentarz wojenny z I wojny światowej	1914-1918	A-328/S 10 marca 1983 KL.WKZ 534/328/D/83	2-776	komunalna
17.	Gołdap, ul. Tatuzy 009, budynek mieszkalny	XIX/XX w.	A-533/S 7 października 1986 KL.WKZ 534/328/D/83	2-939/6	prywatna
18.	Gołdap, ul. Wojska Polskiego, kościół parafialny p.w. Św. Leona	1894 r.,	A-1713 7 października 1986 KL.WKZ 534/527/D/86	2-988	wyznaniowa
19.	Gołdap, ul. Wolności 015, dom	okres międzywojenny.	A-3679 23 marca 1994 WKZ 534/990/D/94	2-987/17	komunalna
20.	Gołdap, Gołdap, ul. Wolności, 013, dom	XIX/XX w.	A-3677 23 marca 1994 WKZ 534/988/D/94	2-987/10;2	komunalna
21.	Gołdap, Gołdap, ul. Wolności, 011, dom	XIX/XX w.	A-3681 23 marca 1994 WKZ 534/987/D/94	2-987/1	współwłasność

TABELA 1.2. GMINA GOŁDAP. WYKAZ ZABYTEKÓW NIERUCHOMYCH. REJESTR ZABYTEKÓW WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO.

L.p.	Obiekt zabytkowy	Czas powstania, okresy przebudowy, stopień zachowania	Numer i data decyzji o wpisie do rejestru zabytków	Numer działki - obręb aktualny	Własność – zarząd
1	2	3	4	5	6
1.	Botkuny, dwa wiadukty kolejowe	ok. 1910 r.	A-1289 15 maja 1979 KL.WKZ 534/34/79	17-218/4	państwowa

2.	Bronisze, cmentarz ewangelicki	ok. 1800 r.	A-2609 11 stycznia 1989 KL.WKZ 534/637/D/89	8-177	komunalna
3.	Dzięgiele, cmentarz ewangelicki	I ćw. XIX w.	A-3226 20 listopada 1991 WKZ 534/876/D/91	5-52	komunalna
4.	Gieraliszki, zespół dworsko-parkowy (dwór, piwnica, obora, budynek gospodarczy)	2 poł. XIX w.	A-3836 4 września 1995 WKZ 534/1034/D/95	12-199/13; 12-199/23; 12-199/27; 12-199/28; 12-199/29	prywatna
5.	Górne, kościół /ruina/	1612-1617, przebud. 1840 r.	A-199 25 stycznia 1957 NR KULT.V-2B-17-94-57	8-114	państwowa
6.	Grabowo, cmentarz wojenny żołnierzy niemieckich z II wojny światowej	ok. 1944 r.	A-1018/S 13 lutego 1985 WKZ 534/1018/D/95	9-151	komunalna
7.	Grabowo, kościół parafialny p.w. Matki Boskiej Różańcowej	ok. 1590 r.	A-1690 30 czerwca 1986 KL.WKZ 534/511/D/86	9-95	wyznaniowa
8.	Niedrzewica, park dworski wraz z przyległym terenem zabudowy gospodarczej i mieszkalnej	XIX/XX w., okres międzywojenny	A-1981 31 marca 1987 KL.WKZ 534/D/87	1-206/41 1-3033	prywatna państwowa
9.	Rakówko, park dworski wraz z przyległym terenem zabudowy gospodarczej i mieszkalnej	poł. XIX w.	A-3204 4 listopada 1991 WKZ 534/855/D/91	6-53/1	prywatna
10.	Wilkasy, park dworski	XIX/XX w.	A-2588 15 listopada 1988 KL.WKZ 534/188/D/88	30-94; 30-93/2	prywatna
11.	Wronki Wielkie - Podgórze, cmentarz ewangelicki		A-3463 15 kwietnia 1993 WKZ.534/951/D/93	19-135	komunalna
12.	Wronki Wielkie, cmentarz żołnierzy radzieckich z II wojny światowej	lata 40. 50. XX w.	A-3283 26 lutego 1992 WKZ 534/905/D/92	19-131	komunalna

TABELA 2. MIASTO I GMINA GOŁDAP. REJESTR STANOWISK ARCHEOLOGICZNYCH GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW.

Nr.	Nazwa lokalna	Obszar AZP	Nr M.	Nr Ob.	Funkcja	Wpis do rejestru zabytków	Chronologia	Uwagi
1.	Gołdap	12-78	1	1	zespół osadnictwa pradziejowego	C-114 10.10. 1966	schyłkowy paleolit i mezolit wczesna epoka brązu	
2.	Konikowo	13-78	1	4	grodzisko	C-035 20.10. 1966	?	

TABELA 3. MIASTO GOŁDAP. WYKAZ ZABYTEKÓW RUCHOMYCH.REJESTR ZABYTEKÓW WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO.

L.p.	Obiekt zabytkowy	Adres	Numer i data decyzji o wpisie do rejestru zabytków
1.	Gołdap, elementy dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, manieryzm, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
2.	Gołdap, rzeźba: figura męska bez atrybutu - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
3.	Gołdap, rzeźba św. - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
4.	Gołdap, rzeźba św. Łukasz Ewangelista - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
5.	Gołdap, rzeźba św. Jan Ewangelista - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
6.	Gołdap, rzeźba św. Marek Ewangelista - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
7.	Gołdap, rzeźba św. Mateusz Ewangelista - element	Gołdap, Kościół p.w. NMP	5.IX.1991

	dawnego ołtarza głównego, barok, lata 90. XVII w.	Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	WKZ 533/54/d/91
8.	Gołdap, rzeźba: postać męska z figurką dziecka - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
9.	Gołdap, rzeźba: ukrzyżowany łotr - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
10.	Gołdap, rzeźba: figura sakralna - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
11.	Gołdap, rzeźba: figura sakralna kobieca - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
12.	Gołdap, rzeźba: figura sakralna w zbroi - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
13.	Gołdap, rzeźba: figura anioła - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
14.	Gołdap, rzeźba: figura anioła /z prawego uszaka 2 kondygnacji ołtarza/ - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
15.	Gołdap, rzeźba: figurka anioła / z uszaków pierwszej kondygnacji / - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
16.	Gołdap, zespół ornamentów - element dawnego ołtarza głównego, drewno polichromowane i złoczone, barok, lata 90. XVII w.	Gołdap, Kościół p.w. NMP Matki Kościoła /do 1983 – Dąbrówka, pow. węgorzewski/	5.IX.1991 WKZ 533/54/d/91
17.	Gołdap, ołtarz główny, drewno polichromowane olejno, blacha miedziana, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
18.	Gołdap, rzeźba: św. Bonifacy w ołtarzu głównym, drewno polichromowane olejno, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
19.	Gołdap, rzeźba: św. Leon w ołtarzu głównym, drewno polichromowane olejno, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
20.	Gołdap, ołtarz boczny, drewno polichromowane olejno, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
21.	Gołdap, rzeźba: Jezus Chrystus w ołtarzu bocznym, drewno polichromowane olejno, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
22.	Gołdap, rzeźba: Matka Boska z Dzieciątkiem w ołtarzu bocznym, drewno polichromowane olejno, metal, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
23.	Gołdap, ambona, drewno polichromowane olejno, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
24.	Gołdap, korpus ambony, drewno polichromowane olejno, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
25.	Gołdap, chrzcielnica, drewno polichromowane olejno, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
26.	Gołdap, krucyfik, drewno polichromowane, sztuka ludowa, XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86
27.	Gołdap, kropielnica, marmur, drewno polichromowane olejno, stiuk, neogotyck, koniec XIX w.	Gołdap, Kościół par. p.w. św. Bonifacego i św. Leona	2.V.1986 KL WKZ 533/33/d/86

XII. Wykazy zabytków ujętych w Gminnej Ewidencji Zabytków (GEZ)

TABELA 4.1. MIASTO GOŁDAP. WYKAZ ZABYTEKÓW NIERUCHOMYCH. GMINNA EWIDENCJA ZABYTEKÓW.

Lp.	Obiekt zabytkowy Adres, czas powstania, okresy przebudowy, stopień zachowania	Numer i data decyzji o wpisie do rejestru zabytków	Numer działki - obręb - aktualny	Własność – zarząd
1.	Gołdap - Plebania, ob. dom, ul. Żeromskiego 4, XIX/XX w.		2-659/1	współwłasność
2.	Gołdap, Kościół ewangelicki, ob. katolicki p.w. NMP Matki Kościoła, 1578, odbudowa 1625 (?), szczyty 1667, kruchta 1706, zakrystia 1717, odbudowa 1981-1984	A-9/S 13 lutego 1979 KL.WKZ 534/9/D/79 A-137 22 marca 1956 NR KULT. V-2B-10-49-56	2-659/2	wyznaniowa

3.	Gołdap - Kościół p.w. św. Leona, 1894 r., ul. Wojska Polskiego.	A-1713 7 października 1986 KL.WKZ 534/527/D/86	2-988	wyznaniowa
4.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 4, XIX/XX w.		2-884/1	komunalna
5.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 6, XIX/XX w.		2-885/1	komunalna
6.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 8, XIX/XX w.		2-885/3	współwłasność
7.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 10, XIX/XX w.		2-885/4	komunalna
8.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 11, XIX/XX w.		2-901/1	prywatna
9.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 12, XIX/XX w.		2-885/5	komunalna
10.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 36, XIX/XX w.		2-1485	komunalna
11.	Gołdap - dom, ul. Armii Krajowej 38, XIX/XX w.		2-944/22	komunalna
12.	Gołdap - dom, ul. Górna 11, k. XX w.		2-1501/1	prywatna
13.	Gołdap - dom, ul. Górna 13, k. XX w.		2-1501/11	
14.	Gołdap - dom, ul. Górna 15, XIX/XX w.		2-1501/1; 2-1501/5; 2-1501/9	prywatna
15.	Gołdap - dom, ul. Górna 17, XIX/XX w.		2-1500	państwowa
16.	Gołdap - dom, ul. ul. Jaćwieska 4a, XIX/XX w.	A-36623 1 stycznia 1994 WKZ 534/985/D/94	2-1158/3	prywatna
17.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 6, XIX/XX w.		2-1159/1	komunalna
18.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 8, XIX/XX w.		2-1160/1	komunalna
19.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 9, XIX/XX w.		2-901/1	komunalna
20.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 11, XIX/XX w.		2-995/1	komunalna
21.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 14a, XIX/XX w.		2-1885/14;5	komunalna
22.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 14b, XIX/XX w.		2-1885/14;6	komunalna
23.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 14c, XIX/XX w.		2-1885/14;3	komunalna
24.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 14d, XIX/XX w.		2-1885/14;1	komunalna
25.	Gołdap - dom, ul. Jaćwieska 19, XIX/XX w.		2-1508/1	komunalna
26.	Gołdap - dom, ul. Królewiecka 11, XIX/XX w.		2-983/1	komunalna
27.	Gołdap - dom, ul. Kolejowa 7, XIX/XX w.		2-507/17	państwowa
28.	Gołdap - dom, ul. Kolejowa 9, XIX/XX w.		2-507/1	państwowa
29.	Gołdap - dom, ul. Kolejowa 11, XIX/XX w.		2-507/19;1	państwowa
30.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki I, okres międzywojenny.		2-1139/18	komunalna
31.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 3, okres międzywojenny.		2-1139/24	komunalna
32.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 4, okres międzywojenny.		2-980/1	komunalna
33.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 5, okres międzywojenny.		2-1139/24	komunalna
34.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 6, okres międzywojenny.		2-986/3;2- 986/4	komunalna
35.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 8-12, okres międzywojenny.		2-1041/1; 2-1041/1,2; 2-1041/1;1; 2-1041/1;2; 2-1041/1;3	komunalna
36.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 14, okres międzywojenny.		2-1515/1	komunalna
37.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 16, okres międzywojenny.		2-1040/4;1	komunalna
38.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 18, okres międzywojenny.		2-1040/1	komunalna
39.	Gołdap - dom, ul. Kościuszki 20, okres międzywojenny.		2-1040/9	komunalna
40.	Gołdap - dom, ul. Lipowa I, okres międzywojenny.		2-520/4;1	komunalna
41.	Gołdap - dom, ul. Lipowa 2, okres międzywojenny.		2-669	inna
42.	Gołdap - dom, ul. Lipowa 3, okres międzywojenny.		2-570/1	komunalna
43.	Gołdap - dom, ul. Lipowa 5, okres międzywojenny.		2-569/1	komunalna
44.	Gołdap - dom, ul. Lipowa 8a, okres międzywojenny.		2-574	komunalna
45.	Gołdap - dom, ul. 11 Listopada 2, okres międzywojenny.		2-872/8	komunalna
46.	Gołdap - dom, ul. 11 Listopada 3/3a, okres międzywojenny.		2-1463/1	komunalna
47.	Gołdap - dom, ul. 11 Listopada 5, okres międzywojenny.		2-822/10	komunalna
48.	Gołdap - dom, ul. 11 Listopada 7, okres międzywojenny.		2-822/12	komunalna
49.	Gołdap - dom, ul. 11 Listopada 16, okres międzywojenny.		2-1462/2	komunalna
50.	Gołdap - dom, ul. 11 Listopada 18, okres międzywojenny.		2-882/8;1	komunalna
51.	Gołdap - dom, ul. Malarska 5, okres międzywojenny.		2-900/2	komunalna
52.	Gołdap - dom, ul. Malarska 10, XIX/XX w.		2-903/1;1	komunalna

53.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 4, XIX/XX w.		2-648/1	komunalna
54.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 5, XIX/XX w.	A-528/S 7 października 1986 KL.WKZ 534/528/D/86	2-1960/18	komunalna
55.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 7, XIX/XX w.		2-642/3	komunalna
56.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 9, XIX/XX w.	A-530/S 7 października 1986 KL.WKZ 534/530/D/86	2-1960/13	komunalna
57.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 10, XIX/XX w.		2-646/3	komunalna
58.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 11, XIX/XX w.	A-535/S 30 grudnia 1986 KL.WKZ 534/535/D/86	2-1960/53;1	komunalna
59.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 12, okres międzywojenny.		2-648/1;1	komunalna
60.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 20, XIX/XX w.		2-528/9	komunalna
62.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 22, XIX/XX w.		2-507/8;1	komunalna
62.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 23, XIX/XX w.		2-539/6	komunalna
63.	Gołdap - dom, ul. Mazurska 27, XIX/XX w.		2-1430/4	współwłasność
64.	Gołdap - dom, ul. Paderewskiego 11, XIX/XX w.		2-697/21;1	komunalna
65.	Gołdap - dom, ul. Paderewskiego 24, okres międzywojenny.		2-909/9;1	komunalna
66.	Gołdap - dom, ul. Partyzantów 20, XIX/XX w.		2-869/3	komunalna
67.	Gołdap - dom, ul. Partyzantów 26, XIX/XX w.		2-1466/2;1	komunalna
68.	Gołdap - dom, ul. Partyzantów 28, okres międzywojenny.		2-1470/2; 2-1470/7	komunalna
69.	Gołdap - dom, ul. Plac Zwycięstwa 12, okres międzywojenny.		2-1520/6	komunalna
70.	Gołdap - dom, ul. Plac Zwycięstwa 14, okres międzywojenny.	A-3678 23 marca 1994 WKZ 534/989/D/94	2-871/1; 2-871/2	komunalna
71.	Gołdap - dom, ul. Plac Zwycięstwa 15, okres międzywojenny.	A-3680 23 marca 1994 WKZ 534/991/D/94	2-873/3	komunalna
72.	Gołdap - dom, ul. Plac Zwycięstwa 20, okres międzywojenny.	A-4183 21 czerwca 2000 SOZ.IZN-5340/237/2000	2-874/30	prywatna
73.	Gołdap - Zespół Szkół Ogólnokształcących, ul. ks. J. Popiełuszki 2, XIX/XX w.		2-910/25	komunalna
74.	Gołdap - dom, ul. Przytorowa I, XIX/XX w.		2-507/10	państwowa
75.	Gołdap - budynek gosp., ul. Przytorowa I, XIX/XX w.		2-507/10	państwowa
76.	Gołdap - dom, ul. Przytorowa 3, XIX/XX w.		2-507/15	państwowa
77.	Gołdap - budynek gosp., ul. Przytorowa 3, XIX/XX w.		2-507/15	państwowa
78.	Gołdap - dom, ul. Przytorowa 5, XIX/XX w.		2-530/6	komunalna
79.	Gołdap - Szkoła Podstawowa nr I, ul. Szkolna 4, XIX/XX w.		2-8999/4	komunalna
80.	Gołdap - dom, ul. Tatyzy 7, XIX/XX w.		2-939/5	współwłasność
81.	Gołdap - dom, ul. Tatyzy 9, XIX/XX w.	A-533/S 7 października 1986 KL.WKZ 534/328/D/83	2-939/6	prywatna
82.	Gołdap - dom, ul. Warsztatowa 2, okres międzywojenny.		2-935	współwłasność
83.	Gołdap - dom, ul. Wojska Polskiego 2, XIX/XX w.		2-390/3	komunalna
84.	Gołdap - dom, ul. Wolności 11, XIX/XX w.	A-3681 23 marca 1994 WKZ 534/987/D/94	2-987/1	współwłasność
85.	Gołdap - dom, ul. Wolności 13, XIX/XX w.	A-3677 23 marca 1994 WKZ 534/988/D/94	2-987/10;2	komunalna
86.	Gołdap - dom, ul. Wolności 15, okres międzywojenny.	A-3679 23 marca 1994 WKZ 534/990/D/94	2-987/17	komunalna
87.	Gołdap - dom, ul. Żeromskiego 11, okres międzywojenny.		2-1460/4	komunalna
88.	Gołdap - dworzec w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w., okres międzywojenny.		2-507/20	państwowa
89.	Gołdap - magazyn spedycji kolejowej w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w.		2-507/20	państwowa
90.	Gołdap - szalek w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w., okres międzywojenny.		2-507/20	państwowa
91.	Gołdap - wieża wodna w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w., okres międzywojenny.		2-507/20	państwowa

92.	Gołdap - wieża wodna w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w., okres międzywojenny.		2-507/34	państwowa
93.	Gołdap - nastawnia w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w.		2-507/20;5	państwowa
94.	Gołdap - nastawnia w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w.		2-507/26	państwowa
95.	Gołdap - pozostałości lokomotywowni w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w.		2-507/30	państwowa
96.	Gołdap - pozostałości stacji nawęglania w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w.		2-507/30	państwowa
97.	Gołdap - rampa w zespole stacji kolejowej, XIX/XX w.		2-507/20	państwowa
98.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar piechoty /gimnazjum/, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/22	komunalna
99.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar piechoty /biblioteka/, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/20	komunalna
100.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar piechoty, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
101.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar piechoty, okres międzywojenny.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
102.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar piechoty, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
103.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar piechoty. Partyzantów 27 XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/5	państwowa
104.	Gołdap - kasyno w zespole koszar piechoty, 1909 r.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/2;1	państwowa
105.	Gołdap - budynek administracyjny w zespole koszar piechoty, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
106.	Gołdap - budynek administracyjny w zespole koszar piechoty, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-950/25	państwowa
107.	Gołdap - wieża w zespole koszar piechoty XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
108.	Gołdap - magazyn w zespole koszar piechoty, XIX/XXw.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
109.	Gołdap - magazyn w zespole koszar piechoty, XIX w.; XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/21	komunalna
110.	Gołdap - magazyn w zespole koszar piechoty, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/21	komunalna
111.	Gołdap - magazyn w zespole koszar piechoty, XIX/XX w.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/21	komunalna
112.	Gołdap - magazyn w zespole „koszar piechoty” okres międzywojenny.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
113.	Gołdap - magazyn w zespole „koszar piechoty,, okres międzywojenny.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
114.	Gołdap - magazyn w zespole "koszar piechoty,, okres międzywojenny.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
115.	Gołdap - schron w zespole „koszar piechoty,, okres międzywojenny.	A-4468 14 czerwca 2007 IZAR(JD)-4100/5-91/06/07	2-970/25	państwowa
116.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar strzelców pancernych, okres międzywojenny.		2-822/16	państwowa
117.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar strzelców pancernych, okres międzywojenny.		2-822/16	państwowa
118.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar strzelców pancernych, okres międzywojenny		2-822/16	państwowa

119.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar strzelców pancernych, okres międzywojenny		2-822/16	państwowa
120.	Gołdap - koszarowiec w zespole koszar strzelców pancernych, okres międzywojenny.		2-822/16	państwowa
121.	Gołdap - Szpital, ul. Słoneczna 7, XIX/XX w.		2-671/9	komunalna
122.	Gołdap - młyn, XIX/XX w.		1-68	prywatna
123.	Gołdap - wieża wodna, ul. Paderewskiego , XIX/XX w.	A-3208 8 listopada 1991 WKZ 534/858/D/91	2-700/9	prywatna
124.	Gołdap - zapora przeciwczołgowa, ul. Mazurska, 1944 r.		2-637/3; 2-646/4	komunalna
125.	Gołdap - Kochtopfe schron polowy, ul. Gąbińska, 1944 r.		2-507/6	państwowa
126.	Gołdap - wartownia w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-3280	państwowa
127.	Gołdap- wartownia w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-3280	państwowa
128.	Gołdap - ciężki schron przeciwlotniczy w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-1961	państwowa
129.	Gołdap - ciężki schron przeciwlotniczy w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-1966/19	prywatna
130.	Gołdap - schron sztabowy w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-1966/1	prywatna
131.	Gołdap - schron sztabowy w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson” ok. 1940 r.		1-1966/1	prywatna
132.	Gołdap - zbiornik przeciwpożarowy w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-1961	państwowa
133.	Gołdap - zbiornik przeciwpożarowy w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-1962	państwowa
134.	Gołdap - schron ceglany w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-1962/11	prywatna
135.	Gołdap - schron przeciwlotniczy w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson”, ok. 1940 r.		1-1966/11	prywatna
136.	Gołdap - hamownia silników w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson” ok. 1940 r.		1-1967	państwowa
137.	Gołdap - schron magazynowy i ruiny dwóch schronów magazynowych w Kwaterze Dowództwa Wojsk Lotniczych OKL „Robinson” ok. 1940 r.		1-1967	państwowa
138.	Gołdap - cmentarz ewangelicki //, ok. 1800 r.	A-3810 16 marca 1995 WKZ 534/1025/D/95	2-519	komunalna
139.	Gołdap - cmentarz ewangelicki /III/, 2 ćw. XIX w.		2-516	komunalna
140.	Gołdap - cmentarz ewangelicki /III/, po 1850 r.		2-520	komunalna
141.	Gołdap - cmentarz wojenny z I wojny światowej - 1914 r.	A-328/S 10 marca 1983 KL.WKZ 534/328/D/83	2-776	komunalna
142.	Gołdap - cmentarz żołnierzy rosyjskich z I wojny światowej - 1914 r.	A-3369 6 czerwca 1992 WKZ 534/910/D/92	2-766	komunalna
143.	Gołdap - stary cmentarz żydowski - I poł. XIX w.	A-3809 16 marca 1995 WKZ 534/1026/D/95	2-522	komunalna
144.	Gołdap - nowy cmentarz żydowski - 2 poł. XIX w.		2-516	komunalna
145.	Gołdap - cmentarz komunalny - 1961 r.		1-61	komunalna
146.	Gołdap - cmentarz parafialny rzymskokatolicki, 1945 r.		2-520	komunalna
147.	Gołdap /Kumiecie/ - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.		1-1965/4	państwowa
148.	Gołdap /Kumiecie/ - nagrobek gen. Hansa Jeschonka, 1943 r.		1-1961	państwowa
149.	Gołdap /Mruczek/ - cmentarz ewangelicki, ok. 1900 r.		1-1476	komunalna

TABELA 4.2. GMINA GOŁDAP. WYKAZ ZABYTKÓW NIERUCHOMYCH GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTKÓW.

Lp.	Obiekt zabytkowy Czas powstania, okresy przebudowy, stopień zachowania	Numer i data decyzji o wpisie do rejestru zabytków	Numer działki - obręb - aktualny	Własność – zarząd
1.	Babki - cmentarz ewangelicki, założono - 2 poł. XIX w.		23-146/115	prywatna
2.	Babki (Młyniki) - cmentarz ewangelicki, założono - 2 poł. XIX w.		23-128/2	prywatna
3.	Bałupiany - dom w zespole budynków służby drogowej, pocz. XX w.		1-48/3	prywatna
4.	Bałupiany - dom w zespole budynków służby drogowej, pocz. XX w.		1-48/3	prywatna

5.	Bałupiany - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.		1-38	komunalna
6.	Barkowo - cmentarz ewangelicki, założono - 2 poł. XIX w.		2-25	komunalna
7.	Bitkowo (Ślepowo) - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		3-77	prywatna
8.	Boćwinka - dom mieszkalny w zespole kolejowym przy nieczynnej linii kolejowej.		7-16/20	prywatna
9.	Boćwinka - budynek gospodarczy w zespole kolejowym przy nieczynnej linii kolejowej.		7-16/21	komunalna
10.	Boćwinka - cmentarz ewangelicki, rodzinnym.		7-3	komunalna
11.	Boćwinka Młyn - dwór w zespole dworsko-parkowym XIX/XX w.		7-50/2	prywatna
12.	Boćwinka Młyn - park w zespole dworsko-parkowym XIX/XX w.		7-50/17	państwowa
13.	Botkuny - dworzec przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1910 r.		17-218/1; 17-218/2	państwowa
14.	Botkuny - budynek gospodarczy w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1910 r.		17-218/4	państwowa
15.	Botkuny - Botkuny - budynek gospodarczy w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1910 r.		17-218/4	państwowa
16.	Botkuny - para mostów kolejowych nad rzeką Jarka na nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1910 r.	A-1289 15 maja 1979 KL.WKZ 534/34/79	17-218/4	państwowa
17.	Botkuny – para mostów kolejowych nad drogą gruntową na nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1930 r.		17-218/4	państwowa
18.	Botkuny – most nad szosą Gołdap-Żytkiejmy nad nieczynną linią kolejową Gołdap-Żytkiejmy		17-218/4	państwowa
19.	Botkuny - most kolejowy nad drogą gruntową na nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1930r.		17-252	państwowa
20.	Botkuny – most nad ciekim wodnym na nieczynną linią kolejową Gołdap-Żytkiejmy		17-252	państwowa
23.	Botkuny - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		17-163	komunalna
24.	Bronisze - park w zespole podworskim XIX/XX w.		8-176/90	prywatna
25.	Bronisze - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.	A-2609 11 stycznia 1989 KL.WKZ 534/637/D/89	8-177	komunalna
26.	Czarnówko - cmentarz ewangelicki, ok. 2 poł. XIX w.		6-3095	państwowa
27.	Czarnówko - cmentarz ewangelicki, XIX w.		6-3097	państwowa
28.	Czarnówko - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		6-72/6	prywatna
29.	Dąbie - park w zespole podworskim, XIX w.		7-171/27	prywatna
30.	Dąbie - cmentarz ewangelicki, ok. 2 poł. XIX w.		7-170	komunalna
31.	Dunajek -budynek szkolny w zespole szkoły, pocz. XX w.		12-213	prywatna
32.	Dunajek - budynek gospodarczy w zespole szkoły, pocz. XX w.		12-213	prywatna
33.	Dunajek - cmentarz ewangelicki, ok. 1900 r.		4-69	państwowa
34.	Dunajek - cmentarz ewangelicki, założono -1 poł. XIX w.		4-107	państwowa
35.	Dunajek - Blenda - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		4-149	komunalna
36.	Dunajek - Kozie Góry - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		4-77	prywatna
37.	Dunajek - Wierzbianka - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		4-164/1	prywatna
38.	Dzięgiele - cmentarz ewangelicki, I ćw. XIX w.	A-3226 20 listopada 1991 WKZ 534/876/D/91	5-52	komunalna
39.	Galwecie - dwór ok. poł. XIX w.		6-416/9	prywatna
40.	Galwecie - park ok. poł. XIX w.		6-402	komunalna
41.	Galwecie - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.		6-24	komunalna
42.	Galwecie - cmentarz ewangelicki rodzinny, ok. 2 poł. XIX w.		6-416/13	prywatna
43.	Gieraliszki - dwór w zespole dworsko-parkowym, 2 poł. XIX w.	A-3836 4 września 1995 WKZ 534/1034/D/95	12-199/13; 12-199/23; 12-199/27; 12-199/28; 12-199/29	prywatna
44.	Gieraliszki - obora w zespole dworsko-parkowym, 2 poł. XIX w.	A-3836 4 września 1995 WKZ 534/1034/D/95	12-199/13	prywatna
45.	Gieraliszki - obora w zespole dworsko-parkowym, 2 poł. XIX w.	A-3836 4 września 1995 WKZ 534/1034/D/95	12-199/13	prywatna
46.	Gieraliszki - magazyn w zespole dworsko-parkowym, 2 poł. XIX w.	A-3836 4 września 1995 WKZ 534/1034/D/95	12-199/13	prywatna
47.	Gieraliszki - park w zespole dworsko-parkowym, 2 poł. XIX w.	A-3836 4 września 1995 WKZ 534/1034/D/95	12-199/13; 12-199/24; 12-199/25; 12-199/26	prywatna

48.	Gieraliszki - cmentarz ewangelicki rodzinny, k. XIX w.		12-199/37	prywatna
49.	Gieraliszki - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		12-200	komunalna
50.	Główka - cmentarz ewangelicki, 2 pół. XIX w.		7-144	komunalna
51.	Górne - ruiny kościoła ewangelickiego, 1612-1617, przebud. 1840 r.	A-199 25 stycznia 1957 NR KULT.V-2B-17-94-57	8-114	państwowa
52.	Górne - budynek szkolny w zespole szkoły, mur. pocz. XX w		8-137	prywatna
53.	Górne - budynek gospodarczy w zespole szkoły, mur. pocz. XX w.		8-137	prywatna
54.	Górne - dworzec w zespole dworca kolejowego przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Ełk.		8-144	państwowa
55.	Górne - budynek spedycji kolejowej w zespole dworca kolejowego przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Ełk.		8-144	państwowa
56.	Górne - budynek szaletu w zespole dworca kolejowego przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Ełk		8-144	państwowa
57.	Górne - cmentarz ewangelicki, I pół. XIX w.		8-114	państwowa
58.	Górne (Przeczka) - cmentarz ewangelicki, I pół. XIX w.		8-183/1	prywatna
59.	Grabowo - kościół ewangelicki ob. kościół par. rzym. – kat. p, w. MB Różańcowej, ok. 1590 r.	A-1690 30 czerwca 1986 KL.WKZ 534/511/D/86	9-95	wyznaniowa
60.	Grabowo – plebania, nr 60, XVI w.		9-103/4	wyznaniowa
61.	Grabowo - budynek szkolny w zespole szkoły pocz. XX wieku i okres międzywojenny.		9-100	komunalna
62.	Grabowo - budynek gospodarczy w zespole szkoły pocz. XX wieku i okres międzywojenny.		9-100	komunalna
63.	Grabowo - dawna karczma, pocz. XX w.		9-153/1	komunalna
64.	Grabowo - dworzec w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		9-114/2	prywatna
65.	Grabowo - dom w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		9-114/1	prywatna
66.	Grabowo - budynek gospodarczy w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		12-102/6	prywatna
67.	Grabowo - budynek gospodarczy w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		9-114/1	prywatna
68.	Grabowo - budynek gospodarczy w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		12-102/6	komunalna
69.	Grabowo - rampa w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		12-102/6	komunalna
70.	Grabowo - mosty drogowy nad linia kolejową na nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		9-114/6	komunalna
71.	Grabowo - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.		9-148	komunalna
72.	Grabowo - cmentarz ewangelicki, ok. poł. XIX w.		9-60	komunalna
73.	Grabowo - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		9-13/1	prywatna
74.	Grabowo - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		9-21	komunalna
75.	Grabowo - cmentarz ewangelicki / przykościelny/, ok. 1700 r.		9-95	wyznaniowa
76.	Grabowo - cmentarz wojenny żołnierzy niemieckich z II wojny światowej, ok. 1944 r.	A-1018/S 13 lutego 1985 WKZ 534/1018/D/95	9-151	komunalna
77.	Grygieliszki - Hajnówek Leśniczówka - cmentarz ewangelicki, założono - ok. 2 pół. XIX w.		18-74	prywatna
78.	Jabramowo - park, XIX/XX w.		17-132/169	państwowa
79.	Jabramowo (Nowe Botkuny), cmentarz ewangelicki, XIX w.		17-141	komunalna
80.	Jabłońskie, most kolejowy nad droga gruntową na nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Węgorzewo 1897 r.		19-16/2	komunalna
81.	Jabłońskie - cmentarz ewangelicki, założono - ok. 1800 r.		10-32	komunalna
82.	Jabłońskie (Marcinowa Wólka) - cmentarz ewangelicki, XIX w.		29-6/4	prywatna
83.	Janowo - cmentarz ewangelicki, założono - ok. 2 poł. XIX w.		14-17	komunalna
84.	Janowo(w kierunku Jabramowa) - cmentarz ewangelicki, ok. 2 pół. XIX w.		17-142	komunalna
85.	Janowo (Niegocin) - cmentarz ewangelicki, XIX w.		14-25/2	prywatna
86.	Janowo (Rożyńsk) - cmentarz ewangelicki, XIX w.		14-8	komunalna
87.	Janowo (Wronki Małe) - cmentarz ewangelicki, XIX w.,		14-69	komunalna
88.	Jany - cmentarz ewangelicki, ok. 2 poł. XIX w		11-27	komunalna
89.	Jeziorki Wielkie - cmentarz ewangelicki, poł. XIX w.		12-180/4	prywatna
90.	Jeziorki Wielkie - cmentarz ewangelicki, pocz. XX w.		12-203	komunalna
91.	Jeziorki Wielkie - cmentarz ewangelicki, poł. XIX w.		12-126	prywatna
92.	Jeziorki Wielkie - cmentarz ewangelicki, II pół. XIX w.		12-25	komunalna
93.	Jeziorki Małe - cmentarz ewangelicki, II poł. XIX w.		12-69	komunalna
94.	Jeziorki Małe - cmentarz ewangelicki, rodzinny, II poł. XIX w.		12-171/7	prywatna
95.	Jeziorki Małe - cmentarz ewangelicki, rodzinny, II poł. XIX w.		12-171/9	prywatna

96.	Juchnacie - dom nr 8 ob. kaplica pocz. XX w.		13-67	współwłasność
97.	Juchnacie - dom nr 9 pocz. XX w.		13-37	wyznaniowa
98.	Juchnacie - cmentarz ewangelicki, założono - ok. 1800 r.		13-127	państwowa
99.	Juchnacie - cmentarz ewangelicki, II poł. XIX w.		13-151/4	prywatna
100.	Juchnacie - cmentarz ewangelicki, II poł. XIX w.		13-157/1	prywatna
101.	Jurkiszki - cmentarz ewangelicki, założono - II pół. XIXw.		6-3202/1	państwowa
102.	Kalniszki - cmentarz ewangelicki, II poł. XIX w.		7-183	komunalna
103.	Kolniszki, park, XIX/XX w.		17-201/11	państwowa
104.	Kalniszki (Boek) - cmentarz ewangelicki, XIX w.		7-185	państwowa
105.	Kamionki - cmentarz ewangelicki, 1800 r.		30-41	komunalna
106.	Kolniszki - cmentarz ewangelicki, II poł. XIX w.		17-192	komunalna
107.	Kośmidry - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		15-189	komunalna
108.	Kowalki - cmentarz ewangelicki, XIX/XX w.		16-5	komunalna
109.	Kowalki - cmentarz ewangelicki, XIX w.		16-3063/2	państwowa
110.	Kowalki (Jakobienny) - cmentarz ewangelicki, XIX w.		4-146	komunalna
111.	Kozaki - cmentarz ewangelicki, założono - I poł. XIX w.		17-107	komunalna
112.	Kozaki - cmentarz ewangelicki, rodzinny, XIX w.		17-126	komunalna
113.	Łobody - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		1-3452	państwowa
114.	Łobody - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		1-3452	państwowa
115.	Marcinowo - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.		19-58	komunalna
116.	Marcinowo - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		19-98	komunalna
117.	Marcinowo - cmentarz ewangelicki, XIX w.		19-38	komunalna
118.	Mażucie - dom nr 6 XIX/XX w.		22-81/20	prywatna
119.	Mażucie - magazyn XIX/XX w.		22-66/8	prywatna
120.	Mażucie - park, XIX/XX w.		22-77/10	państwowa
121.	Mażucie - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		22-76	komunalna
122.	Morzęty - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		2-3118	państwowa
123.	Morzęty - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		2-3117	
124.	Nasuty - budynek szkolny w zespole szkoły, pocz. XX w.		20-2/1	komunalny
125.	Nasuty - budynek gospodarczy w zespole szkoły, pocz. XX w.		20-2/1	komunalny
126.	Nasuty - cmentarz ewangelicki, ok. 1850 r.		20-37	komunalna
127.	Nasuty - cmentarz ewangelicki, pocz. XX w.		20-15	komunalna
128.	Nasuty - cmentarz ewangelicki, pocz. XIX w.		16-3051/4	państwowa
129.	Nasuty (Aleksandrowo) - cmentarz ewangelicki, XIX w.		16-3059/1	państwowa
130.	Niedrzwica - gorzelnia w zespole podworskim, okres międzywojenny	A-1981 31 marca 1987 KL.WKZ 534/D/87	1-206/41	prywatna
131.	Niedrzwica - park, XIX/XX w.	A-1981 31 marca 1987 KL.WKZ 534/D/87	1-3033	państwowa
132.	Niedrzwica - cmentarz ewangelicki, XIX w.		1-3033	państwowa
133.	Niedrzwica - cmentarz ewangelicki, XIX w.		1-3033	państwowa
134.	Nowa Boćwinka - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.		24-55	komunalna
135.	Nowa Boćwinka - cmentarz ewangelicki, rodzinny XIX/XX w.		24-60	prywatna
136.	Osowo - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		21-60	komunalna
137.	Osowo - cmentarz ewangelicki, XIX w.		21-5/1	państwowa
138.	Osowo (Głazowo) - cmentarz ewangelicki, ok. poł. XIX w.		21-34/2	prywatna
139.	Pietrasze - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		21-56	komunalna
140.	Pietraszki - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		22-49	komunalna
141.	Pietraszki (Czerwone) - cmentarz ewangelicki, XIX w.		23-159	państwowa
142.	Pogorzel - szkoła, pocz. XX w.		23-49	komunalna
143.	Pogorzel - dworzec w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Olecko - Elk 1870 r.		23-40/3	państwowa
144.	Pogorzel - dom w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Olecko-Elk 1870 r.		23-40/1; 23-40/2	prywatna
145.	Pogorzel - budynek gospodarczy w zespole stacji przy nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Olecko-Elk 1870r.		23-40/1; 23-40/2	prywatna
146.	Pogorzel - cmentarz ewangelicki, ok. 1800 r.		23-115	komunalna
147.	Rakówko - spichlerz w zespole podworskim, poł. XIX w.	A-3204 4 listopada 1991 WKZ 534/855/D/91	6-53/1	prywatna
148.	Rakówko - obora w zespole podworskim, poł. XIX w.	A-3204 4 listopada 1991 WKZ 534/855/D/91	6-53/1	prywatna
149.	Rakówko - park w zespole podworskim, poł. XIX w.	A-3204 4 listopada 1991 WKZ 534/855/D/91	6-53/3	prywatna
150.	Rakówko - most kolejowy nad drogą gruntową na nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1910 r.		6-31/4	komunalna

151.	Rakówko - most kolejowy nad droga gruntową na nieczynnej linii kolejowej Gołdap-Żytkiejmy, ok. 1910 r.		6-31/4	komunalna
152.	Regiele - Regellen, Glaubitz, cmentarz ewangelicki, pół. XIX w.		17-188	komunalna
153.	Regiele - cmentarz ewangelicki, rodzinny, XIX w.		17-121	komunalna
154.	Rostek - park dom z zespołem podworskim XIX/XX w.		10-129/56	państwowa
155.	Rożyńsk Mały - budynek gospodarczy w zespole podworskim, XIX/XX w.		24-38/11	państwowa
156.	Rożyńsk Mały - budynek gospodarczy w zespole podworskim, XIX/XX w.		24-38/11	prywatna
157.	Rożyńsk Mały - budynek gospodarczy w zespole podworskim, XIX/XX w.		24-38/11	prywatna
158.	Rożyńsk Mały - stodoła w zespole podworskim XIX/XX w.		24-38/11	prywatna
159.	Rożyńsk Mały - młyn wodny w zespole podworskim, XIX/XX w.		24-110/3	prywatna
160.	Rożyńsk Mały - cmentarz ewangelicki /rodzinny/, ok. 1800 r.		24-38/11	prywatna
161.	Rożyńsk Wielki - cmentarz ewangelicki, założono - ok. 1800 r.		24-74	komunalna
162.	Rudzie, cmentarz ewangelicki, 2 poł., XIX w.		30-59	komunalny
163.	Samoniny - cmentarz ewangelicki, 2 poł. XIX w.		28-52	komunalna
164.	Siedlisko - budynek szkolny w zespole szkoły pocz. XX w.		25-48/1	prywatna
165.	Siedlisko - cmentarz ewangelicki, ok. II pół. XIX w.		25-122	komunalna
166.	Skoczce - budynek szkolny w zespole szkoły, okres międzywojenny.		15-179	komunalna
167.	Skoczce - budynek dawnej gospody, pocz. XX w.		26-21/2; 26-19/2	współwłasność
168.	Skoczce - cmentarz ewangelicki, ok. II pół. XIX w.		15-166	komunalna
169.	Sokoły - cmentarz ewangelicki, ok. II pół. XIX w.		24-6	komunalna
170.	Suczki - cmentarz ewangelicki, II pół. XIX w.		27-30	komunalna
171.	Szyliny - cmentarz ewangelicki, XIX w.		6-3055	państwowa
172.	Tatary - cmentarz ewangelicki, XIX w.		17-82	komunalna
173.	Uźbale - grób żołnierski, niemiecki, z I wojny światowej, 1914 r.		22-93/3	prywatna
174.	Wilkasy - park dworski, XIX/XX w.	A-2588 15 listopada 1988 KL.WKZ 534/188/D/88	30-94; 30-93/2	prywatna
175.	Wilkasy - cmentarz ewangelicki, XIX/XIX w.		30-64	komunalna
176.	Wilkasy - cmentarz ewangelicki, rodzinny, k. XIX/XX w.(?)		30-71/2	prywatna
177.	Wiłkajcie - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		28-126	komunalna
178.	Włosty - cmentarz ewangelicki, XIX w.		29-6	prywatna
179.	Wronki Wielkie - cmentarz ewangelicki, założono - ok. 1850 r.		19-149	komunalna
180.	Wronki-Podgórze - cmentarz ewangelicki, założono - ok. 1800 r.	A-3463 15 kwietnia 1993 WKZ.534/951/D/93	19-135	komunalna
181.	Wronki Wielkie - cmentarz żołnierzy radzieckich z II wojny światowej, l. 40. 50. XX w.	A-3283 26 lutego 1992 WKZ 534/905/D/92	19-131	komunalna
182.	Wrotkowe - cmentarz ewangelicki, II pół. XIX w.		17-3/3	prywatna
183.	Zatyki - budynek szkolny w zespole szkoły, pocz. XX w.		30-21/2	prywatna
184.	Zatyki - budynek gospodarczy w zespole szkoły, pocz. XX w.		30-21/2	prywatna
185.	Zatyki - cmentarz ewangelicki, II poł. XIX w.		30-15/12	państwowa
186.	Żelazki - cmentarz ewangelicki, ok. II poł. XIX w.		23-166/39	komunalna
187.	Żelazki - cmentarz ewangelicki, rodzinny, ok. II poł. XIX w.		23-166/70	prywatna

TABELA 5. MIASTO I GMINA GOŁDAP. WYKAZ STANOWISK ARCHEOLOGICZNYCH GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW.

Nr	Nazwa lokalna	Obszar AZP	Nr M.	Nr Ob.	Funkcja	Kultura	Chronologia	Uwagi
1.	Babki	14-80	1	1	cmentarzysko	krąg wschodniomazurski	wczesne średniowiecze	
2.	Babki	14-80	1	9	osada	jaćwieska	wczesne średniowiecze	
3.	Babki	14-80	2	10	śląd osadnictwa	-	okres nowożytny	
4.	Bałupiany	12-77	1	11	grodzisko		wczesne średniowiecze	
5.	Bałupiany	12-78	2	4	osada		okres wędrówek ludów	
6.	Bałupiany	12-78	3	5	osada (?)		średniowiecze	
7.	Bałupiany	12-78	4	21	śląd osadnictwa		epoka kamienia-epoka brązu	
8.	Bałupiany	12-78	5	22	osada		XVII-XVIII w.	
9.	Bałupiany	12-78	6	23	śląd osadnictwa		XVI-XVII w.	
10.	Bałupiany	12-78	7	24	śląd osadnictwa		2 poł. XIII-1poł. XIV w.	
					śląd osadnictwa		epoka kamienia	
							2 poł. XVI-XVIII w.	

11.	Barkowo	13-77	1	3	osada		średnia epoka kamienia	
12.	Barkowo	13-77	2	14	osada		XVI-XVII w.	
13.	Barkowo	13-77	3	15	śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					osada		XVI w.	
14.	Barkowo	13-77	4	16	śląd osadnictwa		pradzieje	
					osada		XVI w.	
					osada		XIX w.	
15.	Barkowo	13-77	5	17	śląd osadnictwa		pradzieje	
					śląd osadnictwa		XIV w.	
					osada		XVI-XVII w.	
					osada		XVII-XVIII w.	
16.	Boćwinka	15-77	3	57	śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					osada		XVI w.	
17.	Botkuny	13-79	1	1	?		okres wpływów rzymskich	
18.	Botkuny	13-79	2	15	śląd osadnictwa		okres wędrówek ludów	
					osada		2 poł. XVI w. - 1 poł. XVII w.	
19.	Botkuny	13-79	3	16	śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
					osada		poł. XVI w.	
20.	Botkuny	13-79	4	17	osada		2 poł. XV – XVI w.	
					śląd osadnictwa		XIX w.	
21.	Botkuny	13-79	5	18	śląd osadnictwa		późny okres wpływów rzymskich	
					osada		2 poł. XVI w.	
22.	Botkuny	13-79	6	19	śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich	
					śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					osada		2 poł. XVI w.	
23.	Bronisze	13-80	1	5	śląd osadnictwa		mezolit – wczesna epoka brązu	
24.	Bronisze	13-80	2	6	obozowisko		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
25.	Bronisze	13-80	3	7	obozowisko (?)		mezolit – wczesna epoka brązu	
26.	Bronisze	13-80	4	8	śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
27.	Bronisze	13-80	5	9	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
28.	Dąbie	15-77	1	1	osada		okres wpływów rzymskich – okres wędrówek ludów	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
29.	Dąbie	15-77	2	7	śląd osadnictwa		późny okres wpływów rzymskich – okres wędrówek ludów (?)	
30.	Dąbie	15-77	3	8	obozowisko - osada		mezolit - epoka brązu	
					osada		okres wpływów rzymskich – okres wędrówek ludów	
31.	Dąbie	15-77	4	9	śląd osadnictwa		epoka kamienia – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		nieokreślona	
32.	Dąbie	15-77	5	11.	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
33.	Dąbie	15-77	6	12.	obozowisko - osada (?)		epoka kamienia – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
34.	Dąbie	15-77	7	13.	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit - epoka żelaza	
35.	Dąbie	15-77	8	14.	śląd osadnictwa		nieokreślona	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
36.	Dąbie	15-77	9	15	śląd osadnictwa		epoka kamienia – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa			

							okres nowożytny	
37.	Dąbie	15-77	10	16	śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich – okres wędrówek ludów	
					śląd osadnictwa		nieokreślona	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
38.	Dąbie	15-77	11	17	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze - okres nowożytny	
39.	Dąbie	15-77	12	20	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					cmentarzysko (?)		okres wędrówek ludów	
40.	Dąbie	15-77	13	21	śląd osadnictwa		późny paleolit	
					śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		wczesna epoka żelaza (?)	
41.	Dąbie	15-77	14	22	osada		wczesne średniowiecze	
					osada		późne średniowiecze	
					osada		okres nowożytny	
42.	Dąbie	15-77	15	23	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
43.	Dąbie	15-77	16	24	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
44.	Dąbie	15-77	17	25	osada		okres wędrówek ludów – okres wpływów rzymskich	
45.	Dąbie	15-77	18	26	śląd osadnictwa		nieokreślona	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
46.	Dąbie	15-77	19	32	obozowisko - osada		epoka kamienia – epoka żelaza	
47.	Dąbie	15-77	20	33	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		okres wędrówek ludów – okres wpływów rzymskich	
48.	Dąbie	15-77	21	34	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
49.	Dąbie	15-77	22	53	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		epoka kamienia – epoka żelaza	
50.	Dąbie	15-77	23	54	śląd osadnictwa		późne średniowiecze – okres nowożytny	
51.	Dąbie	15-77	24	55	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
52.	Dąbie	15-77	25	56	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
53.	Dąbie	15-77	26	58	śląd osadnictwa		nieokreślona	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
54.	Dąbie	15-77	27	59	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
55.	Dąbie	15-77	28	60	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		późny paleolit – mezolit	
					śląd osadnictwa		nieokreślona	
					śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
56.	Dąbie	15-77	29	61	obozowisko		mezolit	
57.	Dąbie	15-77	30	62	śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
58.	Dąbie	15-77	31	63	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		nieokreślona	

					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
59.	Dąbie	15-77	32	64	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
60.	Dąbie	15-77	33	65	śląd osadnictwa		okres nowożytny	
61.	Dąbie	15-77	34	66	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
62.	Dąbie	15-77	35	67	śląd osadnictwa		mezolit	
63.	Dąbie	15-77	36	68	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
64.	Dąbie	15-77	37	69	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
65.	Dunajek	15-78	1	20	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
66.	Dunajek	15-78	2	21	śląd osadnictwa		mezolit	
67.	Dunajek	15-78	3	22	osada (?)		późne średniowiecze - okres nowożytny	
68.	Dunajek	15-78	4	23	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
69.	Dunajek	15-78	5	33	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
70.	Dunajek	15-78	6	34	kopce, kurhany (?)		nieokreślona	
71.	Dunajek	15-78	7	35	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
72.	Dunajek	15-78	8	36	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
73.	Dunajek	15-78	9	37	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
74.	Dunajek	15-78	10	38	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
75.	Dunajek	16-78	11	6	znalezisko luźne		okres wpływów rzymskich	
					śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
77.	Dunajek	16-78	13	33	śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów	
					osada		średniowiecze	
78.	Galwiecie	12-79	1	5	śląd osadnictwa		XVI w.	
					śląd osadnictwa		XVIII – XIX w.	
79.	Galwiecie	12-79	2	6	osada		2 poł. XVI w.	
80.	Galwiecie	12-79	3	7	osada		pradzieje	
					śląd osadnictwa		neolit	
81.	Galwiecie	12-79	4	3	osada		XVI w.	
82.	Galwiecie	12-79	5	8	śląd osadnictwa		2 poł. XVI w. – 1 poł. XVII w.	
83.	Galwiecie	12-79	6	11	osada		XVI w.	
84.	Galwiecie	12-80	7	4	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
85.	Gieraliszki	15-77	1	27	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
86.	Gieraliszki	15-77	2	31	śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich (?)	
					śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze (?)	
87.	Gieraliszki	15-77	3	37	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
88.	Gieraliszki	15-77	4	38	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
89.	Gołdap	12-78	1	1	osada		schyłkowy paleolit i mezolit	
					osada		wczesna epoka brązu	
90.	Gołdap	12-78	2	2	osada		schyłkowy paleolit i mezolit	
					osada		późny paleolit	
91.	Gołdap	12-78	3	3	osada		2 poł. XVI-XVII w.	
92.	Gołdap	12-79	4	1	osada		mezolit, neolit	
93.	Gołdap	12-79	5	2	osada		epoka brązu	
94.	Gołdap	12-78	7	10	osada		2 poł. XVI – XVII w.	
95.	Gołdap	12-78	8	11	osada		2 poł. XVII - XIX w.	
96.	Gołdap	12-78	9	31	osada		XVI – XVII w.	
97.	Gołdap	12-78	10	32	śląd osadnictwa		późny okres wpływów rzymskich – okres wędrówek	

							ludów	
98.	Gołdap	12-78	11	34	śląd osadnictwa osada		2 poł. XVI –XVII w.	
99.	Gołdap	13-78	12	1	śląd osadnictwa		epoka brązu	
100.	Gołdap	13-78	13	11	śląd osadnictwa osada		neolit lub wczesna epoka brązu 2 poł. XVI –XVII w.	
101.	Gołdap	13-78	14	12	śląd osadnictwa		2 poł. XVI –XVII w. oraz XIX w.	
102.	Gołdap	13-78	15	13	śląd osadnictwa osada śląd osadnictwa		epoka kamienia - wczesna epoka brązu 2 poł. XVI –XVII w. XIX w.	
103.	Gołdap	13-78	16	14	osada		neolit - wczesna epoka brązu	
104.	Gołdap	13-78	17	15	osada		XVII w.	
105.	Gołdap	13-78	18	16	śląd osadnictwa		neolit lub wczesna epoka brązu	
106.	Gołdap	12-79	19	3	śląd osadnictwa		mezolit	
107.	Gołdap	12-79	20	4	śląd osadnictwa		mezolit (?)	
108.	Gołdap	12-79	21	8	śląd osadnictwa osada		XIV – XV w. 2 poł. XVI w.	
109.	Gołdap	12-79	22	9	śląd osadnictwa		mezolit (?)	
110.	Gołdap	12-79	23	10	osada		mezolit (?)	
111.	Gołdap	12-79	24	11	osada		XVI w.	
112.	Gołdap	12-79	25	12	osada		XVII w.	
113.	Gołdap	12-79	26	13	osada		XVI w. – 1 poł. XVII w.	
114.	Gołdap	12-79	27	14	osada		XVI w. – 1 poł. XVII w.	
115.	Gołdap	12-79	28	15	osada		XVII w. – XVIII w.	
116.	Gołdap	12-79	29	16	śląd osadnictwa osada		śląd osadnictwa średniowiecze 2 poł. XVI w., XVI –XVII w.	
117.	Gołdap	13-79	30	4	śląd osadnictwa		XVI w.	
118.	Gołdap	13-79	31	12	śląd osadnictwa		późny okres wpływów rzymskich	
119.	Gołdap	13-79	33	21	cmmentarzysko		epoka kamienia	
120.	Górne	13-80	1	4	śląd osadnictwa		epoka żelaza	
121.	Główka	15-77	1	3	cmmentarzysko ciałopalne		mezolit – wczesna epoka brązu (?)	
122.	Główka	15-77	2	35	śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów	
123.	Główka	15-77	3	36	osada		mezolit	
124.	Główka	15-77	4	50	śląd osadnictwa		epoka kamienia - epoka brązu	
125.	Główka	15-77	5	51	śląd osadnictwa osada (?)		późne średniowiecze – okres nowożytny	
126.	Główka	15-77	6	52	śląd osadnictwa śląd osadnictwa śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze późne średniowiecze okres nowożytny	
127.	Główka	14-77	8	9	śląd osadnictwa śląd osadnictwa		wczesna epoka brązu okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów okres nowożytny	
128.	Główka	14-77	9	10	śląd osadnictwa śląd osadnictwa		neolit - wczesna epoka żelaza pradzieje	
129.	Główka	15-77	10	11	śląd osadnictwa		okres nowożytny	
130.	Główka	15-77	11	12	śląd osadnictwa		okres nowożytny	
131.	Główka	15-77	12	13	osada		Średniowiecze (XIII-XIV w.) okres nowożytny (XVIII-XIX w.)	
132.	Główka	15-77	13	8	śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów	
133.	Główka	15-77	14	18	śląd osadnictwa		pradzieje	

134.	Grabowo	14-78	1	5	osada		okres nowożytny (XVII-XX w.)	
135.	Grabowo	14-78	2	6	osada		okres nowożytny (XIX-XX w.)	
136.	Grabowo	14-78	3	7	osada		okres nowożytny (XVII-XIX w.)	
137.	Grygieliszki	12-77	1	6	osada		XVII-XVIII w.	
138.	Grygieliszki	12-77	2	7	osada		XVI-XVII w.	
139.	Jabłońskie	13-78	1	5	osada		XVI – XVII w.	
140.	Jabłońskie	13-78	2	6	śląd osadnictwa		paleolit (?)	
					śląd osadnictwa		?	
141.	Jabłońskie	13-78	3	7	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					osada		2 poł. XVI – XVII w.	
142.	Jabłońskie	13-78	4	8	osada		XIV – XV w.	
					osada		2 poł. XVI	
143.	Janowo	13-78	1	17	osada		2 poł. XVI – XVII w.	
144.	Janowo	13-78	2	18	śląd osadnictwa		neolit lub wczesna epoka brązu	
145.	Jany	13-77	1	6	osada		pradzieje	
					śląd osadnictwa		XVI – XVII w.	
146.	Jany	13-77	2	18	śląd osadnictwa		pradzieje	
147.	Jany	13-77	3	20	osada		XVI – poł. XVII w.	
					Osada		pradzieje	
148.	Jany	13-77	4	21	osada		XVI – XVII w.	
					osada		XIX w.	
149.	Jany	13-77	5	22	osada		neolit - wczesna epoka brązu	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
150.	Jeziorki Wielkie	15-77	1	45	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
151.	Jeziorki Wielkie	15-77	2	46	śląd osadnictwa		mezolit epoka żelaza	
152.	Jeziorki Wielkie	15-77	3	47	śląd osadnictwa		późny paleolit	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
153.	Jeziorki Wielkie	15-77	4	48	śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
154.	Jeziorki Wielkie	15-77	5	49	śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
155.	Juchnajcie	13-77	1	1	cmentarzysko		okres wędrówek ludów	
156.	Juchnajcie	13-77	2	2	osada		młodsza epoka żelaza	
157.	Juchnajcie	13-77	3	19	osada		XVIII-XIX w.	
158.	Juchnajcie	13-77	4	23	osada		XV (?) - XVI w	
					osada		XV w.	
159.	Juchnajcie	13-77	5	24	osada		XVI-XVII w.	
160.	Juchnajcie	13-77	6	25	osada		XV-XVI w.	
161.	Juchnajcie	13-77	7	26	osada		XVI w.	
162.	Juchnajcie	13-77	8		osada		XV w.	
163.	Juchnajcie	13-77	9	31	śląd osadnictwa		wczesna epoka żelaza ew. okres wpływów rzymskich	
					śląd osadnictwa		schyłkowy neolit - wczesna epoka brązu	
164.	Juchnajcie	13-77	10	32	osada		późny okres wpływów rzymskich - wczesny okres wędrówek ludów	
165.	Kolki	13-79	1	5	śląd osadnictwa		okres wpływów rzymskich – wczesne średniowiecze	
					śląd osadnictwa		XVI w.	
166.	Kolki	13-79	2	6	osada		mezolit	
					osada		XVI-XVII w.	
167.	Kolki	13-79	3	7	śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
168.	Kolniszki	13-79	1	2	grodzisko		?	
169.	Kolniszki	13-79	2	13	osada		XVII w.	
170.	Kolniszki	13-79	3	14	śląd osadnictwa		późne średniowiecze (XV w.)	
					śląd osadnictwa		XVII w.	
171.	Konikowo	13-78	1	4	grodzisko (?)		(?)	
172.	Konikowo	13-78	2	9	śląd osadnictwa		1 poł. XVI w.	
173.	Konikowo	13-78	3	10	osada		XI w.	
174.	Kośmidry	12-78	1	33	osada		późny okres wpływów	

							rzymskich - wczesny okres wędrowek ludów	
					śląd osadnictwa		XIV w.	
175.	Kowalki	15-78	1	12	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
176.	Kowalki	15-78	2	13	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
177.	Kowalki	15-78	3	14	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
178.	Kowalki	15-78	4	15	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
179.	Kozaki	13-79	1	21	osada		2 poł. XVI w.	
					śląd osadnictwa		średniowiecze (?)	
180.	Kozaki	13-79	2	22	śląd osadnictwa		2 poł. XVI w.	
					śląd osadnictwa		XVIII w.	
181.	Kozaki	13-79	3	23	osada		pocz. XVII – kon. XVIII w.	
182.	Kozaki	14-78	5	12	osada		okres nowożytny (XIX w.)	
					osada		XVI w.	
183.	Łobody	12-77	1	8	śląd osadnictwa		kon. XIX w.	
184.	Marcinowo	14-78	1	1	grodzisko		?	
185.	Marcinowo	14-78	2	3	znalezisko luźne		okres wpływów rzymskich - okres wędrowek ludów	
186.	Marcinowo	14-78	3	4	osada		okres nowożytny (XVIII-XIX w.)	
187.	Nasuty	15-78	1	6	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
188.	Nasuty	15-78	2	16	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit	
					śląd osadnictwa		nieokreślona	
189.	Nasuty	15-78	3	17	śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze - okres nowożytny	
190.	Nasuty	15-78	4	18	osada		późne średniowiecze	
					osada		okres nowożytny	
191.	Nasuty	15-78	5	19	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
192.	Niedzwica	12-78	1	6	osada (?)		okres wpływów rzymskich - okres wędrowek ludów	
193.	Niedzwica	12-78	2	7	osada (?)		XVIII w.	
194.	Niedzwica	12-78	3	8	osada		XVI-XVII w.	
195.	Niedzwica	12-78	4	12	osada		XVII – XVIII w.	
196.	Niedzwica	12-78	5	13	śląd osadnictwa		?	
					śląd osadnictwa		XV-XV w.	
197.	Niedzwica	12-78	6	14	osada		XVII–XVIII w.	
					śląd osadnictwa		XVIII-XIX w.	
198.	Niedzwica	12-78	7	15	osada		2 poł. XVI w.	
199.	Niedzwica	12-78	8	16	osada		2 poł. XV w - 1 poł. XVI w.	
200.	Niedzwica	12-78	9	17	osada		2 poł. XV w - 1 poł. XVI w.	
201.	Niedzwica	12-78	10	18	śląd osadnictwa		?	
202.	Niedzwica	12-78	11	19	śląd osadnictwa		XV w – XVI w	
					osada		epoka kamienia – wczesna epoka brązu	
203.	Niedzwica	12-78	12	20	osada		2 poł. XV w - XVI w	
204.	Niedzwica	12-78	13	25	osada		późny okres wpływów rzymskich - okres wędrowek ludów	
205.	Niedzwica	12-78	14	26	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		epoka kamienia	
206.	Niedzwica	12-78	15	27	osada		późny okres wpływów rzymskich - okres wędrowek ludów	

					osada		2 poł. XV w - XVI w	
207.	Niedrzwica	12-78	16	28	osada		XV w.	
208.	Niedrzwica	12-78	17	29	osada		XIX w.	
209.	Niedrzwica	12-78	18	30	śląd osadnictwa		XV w.	
					osada		XVI – XVIII w.	
210.	Osowo	14-78	1	2	grodzisko		?	
211.	Osowo	14-78	2	8	osada		okres nowożytny (XVIII- XX w.)	
212.	Osowo	14-78	3	8	osada		okres nowożytny (XVIII- XX w.)	
213.	Osowo	14-78	4	10	osada		okres nowożytny (XVIII- XIX w.)	
214.	Osowo	14-78	5	11	osada		okres nowożytny (XVIII- XIX w.)	
215.	Okrasin	15-77	1	2	cmentarzysko kurhanowe		wczesny okres wpływów rzymskich	
216.	Pietraszki	12-77	1	5	osada		XVI-XVII w.	
217.	Podbrodzie	13-78	1	20	śląd osadnictwa		XV w.	
					osada		2 poł. XVI-XVII w.	
218.	Rostek	13-78	1	2	gród		XII w.	
					gród		XIV w.	
219.	Rostek	13-78	2	3	osada		późny okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów	
					osada		VII-XI w.	
220.	Rożyńsk	14-77	1	4	cmentarzysko		późny okres wpływów rzymskich -okres wędrówek ludów	
221.	Rożyńsk	14-77	2	5	śląd osadnictwa		neolit	
					cmentarzysko		późny okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów	
							VII-XI w.	
222	Rożyńsk	14-77	3	19	śląd osadnictwa		okres nowożytny (XVIII-XX w.)	
223	Rożyńsk	14-77	4	20	osada		okres wpływów rzymskich - okres wędrówek ludów	
					osada		okres nowożytny (XVIII-XIX w.)	
224.	Rożyńsk	14-77	5	14	bruk kamienny		okres nowożytny (XVIII-XX w.)	
225.	Rożyńsk	14-77	6	21	osada		okres nowożytny (XVIII-XX w.)	
226.	Rożyńsk	14-77	7	22	śląd osadnictwa		pradzieje	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
227.	Rudzie	15-78	1	3	osada		późne średniowiecze okres nowożytny	
228.	Rudzie	15-78	2	4	śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze	
					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
229.	Rudzie	15-78	3	5	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					osada		wczesne średniowiecze	
230.	Rudzie	15-78	4	7	śląd osadnictwa (?)		okres nowożytny epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
231.	Rudzie	15-78	5	8	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
232.	Samoniny	12-77	1	9	osada		XVII-XVIII w.	
233.	Samoniny	12-77	2	10	śląd osadnictwa		neolit (?)	
					śląd osadnictwa		XVII-XVIII w.	
234.	Siedlisko	15-78	1	2	znalezisko luźne		późny paleolit	
235.	Siedlisko	15-77	2	28	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					osada		późne średniowiecze	
236.	Siedlisko	15-77	3	29	osada		średniowiecze	

					śląd osadnictwa		okres nowożytny	
237.	Siedlisko	15-77	4	30	śląd osadnictwa		późne średniowiecze	
					osada		okres nowożytny	
238.	Siedlisko	15-77	5	39	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					osada		późne średniowiecze – okres nowożytny	
239.	Siedlisko	15-77	6	40	osada		późne średniowiecze – okres nowożytny	
240.	Siedlisko	15-77	7	41	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
					osada		późne średniowiecze – okres nowożytny	
241.	Siedlisko	15-77	8	42	osada		późne średniowiecze – okres nowożytny	
242.	Siedlisko	15-77	9	43	śląd osadnictwa		epoka kamienia - epoka brązu	
					osada (?)		wczesne średniowiecze	
					osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
243.	Siedlisko	15-77	10	44	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
244.	Siedlisko	15-78	11	9	osada		okres nowożytny (od XVII w.)	
245.	Siedlisko	15-78	12	10	śląd osadnictwa		wczesne średniowiecze (?)	
246.	Siedlisko	15-78	13	11	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
247.	Skoczce	13-77	1	4	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
248.	Skoczce	13-77	2	12	śląd osadnictwa		neolit – epoka żelaza	
					śląd osadnictwa		XVI-XVII w.	
249.	Skoczce	13-77	3	13	śląd osadnictwa		XIX-XX w.	

250.	Skoczce	13-77	4	27	śląd osadnictwa		pradzieje	
					osada		XV-XVII w.	
					śląd osadnictwa		XIX w.	
251.	Skoczce	13-77	5	28	śląd osadnictwa		epoka kamienia-wczesna epoka brązu	
					osada		XVI-XVII w.	
252.	Skoczce	13-77	6	29	śląd osadnictwa		XII-XIII w.	
					osada		XVI-XVII w.	
					osada		XV w.	
253.	Włosty	13-77	1	33	osada		XVI –XVII w.	
254.	Zatyki	14-79	1	1	śląd osadnictwa		mezolit – epoka żelaza	
255.	Żelazki	14-80	1	6	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
256.	Żelazki	14-80	2	7	śląd osadnictwa		epoka kamienia	
					osada (?)		wczesne średniowiecze	
257.	Żelazki	14-80	3	8	osada		późne średniowiecze - okres nowożytny	
258.	Żelazki	14-80	4	12	osada		epoka kamienia	